

Giới thiệu Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu

Thời điểm hai mươi năm trước, anh đã từng nói: "Tôi nhất định sẽ quay lại tìm em"

Hai mươi năm sau, cũng chính anh đã nói rằng: "Tôi đã đợi em từ rất lâu"

Châu Lộ Lộ trăm khổ nghìn tìm mới kiếm được công việc như ý, nhân hạ lương cao, hơn nữa lại có ô dù chống lưng nhưng cô chưa từng nghĩ đến bản thân mình lại có thể chọc đến vị giám đốc nổi tiếng thích ghi thù.

Lộ Lộ biết rằng ô dù của mình không đủ to, cũng không thể làm gì anh ta nhưng hấn có cần ngày nào cũng dọa đuổi việc, trừ lương, ép cô tăng ca chứ?

Được rồi! cô biết giám đốc là người lợi hại nhưng cũng đừng đem đối tượng của hện họ của cô dọa chạy mất như thế chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tổng tài là chân lý

Từ trên taxi, một cô gái nhẹ nhàng bước xuống, cô chỉ mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đơn giản cũng chẳng phải hàng hiệu nổi tiếng gì lắm, nhưng chỉ với khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan tinh tế, mái tóc dài bồng bênh uốn lượn trong gió cũng đủ để hấp dẫn bao ánh nhìn.

Châu Lộ Lộ tiến vào quán cà phê, lia mắt nhìn khắp nơi rất nhanh liền tìm thấy người cô muốn tìm.

Một người đàn ông tuần tú, com-lê đen hào nhoáng đang chăm chú nhìn ra ngoài đường phố. Đúng như lời Trương Ngọc Lai nói, rất khá. Châu Lộ Lộ cất bước đi tới.

Người đàn ông nọ cũng phát hiện cô, lịch sự đứng dậy, mỉm cười.

“Cô là cô Châu phải không? Tôi là Ngô Cẩm Huyền.”

“Chào anh.” Châu Lộ Lộ gật đầu, “Nghe danh đã lâu.”

Ngô Cẩm Huyền bật cười: “Mời ngồi.”

“Cám ơn!”

“Cô muốn uống gì?”

“Cho tôi một ly nước cam.”

Anh ta thay cô gọi một ly nước cam, chờ phục vụ rồi đi, Ngô Cẩm Huyền mới nói: “Cô thật giống như trong tưởng tượng của tôi. Rất xinh đẹp!”

Châu Lộ Lộ mỉm cười: “Anh thật biết nói chuyện.”

“Tôi là nói thật lòng.”

Trò chuyện một hồi, cả hai đều cảm thấy nói chuyện rất hợp, có ý trao đổi số điện thoại, tiếp tục tìm hiểu, nếu thuận lợi thì làm người yêu cũng không tệ.

Châu Lộ Lộ đọc số điện thoại của mình. Bỗng cảm thấy bụng khó chịu liền đi toilet.

Cùng lúc đó cửa quán bị đẩy ra, một người đàn ông bước vào khiến không ít người chú ý.

Người này có một mái tóc màu nâu được chải chuốt gọn gàng, khuôn mặt góc cạnh, mỗi chi tiết trên khuôn mặt giống như là được vẽ ra vậy. Đẹp đến không còn lời nào diễn tả hết, khắp người đều lộ ra vẻ nam tính, phóng khoáng.

Toàn bộ khách trong quán đều vì sự xuất hiện của anh mà dừng lại động tác. Anh chỉ nhú mảy một cái mà hầu hết phụ nữ đều đỏ rầm rầm, ngay cả con mèo trắng kiêu ngạo nổi tiếng là khó gần của chủ quán cũng không chịu nổi mà... chạy đến cõ chân anh.

Trong khi các cô gái đều mong chờ anh ta bước tới bàn mình thì anh ta lại đi đến bàn của một người đàn ông khác, rất tự nhiên mà ngồi xuống.

Thoáng chốc, không khí như chùng xuống, ai nấy đều ngạc nhiên đến ngáy ngốc.

Đường Vũ ngồi xuống, thuận tay cầm lấy cái túi xách nữ để trên bàn, chứng tỏ người nào đó vừa mới ngồi đây.

Ngô Cẩm Huyền nghĩ muốn cãi, nhưng lại cảm thấy hành động của người này quá mức tự nhiên, thành ra anh lại ngáp ngừng, đành hỏi: “Không biết anh là?”

“Tôi? Người mà cô ấy ngày đêm đều nhớ, lời cha mẹ cô ấy có thể không nghe nhưng nhất định sẽ nghe lời tôi. À, tiền mà cô ấy dùng đều là của tôi...”

Đường Vũ còn chưa nói xong thì Ngô Cẩm Huyền đã ngắt lời: “Thật ngại quá, tôi còn có việc gấp phải giải quyết, đi trước.”

Lúc Châu Lộ Lộ quay trở lại thì hay thấy cảnh Ngô Cẩm Huyền chạy trời chết, tựa như bị lửa đốt mông vậy. Mà chỗ ngồi của cô đã bị người khác chiếm đóng. Châu Lộ Lộ nhìn thấy người mới đến, ngạc nhiên:

“Đường tổng, sao anh lại ở đây?”

“Ồ, vậy thì tôi nên ở đâu?”

Châu Lộ Lộ thật thà đáp: “Ở công ty, chủ trì cuộc họp.”

“Đúng ha, vậy thì quay lại công ty thôi.” Dừng một chút, Đường Vũ lại nói: “Cô cùng đi với tôi.”

“Gi... gì cơ?” Châu Lộ Lộ có chút không hiểu, cô đã hết giờ làm rồi, cuộc họp cao cấp đó đâu đến phiên nhân viên quen như cô tham dự.

Đường Vũ rất có lí lẽ nói: “Có lí nào cấp trên làm việc còn nhân viên lại rảnh rỗi đi hẹn hò.” Hai chữ ‘hẹn hò’ Đường Vũ gần như là nghiêng răng mà nói ra.

Nói rồi cũng chẳng quản Châu Lộ Lộ có đồng ý hay không, cầm cái túi của cô đi mất.

Châu Lộ Lộ chẳng còn cách nào, đành đi theo.

Châu Lộ Lộ ngồi trên xe hơi sang trọng của hắn, chiếc xe bon bon trên đường.

“Đường tổng à, đã tan ca rồi.”

Đường Vũ gật đầu: “Tôi đương nhiên biết.”

Châu Lộ Lộ còn chưa kịp thở phào, lại nghe Đường Vũ nói: “Có ai nói tan ca, thì không thể tăng ca sao?”

Châu Lộ Lộ nghẹn họng. Ai bảo anh ta là sếp tổng của cô cơ chứ.

Sếp tổng mà, muốn xen vào chuyện riêng của nhân viên thì xen vào, muốn nhân viên tăng ca thì nhân viên phải tăng ca.

Sếp tổng mà, có nói sai thì vẫn là chân lý, nhân viên nhỏ bé như cô làm gì có quyền ý kiến.

Châu Lộ Lộ cúi đầu, im lặng lùi ra sát cửa xe, thầm nghĩ cách xa Đường Vũ càng xa càng tốt.

Đường Vũ nhìn cái vẻ ảm ức của cô, giọng mỉa mai.

“Sao, phá hỏng chuyện tốt của nên không vui à?”

Châu Lộ Lộ nghe thế thì vội vàng xua tay.

“Không có, không có.” Trong lòng Châu Lộ Lộ thầm mắng ai đó hàng trăm lần, nhưng vẫn thuận thực vuốt mông ngựa.

“Boss đại nhân anh tuần phi phạm, tuổi trẻ tài cao, anh nói mặt trời mọc phía tây thì mặt trời nhất định sẽ mọc phía tây, anh nói không được làm, tôi làm sao dám làm cơ chứ.”

“Vậy tức là tôi bảo cô không được đi xem mắt thì cô sẽ không đi xem mắt?”

Châu Lộ Lộ sững lại: “Làm sao có thể chứ.... Đường tổng, ngài thật là hài hước. Ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tăng ca

Tập đoàn Lộ Vũ gồm có 17 tầng, càng lên cao thì chức vụ càng trọng yếu. Tổng tài cùng phó tổng đều ở tầng trên cùng, mà cô chỉ có thể ở 5.

Châu Lộ Lộ thấy Đường Vũ bấm thang máy tầng trên cùng, không nhìn được mà lên tiếng nhắc nhở.

“Đường tổng, phòng làm việc của tôi ở tầng 5.”

Đường Vũ lạnh lùng nhìn Châu Lộ Lộ một cái, cô lập tức biết điều, im lặng lùi ra sau lưng Đường Vũ. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, cửa vừa mở liền ngoan ngoãn đi theo Đường Vũ như chú chó nhỏ.

Đường Vũ trầm nghĩ, lúc nào cũng ngoan ngoãn như thế này có phải tốt không? Anh cũng đỡ phải nhọc lòng.

Đường Vũ đưa cô vào phòng tổng tài, giao cho cô một đồng giấy tờ.

“Đánh máy lại hết chỗ này, không xong không được về.”

Châu Lộ Lộ thăm ước lượng khối trên tay, lại nghĩ đến tốc độ đánh máy 70w/phút của mình, nước mắt hai hàng. Nhiều thế này chẳng phải sẽ ‘lách cách’ đến sáng hay sao?

Đường Vũ nhìn cô không tình nguyện ngồi vào bàn làm việc, trong lòng hả hê đi đến phòng họp.

Châu Lộ Lộ thề rằng cô rất nghiêm túc làm việc, ngay cả thi đại học cô cũng không nghiêm túc như bây giờ, nhưng mà lúc Đường Vũ quay lại, kim phút cũng đã lướt qua số 12 mấy lần, mà cô mới chỉ đánh được một nửa.

Quan trọng nhất vẫn là... cô chưa ăn cơm tối. Cho nên thời điểm anh ta quay lại, vừa hay là lúc bụng cô ‘ca hát’.

Trong căn phòng yên tĩnh một mảng, tiếng hát thật là quá rõ ràng. Cô muốn nghĩ rằng Đường Vũ không nghe thấy cũng không được bởi vì cô rõ ràng nhìn thấy mờ to, sau đó lại cong thành hình lưỡi liềm, má núm đồng tiền thoát ần thoát hiện.

Thật là... mắt mắt quá đi thôi!!

Đường Vũ nhìn cười, làm như không nghe thấy gì, ngồi vào bàn của mình, bình tĩnh gọi hai suất cơm.

Rõ là chẳng hề cười nhưng đầu Châu Lộ Lộ lại thấp hơn một chút, thanh âm bàn phím cũng lớn hơn một chút, giống như là bàn phím gây thù chuốc oán gì với cô vậy.

“Bàn phím của công ty cũng không phải hàng rẻ tiền đâu.” Đường Vũ băng quơ nói một câu.

Tiếng gõ bàn phím lập tức nhỏ lại.

Châu Lộ Lộ mím môi, trầm nhủ, nhất định phải giữ khí tiết, có đói chết cũng không ăn cơm của hắn.

Tiếc là đối với một người gần nửa đêm vẫn chưa ăn tối thì mùi hương thức ăn thật quá mức hấp dẫn, không nhìn được liếc mắt nhìn hai hộp cơm vừa được đưa đến, nuốt một ngụm nước miếng.

“Chắc cô cũng đói rồi, ăn một chút rồi tiếp tục công việc.”

Châu Lộ Lộ thề chết bảo vệ khí tiết.

“Cám ơn tổng tài quan tâm, tôi không đói.”

“Không cần ngại, dù gì cũng trừ vào lương của cô mà. Bỏ đi thì thật là lãng phí.”

Khí tiết đã là cái gì? Nhìn không thấy, ăn không được! Quan trọng nhất là... tiền của cô a...

“Tổng tài nói thật đúng, lãng phí là không tốt, tôi chịu khó ăn vậy.” Châu Lộ Lộ nói rồi ôm hộp cơm về bàn của mình, tính ngồi quay lưng lại với Đường Vũ, lại cảm thấy như thế không được hay lắm. Nhưng lại không muốn ngồi ăn đối diện với anh ta, lúng túng hồi lâu, thế là dứt khoát ngồi ngang luôn.

Đường Vũ cũng không để ý đến cô nữa, ăn xong phần của mình liền vui đầu vào đồng giấy tờ trên bàn, lần nữa ngẩng đầu thì cô gái trước mặt đã gục đầu xuống bàn ngủ từ khi nào.

Châu Lộ Lộ dụi mắt tỉnh lại, nhũn mảy bất mãn, cả đêm ngủ không ngon, cả người lại đau nhức không thôi.

Chóp mắt, lại chóp mắt. Sao cô lại tỉnh dậy trong phòng tổng tài thế này, cô nhớ là mình đã về nhà rồi mà... Đúng không nhỉ?

“Dậy rồi à? Ngủ cũng thật là ngon!”

Châu Lộ Lộ nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Đường Vũ vẫn ngồi sau bàn làm việc.

“Tôi qua tôi ngủ lại đây sao?”

“Đúng vậy! Tôi về nhà ngủ một giấc rồi quay lại, không ngờ cô vẫn còn ở đây.”

Châu Lộ Lộ cẩn thận nhìn thấy thì đúng là Đường Vũ đã thay một bộ đồ khác, com-lê xám gọn gàng sạch sẽ, tinh thần sáng khoái, trên người còn mang theo hơi lạnh bên ngoài. Đúng là vừa mới trở lại thật...

Châu Lộ Lộ nhớ đến điều gì đó, bỗng dưng rùng mình một cái.

“Sao anh không gọi tôi dậy?” Mấy hôm trước còn nghe đồng nghiệp kể lại chuyện nhìn thấy bóng ‘người’ lúc nửa đêm đấy, lỡ bị khiêng mất thì sao?

“Ai nói tôi không gọi? Là cô ngủ say quá, gọi không được. Tôi lại chẳng thể đưa cô về nhà mình, đành để cô lại thôi.” Đường Vũ nhún vai tỏ vẻ bất lực. Cô lại không tin là mình ngủ say đến vậy.

“Không tin à, cô xem, khoé miệng còn có nước dãi kia kia.”

Châu Lộ Lộ vội vã đưa tay lau.

Châu Lộ Lộ: “...” Làm gì có chứ! Đúng là không tin được mà.

Bạn đang đọc truyện *Thở Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nữ vương

Đầu bù tóc rối, quần áo chưa thay, mặt chưa rửa... Ôi! Thật là dễ khiến người ta hiểu lầm mà.

Châu Lộ Lộ sống giữa một bầy ‘bà tám’ đương nhiên biết rõ, nếu bộ dạng ‘một đêm không về’ này của cô bị người ta nhìn thấy, không biết là có thể đi xa cỡ nào...

Cũng may, vẫn còn sớm, giờ này cũng chỉ có tổng tài chăm chỉ mới đến công ty mà thôi. Châu Lộ Lộ vội vàng lại lên lút ra khỏi công ty.

Đầu năm nay, làm một nhân viên hiền lành cũng thật là khó khăn nha!

Châu Lộ Lộ về đến nhà, tắm rửa một lượt, lại cáo bệnh xin nghỉ, lúc này mới yên tâm đánh một giấc ngủ bù.

Cũng không biết là đã ngủ bao lâu thì tiếng chuông điện thoại không ngừng reo lên.

“A lô!” Châu Lộ Lộ nhắm mắt trả lời bằng cái giọng ngái ngủ đặc trưng.

“Đã là giờ nào rồi mà cậu còn ngủ hả? Khoan đã, giờ này không phải là cậu nên ở công ty à, Châu Lộ Lộ?”

“Xin nghỉ rồi, cậu gọi tớ có việc gì không?”

“Không có việc gì thì không thể gọi cậu à? Chị đây đang cần người cùng đi dạo phố, cùng có đi thì dậy mau, cho cùng 1 tiếng, 1 tiếng sau gặp tại trung tâm mua sắm Lộ Vũ... tút.. tút...”

Châu Lộ Lộ thấy điện thoại bị tắt đột ngột cũng không giận, bật dậy, làm đẹp với tốc độ nhanh nhất, đúng 1 tiếng sau đã có mặt ở trước cửa trung tâm.

Đừng hỏi tại sao cô lại ngoan ngoãn vậy? Chỉ vì người gọi cô không phải ai ngoài nữ vương Trương Ngọc Lai, bạn thân từ thuở thơ ngây của cô.

Trương Ngọc Lai vốn sống trong nhung lụa, từ nhỏ đã có thói quen, hề không vui là cần quét trung tâm mua sắm, mà lần nào cũng phải kéo cô đi bằng được.

Lần này chắc hẳn cũng vậy, nữ vương không vui, cô đương nhiên phải dốc lòng phục vụ.

Quan trọng nhất vẫn là, bây giờ cô cũng rất rất không vui, cũng muốn một lần ‘vung tiền như rác’ nhưng mà nghĩ đến ví tiền mỏng manh của mình nên... nhìn người khác vung tiền vậy!

Châu Lộ Lộ tính tìm một chiếc ghế ngồi chờ Trương Ngọc Lai thì một chiếc xe BMW mui trần đỏ rực lướt đến đến như một cơn gió dừng ngay tại chân

cô, tại vì phanh gấp nên để lại trên đường hai vết đen rõ rệt. Châu Lộ Lộ không khỏi toát mồ hôi hột.

Đúng là nữ vương, ngay cả dừng xe cũng thô bạo như vậy!!!

Hôm nay nữ vương mặc một chiếc váy cũng màu đỏ ôm sát lấy cơ thể. Màu đỏ làm tôn lên dáng người duyên dáng cùng làn da trắng nõn. Một đường đi vào đều thu hút mọi ánh nhìn.

Châu Lộ Lộ chỉ mặc váy công sở đơn giản, gián tiếp nhận lấy bao nhiêu ánh mắt, nhưng cũng không hề nao núng. Châu Lộ Lộ ưỡn ngực, thẳng lưng, cảm thấy rất tự hào, đi bên cạnh nữ vương bao nhiêu năm, sớm đã thành thói quen rồi.

“Nữ vương, cậu với Tiêu Hằng lại cãi nhau à?” Tiêu Hằng là bạn trai của Trương Ngọc Lai.

“Cãi nhau? Minh mà còn làm cái việc nhảm chán thế sao?”

“Ồ!” Châu Lộ Lộ cảm thán một tiếng rồi không nói gì thêm khiến Trương Ngọc Lai ghen chết.

Châu Lộ Lộ đương nhiên biết, nhưng cô đã khơi mào rồi, Trương Ngọc Lai sẽ tự động nói thôi. Trong lòng Châu Lộ Lộ thầm đếm: 3, 2, 1!

“Tiêu Hằng lại đưa cô thư kí của hắn đi công tác rồi, thật là không coi mình ra gì mà!”

Đấy, cô nói có sai đâu!

“Không phải anh ấy chỉ đi để làm việc thôi sao?”

“Cậu thì biết cái gì? Nếu chỉ làm việc thì tại sao cũng lôi cô ta đi, hai chỉ có hai người đi chung với nhau, một nam một nữ ai biết được là làm cái gì? Nói anh ta đổi nam thư kí anh ta lại không chịu!”

Trương Ngọc Lai vừa nói một tràng dài vừa ướm một cái áo lên người.

“Đúng là có vấn đề... đẹp lắm.”

Trương Ngọc Lai nghe vậy liền ném chiếc váy cho Châu Lộ Lộ, tiếp tục thử một cái khác.

Châu Lộ Lộ nói: “Sao cậu không đi theo bọn họ để dễ bề quan sát.”

“Hừ! Minh đâu có rảnh đến vậy. Còn chuyện của cậu thì sao? Tiến triển đến đâu rồi?”

Nhắc đến Châu Lộ Lộ lại buồn rầu: “Tiến triển gì chứ, anh ta bị sếp nhà mình dọa cho chạy mất rồi.”

“Hà, lại nữa sao? Đã là lần thứ 3 rồi đấy!” Châu Lộ Lộ bất lực gật đầu.

Cô có nằm mơ cũng không thể ngờ được rằng, cô sẽ gặp một vị sếp có sở thích đặc biệt, thích xen vào chuyện riêng tư của nhân viên, mà càng không ngờ được rằng mình sẽ trở thành nạn nhân của cái sở thích quái đản ấy.

Từ khi gặp anh ta, mỗi lần cô đi xem mắt đều không thuận lợi. Cũng không biết anh ta làm cách nào mà tìm được nơi hẹn của cô, mỗi lần đều khiến đối tượng của cô chạy mất dép. Nếu có vô tình gặp ở đâu đó thì cũng sẽ chạy như bị đốt mông vậy.

Thật không biết là anh ta làm cái gì nữa...

“Anh ta có vẻ thích phá cậu nhỉ? Cậu gây thù chuốc oán gì với anh ta chẳng?”

Châu Lộ Lộ ngẫm nghĩ, có vẻ như là có thì phải.

Chuyện phải kể đến từ lần đầu tiên cô gặp Đường Vũ, chính tại trung tâm mua sắm Lộ Vũ này.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hay là tôi để cô hôn lại?

Hôm đó, cô có hẹn với nữ vương tại đây.

Vừa tan ca đã chạy vội tới thì Trương Ngọc Lai đã dạo được kha khá rồi, nói đang đợi cô ở tầng 10. Cô liền đi thang máy lên tầng 5.

Cũng không biết đồ đen thế nào, ở công ty vừa bị trường phòng mắng cho một trận toi tã, lòng buồn vô hạn. Vậy mà đi thang máy cũng có thể gặp được một anh chàng đẹp trai, vô cùng đẹp trai!

Anh chàng đẹp trai đó nhìn thấy cô thì sững lại một chút, sau đó cất bước đi ngang qua cô.

Đôi giày cao 5 phân cô đi bỗng hiểu cô đến lạ, đúng lúc rút gót, khiến cô vừa bước được một bước thì mất thăng bằng, cả cơ thể ngã về phía anh chàng đẹp trai.

Trong lòng Châu Lộ Lộ cười thầm, tôi ngã trúng anh, có muốn không đỡ cũng phải đỡ.

Đúng là ‘phải’ đỡ thật, nhưng vì quá bất ngờ, thành ra ôm người đẹp loạng choạng mấy bước rồi cũng bị ngã theo, vô cùng chuyên nghiệp mà làm một cái đệm thịt.

Châu Lộ Lộ được bảo vệ, người không đau, tay không nhức, nhưng tại sao môi lại nhói lên, máu tanh tràn vào trong miệng là thế nào?

Châu Lộ Lộ vội vàng mở mắt, chỉ thấy đối diện là đôi mắt đen láy, cô nhìn vào đôi mắt ấy chừng mười giây, sau đó lướt đến hàng mi dài cong vút, cái mũi cao, sau đó là đôi môi đang chạm vào môi cô...

Cô còn chưa bao giờ hôn môi!

Nụ hôn đầu của cô bị người đàn ông này cướp đi rồi!

Hơn nữa còn bị cướp đi đầy thô bạo, rách da chảy máu!

Tức giận xông lên não, Châu Lộ Lộ không nghĩ ngợi liền hé răng cắn một cái...

Đường Vũ đau đến nhui mảy, suýt chút nữa thì hét lên.

Anh nén giận nói: “Cô xuống khỏi người tôi, mau!”

Châu Lộ Lộ trèo xuống, trong miệng còn lẩm bẩm: “Đàn ông gì mà yếu xìu, đỡ cũng không xong.”

Đường Vũ ôm đầu đứng dậy: “Cô nghĩ cô nhẹ lắm sao? Đùng tưởng tôi không biết cô có ý.”

“Ai có ý chứ, bị ngã vui lắm sao?” vừa to tiếng liền cảm thấy môi đau rát, “Anh xem, anh cắn rách môi tôi rồi này! Đau chết đi được.”

Châu Lộ Lộ vừa nói vừa lấy tay chỉ vào môi mình.

Đường Vũ theo đó, ánh mắt dừng lại trên đôi môi anh đào của cô, cánh môi dưới chảy máu, hơi sưng lên. Cảm giác mềm mại lúc lúc trước ập đến, Đường Vũ không tự nhiên quay đi, đờ đẫn.

“Đó là do cô thấy sắc quên đường, đầu thế trách tôi. Cô cũng... cắn lại tôi rồi đấy thôi.”

“Tôi không cần biết, đây là nụ hôn đầu tôi đấy, anh phải bồi thường cho tôi.”

“Hay là tôi để cô hôn lại?”

Sau đó cô cũng quên bằng chuyện này đi, nhưng mấy ngày sau, trường phòng của cô sai cô đưa giấy tờ cho tổng tài, ai mà ngờ được cái vị tổng tài trẻ tuổi, đẹp trai, phóng khoáng trong lời đồn lại chính là anh chàng đẹp trai bị cô đè trong thang máy.

Lúc đó cô chỉ cảm thấy may mắn vì mình đã không nhất thời ‘dại dột’ mà hôn lại thật. Nếu không thì thế thảm rồi.

“Sao hả? Cậu đã làm gì đến nỗi gây thù thế?” tiếng của Trương Ngọc Lai làm Châu Lộ Lộ giật mình.

“À, thì mình chỉ vô tình đè anh ta, sau đó cắn anh ta một cái thôi à?”

Trương Ngọc Lai bất được trọng điểm: “Cắn? Cắn vào đâu?”

Châu Lộ Lộ đương nhiên không thể nói thật, đành lấp liếm: “Cắn vào tay.”

“Chỉ có vậy? Việc gì anh ta phải ghi thù như vậy chứ?”

“Ai biết được, có thể anh ta là người nhỏ nhen, thích ghi thù, thích xen vào cuộc sống của nhân viên hoặc là anh ta có sở thích quái đản nào thì sao? Rõ ràng mình mới là người chịu thiệt mà, có thù cũng phải là mình thù mới đúng.”

“Ồ, cậu thiệt cái gì?”

“Thì mình là người ‘phải’ cần.”

Trương Ngọc Lai gật gù: “Ồ, thế tại sao cậu ‘phải’ cần, anh ta ép cậu à?”

Châu Lộ Lộ: “.....” Châu Lộ Lộ bị hỏi đến nghẹn lời, bắt đầu lơ cho qua chuyện.

“Cái váy kia thật đẹp, chắc là rất hợp với cậu đấy!”

Trương Ngọc Lai cười hai tiếng rồi mới nói: “Mình mua nhiều rồi, hay là giờ mua cho cậu nhé!”

Châu Lộ Lộ xua tay: “Không cần đâu, mình có nhiều đồ rồi mà.”

“Nhiều cũng mua, phụ nữ không ai chê nhiều đồ cả.” Trương Ngọc Lai vừa nói vừa nhét một đồng đồ vào tay Châu Lộ Lộ. “Thử hết chỗ này cho mình, không xong là không được về đâu đó.”

“Vâng, thưa nữ vương.”

Hai người bên này nói chuyện rôm rả, bên kia đã có người sớm chú ý tới.

“Trương tiểu thư?”

“Anh Thẩm? Con gió nào đưa anh tới đây vậy?”

Lúc Châu Lộ Lộ từ phòng thử đồ đi ra, đã thấy Trương Ngọc Lai đang cười nói với một người đàn ông, về tức giận lúc trước hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Ánh mắt Trương Ngọc Lai và người đàn ông họ Thẩm đồng thời rơi trên người Châu Lộ Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhà cô hay nhà tôi?

Châu Lộ Lộ đang mặc trên người chiếc váy màu xanh nhạt mềm mại thật dài, xẻ tà, thấp thoáng đôi chân thon dài được dấu bên trong. Cổ yếm khoe bờ vai trắng trẻo, cổ cùng gấu váy đều được đính những viên kim cương lấp lánh.

Khuôn mặt chỉ trang điểm nhẹ, mái tóc lượn sóng tự nhiên.

Cao quý mà không xa cách.

Đám đàn ông ở gần đó đều phải ngoái lại nhìn một cái rồi lại một cái. Và có hơn phân nửa bị bạn gái mình nhéo tai vì tội ngắm gái.

Thẩm Tư Hiền cũng nhận thấy rằng mình đã nhìn chăm chăm người ta một lúc lâu, đành háng hai tiếng, hỏi: “Không biết tiểu thư đây là?”

Trương Ngọc Lai là người tinh ý làm sao lại không nhận ra ý muốn làm quen của Thẩm Tư Hiền.

“Anh Thẩm, đây là Châu Lộ Lộ bạn tôi. Còn đây là Thẩm Tư Hiền, cũng là luật sư cấp cao của công ty giải trí Galaxy.”

Châu Lộ Lộ gật đầu, xem như chào hỏi.

Thẩm Tư Hiền nói chuyện một hồi mới lưu luyến rồi đi, trước khi đi còn xin cho bằng được số điện thoại của Châu Lộ Lộ.

Chờ Thẩm Tư Hiền đi xa rồi, Trương Ngọc Lai mới kéo cô lại hỏi: “Cậu thấy anh chàng đó thế nào, tốt chứ?”

“Cũng được.”

Trương Ngọc Lai lườm cô một cái xém lông mày.

“Cũng cái gì? Phải nói là quá được đi, cậu có biết hằng ngày anh ta đi xe gì để đi làm không? Porsche, cái loại limit, cả thế giới chỉ có 5 chiếc ấy.”

Châu Lộ Lộ gật đầu lia lịa.

“Tốt, rất tốt.”

Trương Ngọc Lai hài lòng: “Phải thế chứ, hạnh phúc của cung, cứ giao cho chị.”

Mấy ngày sau, Thẩm Tư Hiền quả nhiên có gọi điện cho cô, mời cô đi ăn tối. Châu Lộ Lộ cảm thấy, người ta đã chủ động mời thì cô nên đồng ý chứ!

Ngày hôm đó vừa hay Đường Vũ không có ở công ty, cùng vài người nữa đi điều tra thị trường ở thành phố B, cách cô hơn 200 km, phải mấy hôm nữa mới về.

Châu Lộ Lộ trong lòng vô cùng cao hứng, ‘tên biến thái’ đó không có ở đây, sẽ không còn ai có thể phá đám cô nữa.

Người đàn ông này, lần trước gặp cô cũng chưa có nhìn kĩ, hôm nay gặp lại dường như khuôn mặt có chút quen thuộc. Nhưng khi cô hỏi hai người có từng gặp nhau chưa, thì anh ta chỉ cười, không nói.

Châu Lộ Lộ lại nghĩ, nếu như cô quen một người đàn ông xuất sắc như vậy thì làm sao có thể không nhớ cho được.

Vậy là cả quá trình ăn cơm đều cô cùng thuận lợi, cho dù là nói về công việc, gia đình hay là quan điểm cá nhân đều cô cùng hài hoà. Châu Lộ Lộ thầm nghĩ, có lẽ người đàn ông này chính là ông trời để dành cho cô rồi!

Hai người nói chuyện hăng say đến mức, ngoài trời đã mưa từ bao giờ mà không biết.

Thẩm Tư Hiền liền nảy ý muốn đưa cô về nhà. Cô đương nhiên muốn giữ lại chút khí phách phụ nữ, nhưng mà trời mưa thế này thật là làm khó người ta nha. Cộng thêm sức hút từ chiếc porsche màu bạc này quá lớn.

Ôi cuộc đời, thật lắm cám dỗ!!!

Châu Lộ Lộ do dự một lát rồi gạt đầu.

Đang chuẩn bị ngồi vào chiếc xe thể thao đắt tiền thì bỗng một bàn tay kéo cô lại, một cánh tay khác giữ cô trong lòng.

Sau lưng liền cảm thấy ướt át.

Giọng nói trầm áp quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu.

“Mới không gặp một ngày, em đã vội vàng đi tìm người khác rồi?”

Châu Lộ Lộ chợt rung mình, không biết vì mưa lạnh hay do giọng nói của người này quá lạnh.

Đường tổng, sao ngài cứ như âm hồn không tan vậy!

“Đường tổng, sao anh lại ở đây?”

“Tôi không nên ở đây để cho em chạy loạn sao?” Đường Vũ lại hướng Thẩm Tư Hiền nói: “Cám ơn anh đã quan tâm Lộ Lộ, nhưng tôi có thể đưa cô ấy về được.”

Nói rồi Đường Vũ dùng sức kéo Châu Lộ Lộ đi vào màn mưa, đi về phía chiếc xe bentley màu xám ở bên kia đường. Chẳng để cô kịp phản đối một chút nào.

Châu Lộ Lộ cũng không có tâm tình phản kháng, chỉ nhìn theo bóng Thẩm Tư Hiền và chiếc xe mờ dần trong màn mưa, cầu nguyện cho mối tình còn chưa kịp nở của mình đã héo rũ..

Có vẻ như đi một vòng thật dài, kết quả cuối cùng vẫn thế!

Châu Lộ Lộ rất, rất, rất... không biết phải dùng từ gì để miêu tả cảm xúc hiện tại.

Cả người cô đã ướt nhẹp, hôm nay cô chỉ mặc một chiếc váy màu vàng đơn giản. Váy ướt, dính sát vào cơ thể khiến cô không ngừng run lên nhè nhẹ.

Bây giờ cô mới để ý, Đường Vũ cũng giống như cô, cùng một bộ ướt như chuột lột.

Chiếc xe thể thao sang trọng lướt như gió trên đường.

Đường Vũ thân nhiên chỉnh máy điều hoà lên mức nhiệt cao nhất, lại ném cái áo khoác của mình người cô, cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn cô một cái, hỏi: “Nhà cô hay nhà tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trong nhà tôi còn có con chó

“Nhà cô hay nhà tôi?”

Châu Lộ Lộ có cảm giác không nói nên lời, cái câu này nghe thế nào cũng thấy thật không trong sáng nha?!

“Phiền Đường tổng đưa tôi về tôi, sau đó anh tự mình trở về nhà anh vậy.” cô nói rất rõ ràng, nhà ai người đó về.

Đường Vũ chỉ liếc mắt nhìn cô một cái không nói, chiếc xe bon bon trên đường, càng đi, Châu Lộ Lộ càng cảm thấy không đúng.

“Đường tổng, hướng này đâu phải về nhà tôi?”

“Là đường về nhà tôi.”

Châu Lộ Lộ hét lớn: “Anh muốn làm gì?” cô lập tức ngồi nép vào cửa xe, về mặt kính hãi, hai tay ôm ngực. Bộ dáng mui phần giống với cô thôn nữ bị lưu manh đùa giỡn.

Đường Vũ chỉ biết đỡ trán.

“Cô nghĩ đi đâu thế hả? Tôi nói là về nhà tôi, nghỉ ngơi, thay một bộ đồ khô ráo.” Nói rồi quét mắt một lượt, hừ một tiếng tỏ vẻ ta đây không thèm đặt cô trong mắt.

Châu Lộ Lộ thở phào, ngay sau đó lại trung bộ mặt nịnh nọt.

“Tổng tài, anh để tôi tự về đi, tôi đi taxi về là được, nhân viên nhỏ bé như tôi làm sao dám phiền boss đại nhân anh đưa về chứ, hơn nữa nam nữ thụ thụ bất thân, nửa đêm nửa hôm, cô nam quả nữ làm sao lại ở chung một nhà được. Nếu để người khác biết được thì danh tiết anh gìn giữ bấy lâu nay chẳng phải đều đánh mất trên tay tôi hay sao. Tôi làm sao có thể chịu được!!!”

Đường Vũ gật gù: “Nói cũng đúng.”

Châu Lộ Lộ gật đầu như gà gật, hận không thể leo xuống xe ngay lập tức.

“Nhưng mà cô không cần lo lắng, trong nhà tôi còn có một con chó, không thể gọi là cô nam quả nữ được. Hơn nữa, nếu như danh tiết của tôi thật sự bị mất,... thì cô chịu trách nhiệm là được. Tôi là một ông chủ tốt, sẽ không so đo.”

Châu Lộ Lộ: “.....” Có ông chủ tốt nào lại đưa nhân viên về nhà mình lúc nửa đêm sao???

Châu Lộ Lộ trầm nghĩ, bởi vì trời vẫn còn mưa rất to, nếu không cô nhất định sẽ oanh oanh liệt liệt nhảy khỏi xe, thế chết bảo vệ danh tiết. Thế nhưng chính là vì mưa không hề có dấu hiệu tạm nghỉ một chút nào. Cô đương nhiên không thừa nhận bản thân mình nhất gan nha!!!

Cho nên, cô vẫn là bị đưa về ‘nhà tôi’.

Phải nói là biệt thự mới đúng. Chỉ là phòng tắm thôi còn rộng rãi gấp mấy lần chỗ ở của cô.

Châu Lộ Lộ từ phòng tắm đi ra, chiếc váy ướt át lúc nãy đã được đổi thành bộ đồ nam, áo phông dài đến đầu gối, quần dài bị xắn đến mắt cá chân.

Mà chủ nhân của nó thì đang thư thái ngồi trên sofa. Trong lòng ôm một chú chó nhỏ trắng muốt. Thấy cô đi ra, đưa mắt ra hiệu bảo cô ngồi xuống bên cạnh.

Châu Lộ Lộ không khỏi ngạc nhiên, thật sự có nuôi một chú chó nha, nhìn thế nào cũng thấy không giống. Nhưng nhìn dáng vẻ ôm ấp chăm chút cho nó thế kia, có vẻ cưng con chó đấy lắm.

Châu Lộ Lộ không cần nhìn cũng biết là dáng vẻ hiện giờ của cô vô cùng buồn cười, rất rất không có hình tượng, cho nên cô cũng chẳng thèm để ý mà kéo cái ống quần dài, ngồi khoanh chân trên sofa, nhìn chăm chú vào con chó, hỏi:

“Chú chó này chắc là bạn gái anh tặng cho anh phải không? Tên nó là gì?”

Đường Vũ gật đầu: “Lady.”

Châu Lộ Lộ càng hứng thú hơn: “Là chó cái sao?”

“Là chó đực.”

Châu Lộ Lộ: “...” quá biến thái!

Một lát sau, người nào đó bị trình độ biến thái cao thâm của sếp nhà mình dọa cho một trận cũng chịu nhớ đến vấn đề chính.

“Không phải hôm nay anh đi công tác ở thành phố B sao?”

“Bởi vì người nào đó nhân lúc không có tôi mà chạy đi xem mắt, nên đương nhiên tôi phải trở về.”

Lái ô tô hơn 200 cây số để... phá nhân viên xem mắt. Trình độ biến thái của boss quả thật không thể coi thường!

“Anh đã làm gì mà bọn họ vừa nhìn thấy tôi đã bỏ chạy, tránh như tránh tà vậy?”

“Tôi chỉ nói sự thật.”

Châu Lộ Lộ cảm giác được, sự thật này sẽ rất kinh thiên động địa. Nhưng cô thật sự muốn biết cho nên không nhịn được mà hỏi: “Sự thật gì cơ?”

“Tôi chỉ nói, cô mỗi ngày đều nhớ tôi. Đúng chứ?”

Châu Lộ Lộ bắt lực gật đầu. Mỗi ngày đều nghĩ xem làm thế nào để anh không phá tôi.

“Tôi nói gì cô đều nghe.”

Lời của sếp có thể không nghe sao.

“Tiền cô dùng đều là tiền của tôi.”

Là tiền của anh trả lương cho tôi.

Đường Vũ nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

“Tôi còn chưa có nói cô ngủ ở trước mặt tôi. Mà bọn họ đều đã bỏ chạy, xem ra đều là không thật lòng. Tôi là có lòng tốt giúp cô nhìn người một chút.” Sau đó lại thở dài: “Đàn ông mà không thật lòng, thì không được đâu.”

Châu Lộ Lộ kinh ngạc nhiều quá thành quen, rốt cục cũng có thể bình thân mà ngược nhìn trần nhà. Sếp quả thật rất rất tốt bụng.

Trời vẫn mưa rả rích, đêm này là một đêm thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cho tôi ngủ với anh

Trời bắt đầu mưa lớn hơn, chân trời thi thoảng có ánh sáng chớp nhoáng làm sáng choang cả một vùng trời rồi lại tắt lịm, có đôi khi còn kèm theo tiếng sấm đùng đoàng.

Sau mỗi một tiếng sấm, Châu Lộ Lộ lại xích gần Đường Vũ hơn một chút.

“Khuya rồi, cô không tính đi ngủ à?” Đường Vũ nói rồi đứng lên. Đứng chưa vững đã bị kéo xuống.

“Còn sớm mà, chúng ta nói chuyện thêm một lát nữa đi.”

Đường Vũ nhìn kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ đêm, lại nhìn hai con mắt đỏ au, có thể sụp xuống bất cứ lúc nào còn ra vẻ. Hỏi: “Cô sợ à?”

“Sợ gì cơ?”

“Không sợ thì đi ngủ thôi.” Đường Vũ nhìn khoảng cách giữa hai người càng thu hẹp, lại nói: “Nếu còn ngồi đây, tôi sợ cô lại không kim chế được là lấy mất danh tiết của tôi thì sao. Tôi biết rõ sức hút của mình quá mà.”

Châu Lộ Lộ: “...”

Mưa vẫn rơi, một tiếng sấm đột ngột vang lên, một tia sáng lớn như một cái rế cộc khổng lồ đâm xuyên qua những đám mây xuống mặt đất.

Châu Lộ Lộ sợ đến mức hét toáng lên.

Châu Lộ Lộ không sợ ở một mình, nhưng cô vô cùng sợ ở một mình khi có sấm sét. Từ nhỏ đã thế, lớn rồi cũng chẳng khác là bao. Cho nên, một giây

sau, cô đã đứng trước cửa phòng của ‘người’ nhất trong ngôi nhà.

Ngay khi cánh cửa mở ra, cô vội ôm chầm lấy bóng người trước mắt khóc lớn.

“Tổng tài, cho tôi ngủ với anh, xin anh đấy!”

Đường Vũ nhìn cô gái trong lòng, câu nói động lòng người như vậy nhưng lại được nói ra bằng một gương mặt nước mắt dần dụa. Thật khiến người ta phải đỡ trán thở dài.

Đường Vũ nhẹ nhàng vỗ lưng cô dỗ dành: “Được rồi, tôi ở đây, không cần sợ. Cô buông tôi ra trước đã.”

Châu Lộ Lộ gục gặc đầu, từ từ buông ra, một tay vẫn nắm lấy góc áo anh. Ánh mắt tròn xoe ngân ngấn nước.

Thật giống một chú cún con bị hoảng sợ. Có nói thế nào cũng không chịu thả tay. Cuối cùng, Đường Vũ đành ôm cô đi ngủ.

Ngủ theo đúng nghĩa đen!

Sáng hôm sau...

“Châu Lộ Lộ dậy, dậy.” Đường Vũ đã gọi cô không biết là lần thứ mấy. Mà cô gái kia vẫn có thể ngủ đến là say sưa.

“Châu Lộ Lộ, còn không dậy, cô muốn bị trừ lương sao?” Thần kì là lần này, vừa dứt lời thì cô gái ngủ say đã bắt dậy như lò xo, miệng liên tục nói muộn ròi, muộn ròi.

Hiển nhiên tình trạng này không phải lần đầu.

Châu Lộ Lộ nháo đủ rồi bỗng nhiên im lặng, nhìn Đường Vũ như quái vật.

“Tại sao anh lại ở trên giường tôi?”

“Đây là phòng tôi.”

“Tại sao tôi lại ở trong phòng anh?” Về mặt Châu Lộ Lộ lập tức chuyển từ ngơ ngác sang cảnh giác.

Đường Vũ nhìn về mặt thay đổi liên tục của ai đó, bắt đầu cảm thấy mông lung..

“Đêm qua ai khóc lóc đòi ngủ với tôi? Bây giờ xong rồi muốn lật mặt à?”

Ngón tay Châu Lộ Lộ run run chỉ vào chính mình rồi lại chỉ vào anh, miệng lắp bắp: “Tôi, khóc lóc đòi ngủ, với anh? Tại sao tôi lại không nhớ gì cả?”

Trên trán Đường Vũ chảy xuống ba vạch đen, rồi lại chảy thêm ba vạch nữa.

“Cô thật sự không nhớ gì sao?”

Châu Lộ Lộ gật gật đầu, mếu máo: “Vậy, vậy... chúng ta, không phải là... là...”

Đường Vũ không trả lời, bởi vì anh đã hóa đá rồi, cô gái này, như thế nào lại không nhớ??? Không lẽ là... mộng du?!

Cả bữa sáng Châu Lộ Lộ đều trung ra cái vẻ mặt đờ tang. Đường Vũ rót cuộc cũng không nhìn nổi.

“Chúng ta không làm gì hết.”

Đường Vũ đột ngột lớn tiếng khiến Châu Lộ Lộ giật mình, suy nghĩ một lát mới hiểu anh đang nói cái gì.

“Thật sao, nhưng mà...”

“Cô đã thấy ai làm chuyện đó mà mặc quần áo chưa? Chẳng lẽ tôi còn mặc lại cho cô?”

Châu Lộ Lộ thấy anh nói cũng đúng, hơn nữa sắp tức giận thật đáng sợ nha!

Châu Lộ Lộ vuốt ngực thờ phào: “Không có gì là tốt rồi, thật ngại quá, đêm qua tôi làm phiền tổng tài rồi.”

“Vậy, tôi có thể về nhà được chứ?”

“Được.”

“Tôi đến công ty muộn một chút được chứ?”

Đường Vũ rất không kiên nhẫn: “Được, được, đi đi.” Còn giữ cô lại chắc tôi nhập viện vì tức quá.

Châu Lộ Lộ nhẹ nhàng đi ra, trước khi về còn không quên tặng cho Lady một nụ hôn gió.

Nín nhịn cả quãng đường dài, đến khi bước vào phòng của mình rồi, đóng cửa cẩn thận, Châu Lộ Lộ mới ngẩng đầu cười to ba tiếng.

“Tổng tài ơi tổng tài, anh cũng có ngày này, ha ha ha!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tiếp tục phát huy

Buổi chiều, chỉ còn vài phút nữa là hết giờ làm.

Châu Lộ Lộ đang tính rủ Trương Ngọc Lai đi đâu đó ăn mừng ngày chọc giận đại boss.

Đột nhiên phát hiện có người đứng trước bàn làm việc của mình. Cô nhận ra, đó là Lục Viễn Phương, trợ lý của Đường Vũ. Cô có dự cảm không lành.

Lục Viễn Phương nhìn cô cười: “Tổng tài muốn cô tan ca lên gặp ngài ấy.”

Lập tức cô cảm nhận được những ánh mắt ‘nóng bỏng’ ghim trên người mình.

“Không biết tổng tài muốn gặp tôi vì chuyện gì?”

“Tôi cũng không biết.” Miệng nói không biết nhưng cười đến là mờ ám.

Lục Viễn Phương vừa rời đi, cô liền bị chị em trong phòng bao vây, thay phiên nhau ‘tra khảo’.

Đồng nghiệp A: “Nói, tại sao tổng tài lại muốn gặp cô?”

Châu Lộ Lộ: “Tôi cũng không biết. Có lẽ là vì công việc thôi.”

Đồng nghiệp A: “Sao lại không biết, bao nhiêu người không gọi sao lại gọi cô chứ?”

Đồng nghiệp B: “Làm như cô tài giỏi lắm vậy, lại còn gặp riêng.”

Châu Lộ Lộ trầm ngâm trong lòng lại không dám trả lời lơ mơ, hết sức làm ra vẻ ta đây vô cùng thành thật.

“A, tôi nhớ ra rồi, là tổng tài muốn phạt tôi, tháng này tôi đã đi muộn không dưới mười lần rồi. Chết rồi làm sao đây, lương thưởng tháng này tôi thế là tiêu rồi.” Châu Lộ Lộ tóm đại một chị đồng nghiệp A: “Hay là chị đi dùm em nha!”

Đồng nghiệp A: “Thôi thôi, tôi đâu có rảnh mà đi chịu tội thay cô, tự làm thì tự mình chịu đi.” Chị ta nói rồi ngúng nguẩy bỏ đi. Những người cũng lần lượt ra về.

Châu Lộ Lộ thở phào. May quá! Ngay sau đó vừa đi vừa mắng cái người nào đó gây họa cho cô.

“Cốc cốc.”

Tiếng Đường Vũ từ bên trong vọng ra: “Mời vào.”

“Không biết tổng tài tìm tôi có chuyện gì?”

Đv đang chăm chú vào một sấp tài liệu, đầu không ngẩng lên nói: “Trước tiên pha giúp tôi một ly cà phê đi.”

Châu Lộ Lộ ngoan ngoan đi pha một ly.

“Cà phê của anh đây.”

Đường Vũ uống thử một ngụm, vẻ mặt hài lòng.

“Cô pha còn ngon hơn thư kí của tôi đây.”

Châu Lộ Lộ được khen, mặt nở hoa.

“Từ ngày mai tiếp tục phát huy.”

“Sao cơ, ý anh là...”

Đường Vũ tiếp tục đọc tài liệu, giọng điệu thản nhiên: “Tôi chưa nói với cô à. Tôi quyết định từ hôm nay, cô sẽ tăng ca, mỗi ngày.”

Châu Lộ Lộ choáng váng: “Tại sao? Tôi cũng đâu phải thư kí của anh.”

“Thư kí của tôi có thai rồi, đâu thể bắt người ta tăng ca theo tôi được. Như thế là không nhân đạo. Tôi là một ông chủ tốt, không làm việc không nhân đạo. Hơn nữa, đã là tăng ca, đương nhiên sẽ có lương.”

Lại là ông chủ tốt, cái lý do này... cô thật muốn chửi bậy!

“Tôi có thể không làm được không?”

Đường Vũ dường như suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu: “Trừ lương là được.”

Châu Lộ Lộ: “...” giữa tăng lương và trừ lương, cô đương nhiên sẽ chọn tăng lương rồi. Đầu năm nay làm nhân viên nhỏ bé cũng thật không dễ dàng.

Ánh mặt trời dần tắt, người người đều vội vã trở về nhà. Có hai con người vẫn còn bận rộn với công việc. Trong văn phòng tổng tài ở tầng cao nhất tòa cao ốc Kim Ốc, thi thoảng lại vang lên những câu kiểu như:

“Châu Lộ Lộ đi in cho tôi cái này.”

“Châu Lộ Lộ gọi cho tôi hộp cơm.”

“Châu Lộ Lộ pha cho tôi một ly cà phê nữa.”

“.....”

Đào mất một cái mà đã gần nửa đêm. Lúc này vị sếp tốt bụng nào đó mới buông tha cho cô mà thuận tiện đưa cô về nhà.

May mắn là ngôi nhà nhỏ ấm cúng của cô mà không phải là biệt thự xa hoa nào đó.

Liên tục một tuần như thế, Châu Lộ Lộ chịu không nổi, trốn vào nhà vệ sinh lén lút gọi điện cho cô bạn thân cầu cứu.

“Lai Lai, help me, please!!!”

“Có chuyện gì vậy, ai bắt nạt cậu à?”

“Lai Lai, cậu đoán như thần vậy, Đường Vũ bắt nạt tớ, cậu mau mau bảo Tiêu Hằng giúp tớ đi.”

Gần đây bận rộn đến mức, suýt nữa thì quên mất cô còn có người quen trong công ty. Tiêu Hằng là bạn trai của Lai Lai, là phó tổng của Lộ Vũ. Quyền lực phải gọi là dưới một người trên vạn người.

Cô có thể ở đây làm việc, một phần công lao cũng là nhờ Tiêu Hằng.

Tuy rằng Tiêu Hằng không cường đại hơn Đường Vũ nhưng dù gì cũng là phó tổng, chắc là có chút tác dụng đi. Châu Lộ Lộ lấy độ may mắn bấy lâu nay của mình ra cược một lần.

“Cậu kể cho mình nghe, đã có chuyện gì?”

Châu Lộ Lộ kể lại một lượt chuyện tốt bụng của sếp lớn, không quên phóng đại sự đáng thương của bản thân trong suốt một tuần qua.

“Lai Lai, cậu mà không giúp được mình, sớm muộn gì mình cũng bị anh ta bóc lột sức lao động đến chết mất.”

“Được rồi, để mình nói chuyện Tiêu Hằng.”

Châu Lộ Lộ cách một cái màn hình gửi cho Trương Ngọc Lai một nụ hôn gió thật kêu.

Trương Ngọc Lai bật cười: “Gớm quá cô!”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ở lại với tôi

Thật ra thì Châu Lộ Lộ cũng chẳng ngoa, chưa nói đến việc mỗi ngày phải tăng ca tới khuya, chạy đi chạy lại chẳng khác gì osin, chỉ riêng việc lén lút lút, giả bộ đi về sau đó nhân lúc không ai để ý mà quay lại cũng đủ để khiến cô xi-chết.

Cô cũng không dại mà công khai nha, cái chân sai này cũng không ít người muốn đầu, thế mà cứ rơi vào đầu cô, cái người chẳng thích chút nào.

Đường Vũ ơi Đường Vũ, anh thù tôi cỡ nào mới có nghĩ ra kiểu hành hạ thế này!!!

Nhắc tới Đường Vũ mới thấy từ nãy đến giờ im lặng đến lạ, chẳng thấy sai bảo gì, còn tưởng người ta tốt bụng đột xuất, hóa ra là... đã ngủ từ khi nào!!!

Liếc nhìn đồng hồ một cái, mới chín giờ, còn một tiếng nữa mới hết ca, Châu Lộ Lộ liền cảm thấy ghen tị. Cô cũng muốn ngủ nha!

Ngáp một cái thật dài, Châu Lộ Lộ cố gắng chỉnh sửa xong văn kiện trước giờ tan ca, nếu không thì ngày mai Đường Vũ nhất định sẽ đòi trừ lương. Nhắm đếm một chút thì một tuần cô đã bị trừ lương hai lần rồi, còn trừ nữa thì trực tiếp ăn mì sống qua ngày luôn.

Trong phòng chỉ còn tiếng ngáp ngắn ngáp dài và tiếng gõ bàn phím lạch cạch.

Đồng hồ vừa chỉ mười giờ đúng, Châu Lộ Lộ định đánh thức Đường Vũ dậy nhưng mà lại thôi.

Cũng không biết người nào bỏ cô ngủ lại công ty cả đêm, cuối cùng cũng có cơ hội trả thù rồi, khả khả.

Cô phải làm một pô để xem anh ta sau này còn dám cười cô nữa không.

Châu Lộ Lộ nói là làm, hướng điện thoại về phía Đường Vũ tách tách liên tục. Nhưng sau đó cô lại thất vọng vô cùng.

Cái người này, tướng ngủ cũng quá đẹp đi, ngoại trừ khuôn mặt hơi đỏ thì chẳng có gì dị thường hết. Vô hình thì siêu cấp đẹp trai luôn, chẳng khác gì mỹ nhân ngủ.

Chẳng có một chút xíu uy hiếp nào... khoan, sao mặt anh ta đỏ thế nhỉ?

Chân mày Đường Vũ cau chặt, mặt đỏ, hơi thở gấp gấp, vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán,... giống như là bị sốt?

Châu Lộ Lộ thử kiểm tra, vừa chạm vào người anh một chút liền muốn bỏ tay.

Châu Lộ Lộ: "...” Không nói tiếng nào liền sốt.

“Tổng tài.” Cô thử lay tỉnh Đường Vũ.

Châu Lộ Lộ vừa lay mấy cái, anh tỉnh thật. Đôi mắt đen mơ màng nhìn cô, thanh âm khàn khàn nói: “Nước.”

Châu Lộ Lộ vội vàng lấy nước cho anh uống, sau đó cẩn thận hỏi: “Anh khó chịu sao? Có muốn đến bệnh viện không?”

Đường Vũ lắc đầu: “Không muốn!”

“Như thế sao được, anh bị sốt rồi, để tôi đưa anh đến bệnh viện.”

Đường Vũ vẫn lắc đầu: “Cô đưa tôi về nhà là được.”

Châu Lộ Lộ lưỡng lự một lát rồi đành đưa anh về nhà, kết quả vừa đỡ được anh dậy, anh liền đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đặt người cô.

Châu Lộ Lộ nhất thời không kịp đỡ, mang theo Đường Vũ ngã ra sàn, đầu đập xuống sàn nhà đau đến muốn hét lên. Còn chưa kịp hét thì cảm thấy có một sự mềm mại không thể mềm hơn bao phủ lấy mình cô...

Trong lòng Châu Lộ Lộ gào thét. Cái tình huống này, sao mà quen quá nha!

Cô rốt cuộc cũng hiểu tại sao anh ta lại nhớ mãi không quên rồi...

Thật vất vả mới đưa được người về đến nhà. Châu Lộ Lộ cảm thấy không nên bỏ mặc như vậy, dù sao cô cũng là ‘tiểu’ tiên của người ta.

Được rồi, cô thừa nhận mình có chút không nữ, đẹp trai như vậy lỡ bị sốt đến ngốc luôn thì thật lãng phí nha!

Châu Lộ Lộ lấy một chiếc khăn, giúp anh lau mặt. Đường Vũ cảm giác được, hé mắt ra nhìn cô một cái rồi nhắm lại.

Sau đó cô vào bếp nấu một nồi cháo, tìm thuốc hạ sốt, lại lấy một chăn mỏng đắp lên người anh,...

Xong xuôi đầu đó thì Đường Vũ đã ngủ thiếp đi rồi. Nhưng mà không uống thuốc thì không được, vậy là cô kêu anh dậy, để anh ngồi tựa vào ghế, đặt bát cháo thơm phức trước mặt anh.

“Anh ăn chút cháo đi rồi uống thuốc.”

Đường Vũ thần sắc ngạc nhiên nhưng cũng không động đậy.

“Sao vậy?”

“Tôi nghĩ cô đã về rồi.”

Châu Lộ Lộ nghe thế thì làm mặt nghiêm túc: “Sếp bị ốm, sao tôi có thể bỏ mặc được.”

Đáy mắt Đường Vũ lóe lên một tia cảm xúc mà cô không hiểu, nhưng rất nhanh liền biến mất. Sau đó anh bắt đầu ăn, ăn xong thì uống thuốc, ngoan ngoãn hệt như một đứa nhỏ vậy.

Châu Lộ Lộ nhìn mà không khỏi cảm thán, lúc nào anh ta cũng ‘hiền’ như thế này thì tốt nhỉ!

Sắp xếp ổn thỏa cho Đường Vũ, nhìn đồng hồ mới giật mình, đã 2 giờ sáng rồi, háo sác đến thế là cùng. May mắn, ngày mai là cuối tuần có thể ngủ bù.

Thế nhưng cô còn chưa kịp rời đi, thì cổ tay bị ai đó nắm chặt.

Đường Vũ lúc này đã nằm trên giường, đôi mắt đen láy nhìn cô đến là... tội nghiệp.

Gặp quỷ! Cô vậy mà lại thấy tên độc miệng, trù lương cô không thương tiếc này tội nghiệp.

Châu Lộ Lộ choáng váng, nói cũng lắp bắp: “Tổng tài, còn có chuyện gì sao?”

“Ở lại với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thỏ đại nhân theo đuổi vợ yêu

“Ở lại với tôi đi. Đêm khuya như vậy, một mình cô đi ngoài đường không an toàn.”

“Nhưng mà, tôi... tôi lạ giường không ngủ được.”

Đường Vũ rũ mắt, nhẹ nhàng buông tay: “Vậy được rồi, cô về cẩn thận.”

Mình Châu gạt đầu, đi ra cửa, khoảnh khắc cánh cửa khép lại, Đường Vũ bỗng ôm đầu, không ‘cẩn thận’ rên rỉ thành tiếng.

Châu Lộ Lộ: “...” Anh cứ thế này làm sao tôi về được!!!

Đường Vũ nằm trên giường chỉ thấy cánh cửa đóng lại không đầy một phút lại mở ra. Khóe miệng nhếch lên một độ cong khó phát hiện, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Châu Lộ Lộ đến bên giường ân cần hỏi: “Anh khó chịu ở đâu à?”

Đường Vũ lắc đầu, đôi mày cau chặt: “Chỉ là hơi đau đầu một chút, cô cứ về đi, tôi không sao đâu.”

“Bây giờ cũng muộn rồi, sáng mai tôi về vậy.” Châu Lộ Lộ lạch bạch chạy vào nhà tắm, lấy ra một chiếc khăn ấm đắp lên trán Đường Vũ. “Anh ngủ đi, tôi trông anh.”

Châu Lộ Lộ nằm trên sofa rồi ngủ quên lúc nào không hay, tỉnh dậy thì trời đã sáng rồi.

Đường Vũ còn chưa dậy. Cô kiểm tra nhiệt độ một chút, thấy Đường Vũ cũng đã hạ sốt rồi liền yên tâm.

Đang định ra về thì người nào đó vừa ngủ say đã thức giấc. Đôi mắt mơ màng, đầu tóc rối bời, quần áo xộc xệch.... vô số hình ảnh không trong sáng xuất hiện trong não bộ của cô gái nào đó.

Châu Lộ Lộ vội vàng bịt mũi. Khụ, khụ, không thể trách cô nha, cô đã 26 tuổi rồi, chẳng cô gái ngây thơ gì cho cam. Hon nữa bức tranh mỹ nam thức giấc quá thật khiến người ta muốn ‘phạm tội’... khụ, khụ!

Đường Vũ thấy cô bịt mũi liền hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, không có gì đâu, tôi... tôi về đây.”

“Khoan đã.”

“Còn, có chuyện gì sao?”

Đường Vũ ôm bụng: “Tôi đói, cô nấu ít đồ ăn đi.” Ngừ khi ba phần năn nỉ bảy phần ra lệnh.

Châu Lộ Lộ nghĩ nghĩ một chút nói: “Được, nhưng anh phải trả tôi tiền.”

Đường Vũ nhất thời không hiểu: “Tiền?”

Châu Lộ Lộ quả quyết gật đầu, bắt đầu giờ ngón tay ra đếm: “Tiền taxi đưa anh về là 200 000, tiền tăng ca mỗi giờ 80 000, từ 22 giờ đến 8 giờ, 10 tiếng 800 000. Phí chăm sóc, phí nấu ăn, phí thức khuya mỗi thứ 100 000 tổng cộng 1 300 000 ngàn.”

Đường Vũ rất chăm chú lắng nghe, chỉ là mỗi thứ phí được liệt kê, mặt anh lại đen thêm một chút.

Châu Lộ Lộ lại cười khà khà trong lòng, bây giờ mà không lấy lại tiền thì còn đợi đến bao giờ. So với sắc thì cô vẫn thích tiền hơn nha!!!

“Được, nhưng với một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Tôi chỉ trả cho cô nếu như cô ở lại đây hết ngày hôm nay, ngược lại tôi sẽ trả lương gấp đôi cho cô. Thế nào?”

Châu Lộ Lộ mắt sáng như sao, lập tức đồng ý.

Đường Vũ má lúm thoắt ần thoắt hiện: “Vậy bây giờ nấu cơm được rồi chứ?”

Châu Lộ Lộ tinh thần hăng hái đi vào bếp, chẳng mấy chốc mùi thơm lan tỏa.

Đường Vũ quần áo thoải mái nhẹ nhàng, ngồi chờ sẵn ở bàn ăn, Lady cũng được một slot ở ngay bên cạnh chủ của mình.

Châu Lộ Lộ đặt trước mặt Đường Vũ một tô cháo thịt nạc và một ly sữa tươi, Lady một phần tương tự. Còn trước mặt cô là bánh mì sandwich đủ màu sắc và một nước cam.

Đường Vũ chống cằm: “Cô không nhầm đấy chứ?”

“Không hề, anh mới ốm dậy, ăn cháo mới tốt!”

Đường Vũ: “...”

Ăn sáng xong, Đường Vũ ngồi trên sofa xem ti vi, Châu Lộ Lộ vui vẻ chơi với Lady.

“Chị chơi với em nha!”

Lady “gâu gâu” hai tiếng, chạy bình bịch về phía ổ chó kéo ra một thùng đồ chơi.

Đầu tiên là chơi bóng. Châu Lộ Lộ ném bóng đi, Lady liền đem bóng trở về, ném đi lại đem về không biết bao nhiêu lần.

Đổi sang trò khác, Châu Lộ Lộ bày ‘chướng ngại vật’ cho Lady dẫn bóng vượt chướng ngại vật, Lady vui vẻ dùng hai chân trước đẩy cho bóng lăn đi, chán đấy thì công luôn bóng chạy về đích. Thi thoảng dụng phải chướng ngại vật, thi thoảng lại nhằm hướng chọc cho Châu Lộ Lộ cười không ngớt.

Một người một chó chơi vô cùng vui vẻ, một buổi sáng mà mỗi trò trong thùng đồ chơi của Lady đều chơi qua.

Hiện tại, cảnh tượng trong phòng chỉ có thể miêu tả bằng hai từ: Hồn độn.

Châu Lộ Lộ cùng Lady đang ngồi trên tấm thảm lông trắng mịn màng.

“Lady, nằm xuống.”

Lady ngoan ngoãn nằm xuống.

“Lady, ngửa bụng lên.”

Lady liền ngửa cái bụng trắng phau lên, bốn chân khua khoáng giữa không trung. Bộ dạng muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Châu Lộ Lộ nhìn không nổi, ôm bụng cười ha ha.

“Tổng tài, Lady nhà anh thông minh thật đấy, hại tôi cười đến đau cả bụng rồi.”

Từ đầu đến giờ, Đường Vũ không hề tham gia, vẫn lẳng lặng ngồi xem ti vi chỉ là thi thoảng ánh mắt dừng trên người cô gái đang vui vẻ chơi đùa với đám lông trắng mang tên Lady.

“Đương nhiên rồi. Chó của tôi có thể không thông minh được sao?”

“Nhưng mà cả ngày gọi một con chó đực là Lady, anh không sợ nó dắt thêm một con chó đực khác về nhà à?”

Đường Vũ nghĩ ngợi một lát nói: “Như thế cũng tốt mà, có thể sinh thêm một đứa là tốt nhất!”

Châu Lộ Lộ: “...” Được rồi, cô không nên coi thường trình độ biến thái của boss đại nhân nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chính là hại nước hại dân

Châu Lộ Lộ lại chơi với Lady thêm một lúc nữa, chợt nhận ra sáng giờ cô đã vô tình cho vị nào đó ăn nguyên quả bơ, liền kiểm kê tài để nói nhân tiện bát quái chút đỉnh.

“Phải rồi, bạn gái anh đâu, sao chưa thấy anh nhắc đến bao giờ, công ty cũng không ai biết anh có bạn gái cả.”

“Thực ra tôi và cô ấy đã nhiều năm không gặp, và nhờ tôi chăm sóc cho Lady coi như là một thứ để kỉ niệm.”

Ồ, thì ra là vậy.

Châu Lộ Lộ không chú ý tới, lúc Đường Vũ nói ra câu này anh mắt anh nhìn cô sâu thẳm.

Cô ấy nhờ chăm sóc liền chăm đến tận tình đến bất ngờ!

Châu Lộ Lộ ngạc nhiên: “Không nghĩ tới anh lại là người chung tình như vậy.”

Đường Vũ nghe cô nói thế thì cau mày: “Trông tôi giống kẻ bạc tình lắm sao?”

Châu Lộ Lộ gạt đầu được một nửa, vội vàng lắc đầu nguầy nguậy: “Đâu có, tổng tài chính là người chung tình nhất thế gian, anh xưng nhị, không ai dám xưng nhất!”

Đâu chỉ bạc tình, chính là hình tượng hại nước hại dân điển hình nha!!!

Đường Vũ đương nhiên nhìn ra chút tâm tình nhỏ này của cô, từ một người dễ gần nháy mắt trở về với hình tượng đại tư bản đúng nghĩa.

Đường Vũ giọng điệu ra lệnh: “Đã vậy, cô dọn nhà đi.”

Căn phòng vốn ngăn nắp gọn gàng, bởi vì chơi với Lady một buổi mà khắp nơi đều là đồ chơi của Lady, lông chó mỗi nơi đều dính một ít. Thảm không nổi nhìn.

“Đồ chơi của Lady đều bỏ vào thùng, để trong góc nhà.” Ai đó chỉ đạo, Châu Lộ Lộ ngoan ngoan dọn dẹp, ai bảo hôm nay chơi hăng quá chi.

Lady dường như còn chưa chơi đủ, lẻo đẻo đi theo sau chân cô.

Châu Lộ Lộ vừa đặt cái thùng đó vào góc tường, giọng nam trầm thấp lại vang lên: “Đúng rồi, bây giờ thì đem tắm tắm đi giặt đi.”

Châu Lộ Lộ lập tức xù lông lên: “Tại sao tôi phải giặt?” chó nhà anh chứ có phải chó nhà tôi đâu!

“Tôi trả lương cho cô để làm gì?” Châu Lộ Lộ lập tức nghẹn họng.

Một đồng lương là trăm đồng nhục! Thật chẳng sai.

Giặt xong thì nấu cơm, bởi vì Đường Vũ ‘uy hiếp’, cho nên cô phải nấu một bàn ăn thịnh soạn ba món mặn, một xào, một canh.

Giặt một tấm thảm lớn đủ khiến cô tiêu hao không ít năng lượng. Vốn tưởng sẽ được nghỉ ngơi, ai ngờ, ác mộng bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Nào là lau nhà, lau kính, giặt ga giường, tưới cây, nhổ cỏ, không việc gì không làm. Tận lực bóc lột sức lao động hại cô một thờ không ra hơi, lại thêm Đường Vũ, chẳng làm gì nhưng cũng leo đèo theo sau cô ‘bới lông tìm vết’, ‘vạch lá tìm sâu’ hờ ra một chút là ‘phạm lỗi, trừ lương’ nhiều đến mức cô chẳng thể nào nhớ hết.

Cô thật hoài niệm vị tổng tài của ngày hôm qua, ngoan ngoãn, đáng yêu bao nhiêu thì hôm nay ‘ác ma’ bấy nhiêu.

Sớm biết thế này thì cô đã mặc kệ anh ta rồi, có thể sốt đến ngốc luôn thì càng tốt. Nhà tư bản tài phiệt chết tiệt không đáng được thương hại!!!

Cuối ngày, trước khi thả người đi, Đường Vũ ‘vui vẻ’ tuyên bố: “Một lần phạm lỗi trừ 100 ngàn, tổng cộng 26 lần 2 600 000, trừ đi 1 300 000 còn thiếu 1 300 000. Ngày mai tôi sẽ nói với phòng tài vụ.”

Cô thật sự cảm thấy anh ta vui vẻ, khỏe miệng hơn 10% so với bình thường. Mà cô, một đêm không ngủ mặc niệm cho số tiền không cánh mà bay của mình. Gối ướt đầm đìa, so với thất tình hay chia tay còn muốn đau lòng gấp mười lần.

Đương nhiên cũng không quên đem người nào đó hung hăng mắng một trận.

Hậu quả là sáng hôm sau, cô đem theo khuôn mặt sưng húp, thất thiếu đến công ty, từ đầu đến cuối cô đều ủ rũ cúi đầu cho nên không nhận ra rằng mọi người đều đang nhìn cô bằng những con mắt khác, có coi thường, có chán ghét.

“Bốp!”

Năm giây sau khi âm thanh thanh thúy ấy vang lên và con đầu rat ở mặt truyền đến, Châu Lộ Lộ mới hiểu được, cô vừa ăn một cái tát.

Khuôn mặt nhọt nhọt hằn lên năm ngón tay khiến cho khuôn mặt ngày càng đáng thương. Nhưng có đáng thương hơn nữa thì cũng không có tác dụng gì khi mà phụ nữ trong phòng đều nhìn cô bắt ánh mắt sắc như dao, mà đàn ông thì đều làm như không nhìn thấy gì.

Châu Lộ Lộ ngờ ngác: “Chị Trần, tại sao đánh em?” Chị Trần là đại tỷ của phòng kế hoạch này, tuổi đã hơn ba mươi mà chưa có chồng, hung dữ một cây, không ai không sợ.

Chị Trần chỉ tay vào mặt cô, nói lớn: “Cô còn có mặt mũi hỏi tôi tại sao à? Hôm qua Tiểu Lý phòng thị trường nhìn thấy cô đi ra từ nhà tổng tài, cô nói xem, thế là thế nào?”

Mấy đồng nghiệp nữ bên cạnh cũng phụ họa: “Cô nói đi, không cho chúng tôi câu trả lời thích đáng là không được đâu đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thở Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cho nên mới ‘te tua’ thế này

Châu Lộ Lộ chớp mắt mấy cái, bắt đầu nghĩ lý do: “Ngày hôm qua, tổng tài nhớ tôi lấy giúp ngài ấy ít tài liệu.”

“Cô đừng có ngại biện, công ty bao nhiêu người như thế sao lại cứ phải nhờ cô. Cô đừng tưởng có người quen trong công ty thì muốn làm gì thì làm, ban ngày ban mặt quyền rũ người ta nhà, quyền rũ ai cũng không được quyền rũ tổng tài, biết chưa?”

Bên cạnh có người nói: “Đúng đấy, gần đây cứ thấy cô lên la lên lút, chẳng biết là làm những cái gì.”

Oan cho cô quá, cô là bị người ta ép buộc mà!!!

“Tôi nói thật đấy, tổng tài ngài ấy có bạn gái rồi, làm sao lại để ý đến tôi được.”

Chị Trần cùng những người khác ngạc nhiên, các đấng mày râu tỏ vẻ không quan tâm cũng không khỏi vênh tai lên nghe ngóng.

“Tổng tài có bạn gái? Tại sao không có ai biết?”

Châu Lộ Lộ muốn chứng minh tính chân thật của mình, gật đầu lia lịa: “Tôi cũng là hôm qua mới vô tình biết được. Chẳng phải ngài ấy mới từ nước ngoài về sao, yêu đương ở nước ngoài không ai biết cũng có thể hiểu được!”

Công ty đồng người, thứ nhanh nhất chính là tin tức.

Người còn chưa thấy mà thông tin cá nhân của anh ta đã muốn viết thành sách rồi. Nào là đẹp trai, phong độ, tốt nghiệp trường đại học Harvard danh tiếng của Mỹ, cầm trong tay tấm bằng MBA. Rồi thì cháu đích tôn của chủ tịch tập đoàn Đường Thị,... Ngay cả chiều cao cùng số đo ba vòng cũng không thiếu, ha ha. Cô chợt nghĩ nếu anh ta biết được điều này thì sẽ có biểu cảm như thế nào nhỉ?

Một nữ đồng nghiệp gật đầu: “Nói có lý, tổng tài của chúng ta ưu tú như vậy mà.”

Một người khác lại nói: “Tôi thấy cô Lộ Lộ đây chắc là quyền rũ không thành công, lại biết được tổng tài đã có người trong lòng cho nên đáng về mới...” cô ta dừng lại một chút, nhìn Châu Lộ Lộ từ đầu đến chân một lượt rồi kết “mới có thể te tua đến mức này.”

“Cô ta cũng thể thắm thế rồi, chị Trần tha cho cô ta một lần đi.”

Châu Lộ Lộ đang mãi suy nghĩ về ‘te tua’ trong miệng đồng nghiệp này thì mọi người đã tản ra hết. Có thể thuận lợi thoát nạn, cô liền vui vẻ, cũng không suy xét đến vấn đề ‘te tua’ kia nữa.

Ngày hôm nay còn có một tin tức nữa khiến cô lập tức tràn đầy sức sống, chính là tổng tài đi công tác rồi. Chuyến này ít nhất phải đi một tuần. Cô thầm suy tính, tối nay nhất định phải ngủ sớm, sau đó nhân lúc này mà kiếm một anh zai nhanh chóng ‘gạo nấu thành com’ mới được.

Châu Lộ Lộ không hề biết rằng trên diễn đàn của Lộ Vũ, hai tin tức nóng hổi lan truyền với tốc độ ánh sáng. Một là tổng tài đại nhân có bạn gái và hai là Châu Lộ Lộ quyền rũ tổng tài bất thành.

Xét về góc độ nào đó thì Châu Lộ Lộ cũng nổi tiếng rồi!

Đường Vũ đi công tác, Châu Lộ Lộ vô cùng vui vẻ, năng suất làm việc cũng cao hơn bình thường đến mấy phần, nếu không có sự kiện diễn ra buổi trưa thì càng trở nên hoàn hảo.

Đồng hồ điểm 11 giờ trưa, cô định đến nhà ăn thì phát hiện cửa phòng bị khóa ngoài mà những người khác đã sớm không thấy bóng dáng.

Đập cửa mấy lần cũng không có ai trả lời, gọi cũng không ai nghe.

Châu Lộ Lộ ôm cái bụng đói meo chẳng biết phải làm sao.

Gần đến ca chiều, trước cửa phòng mới loáng thoáng tiếng người nói chuyện.

“Sao cửa phòng lại khóa thế này nhỉ?... Ừa, Châu Lộ Lộ sao cô lại ngồi trong này, không phải bị nhốt đấy chứ, đã ăn cơm chưa?”

Những người khác cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Rõ ràng câu nào cũng là quan tâm nhưng trên mặt là vẻ cười nhạt không hề che dấu.

Châu Lộ Lộ vừa nhìn liền hiểu là bọn họ cố tình, cô im lặng ngồi vào bàn, cố gắng chịu đựng cơn đói đang ập đến. Bây giờ đã gần vào giờ làm việc rồi, đồ ăn chắc đã không còn gì, cô có chạy đến nhà ăn cũng chỉ mất công mà thôi. Châu Lộ Lộ quyết định tiết kiệm chút calo.

Bụng ơi cố chịu một chút, 4 tiếng nữa là được ăn rồi. 4 tiếng ôi sao mà dài thế!

Bị đói một ngày, cho nên ngày hôm sau Châu Lộ Lộ rất tự giác, ngay lúc những người khác đứng dậy, cô đã phi ra ngoài như một cơn gió, chỉ là đến cuối cùng vẫn phải ôm cái bụng đói quay về.

Lí do rất đơn giản, một là cô không chen vô được, hai là đầu bếp không chịu lấy cơm cho cô!!!

Không chỉ có thế, lượng công việc mỗi ngày đều nhiều hơn người khác gấp đôi, tài liệu xếp cao đến nửa mét. Châu Lộ Lộ làm đến sứt đầu mẻ trán cũng không xong.

Châu Lộ Lộ đáng cay nhận ra rằng, cô đang bị toàn công ty tẩy chay, đến bà đầu bếp cũng coi thường cô.

Châu Lộ Lộ không hề biết trên mình đang đeo cái danh quyền rũ tổng tài không thành. Chỉ nghĩ bọn họ ghen tị với cô được gặp tổng tài thường xuyên nên hợp lực tẩy chay cô thế này đây.

Tên tổng tài biến thái kia, đi xa cũng không quên để lại cho cô một đồng thù hận trên đầu là thế nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chúng ta huề nhau

Một ngày nào đó, Châu Lộ Lộ rút cuộc cũng nhận không nổi nhấc cho sếp lớn nhà mình một tin: “Tổng tài, anh hận tôi đến thế sao?”

Vị tổng tài nào đó không hiểu “???”

Châu Lộ Lộ không quan tâm, tiếp tục nhấn: “Không phải là tôi lỡ hôn anh một cái anh cũng hôn tôi một cái rồi. Chúng ta huề.” Bởi vì chỉ đối diện chỉ là một cái điện thoại nên tin nhắn cũng khí thế bồng bồng, chứ đứng trước người thật, làm sao mà dám..

“Ngày giúp tôi trông Lady một ngày, nó bị đau bụng.” Đường Vũ chẳng hề quan tâm đến vấn đề phía trên, thân nhiên nói.

“Không đi.” Buổi chiều cô còn có rất nhiều việc.

“Thứ hai tôi về mời cô một bữa thịnh soạn để cảm ơn.” Đường Vũ bắt đầu dụ dỗ.

Châu Lộ Lộ thoáng chần chừ: “Anh mời sao?”

“Ừ”

“Muốn ăn gì cũng được sao?”

“Ừ.”

“Nhiệm vụ tổng tài giao tôi đương nhiên phải hoàn thành, đừng nói là trông một con chó, có mười con chó tôi sẽ trông cho bằng hết. Haha, tổng tài, anh làm việc vui vẻ nha!” thái độ quay 180 độ, hiển nhiên đem cái vấn đề hận thù ném lên chín tầng mây rồi.

Tổng tài có về hay không thì cô đây vẫn phải làm việc. Trưởng phòng giao cho cô một đồng tài liệu lớn sai cô ôm xuống tầng 1.

Lại nói đến trưởng phòng của cô, đó là một cô gái xinh đẹp có điều tính tình lạnh lùng, nghiêm túc. Nghiêm túc đến mức lấy việc trả thù tư cũng vô cùng thuần thực, mắt cũng chẳng thèm nháy một cái.

Chẳng là cô ta thậm chí thích tổng tài lâu rồi, cái mặt của cô ta chỉ khi đứng trước tổng tài mới có cái gọi là nụ cười, biểu hiện bất thường như thế thì ai mà không nhận ra, nhưng người ta là người có quyền, cho dù có thích chủ tịch đi chăng nữa thì ai dám ý kiến.

“Ting” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Châu Lộ Lộ vừa đi vừa nghĩ, không ngờ vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Đường Vũ nhìn thấy cô liền đi đến, nhìn thấy cái thùng giấy lớn trong tay cô thì nhú mày.

Châu Lộ Lộ muốn làm như không thấy cũng không được, cúi đầu chào: “Chào tổng tài.”

“Cô mang cái này đi đâu?”

Châu Lộ Lộ nói ra nơi cần đưa đến.

Đường Vũ bảo một trợ lý bùng đi, Châu Lộ Lộ lập tức lùi lại.

“Không cần đâu, tôi tự mang được.” Xung quanh đã có không ít người chú ý về phía bên này. Cô đã cảm nhận được không ít ánh mắt đầy ‘thiện cảm’.

“Mang cái gì mà mang, không thấy nặng à.”

Thùng giấy trong tay Châu Lộ Lộ bị cưỡng chế mang đi. Đường Vũ tiện tay kéo cô vào thang máy chuyên dụng. Tóc gáy Châu Lộ Lộ lập tức dựng đứng. Ôi Ôi phải chăng sát khí chính là đây?

Cánh cửa khép lại chắn những tầm mắt cùng những tiếng bàn luận bên ngoài.

Bên trong thang máy ngoài cô và Đường Vũ còn một trợ lý Lục. Đường Vũ lại làm như chôn không người, thoải mái hỏi:

“Buổi trưa cô muốn ăn ở đâu?”

Châu Lộ Lộ liếc mắt nhìn Lục Viễn Phương, ấp úng trả lời: “Không cần đâu tổng tài, tôi... tôi có đem theo cơm hộp.”

“Cô tự làm?”

Châu Lộ Lộ gật đầu. Sau hai ngày bị bỏ đói, cô đã rút ra kinh nghiệm sương máu cho chính mình, đó là tự túc là hạnh phúc! Tự làm một hộp cơm mang đến, như vậy là không lo đói nữa rồi.

Đương nhiên, không hành hạ bằng cách này thì hành hạ bằng cách khác, cho nên mới có cảnh gặp nhau ở thang máy đầy ‘khói lửa’.

Đường Vũ bắt giác nghĩ đến bữa cơm cô nấu một tuần trước, tuy không phải quá ngon nhưng lại khiến người ta nhung nhớ: “Tốt lắm! Buổi trưa cô lên phòng tôi, chúng ta cùng ăn.”

“Hả? Làm sao được, tôi chỉ làm có một phần thôi.”

“Vậy cô ngồi nhìn, tôi ăn!”

Mặt Châu Lộ Lộ đại ra: “...” đường đường là tổng tài vậy mà cơm nhân viên cũng muốn cướp. Châu Lộ Lộ khóc không ra nước mắt.

Lục Viễn Phương đứng trong góc hai vai run dần đều. Tổng tài, da mặt ngài cũng dày quá rồi.

Châu Lộ Lộ không dám cãi lời sếp lớn, luôn miệng đáp vâng, trong đầu đã nghĩ ra kế hoạch ‘tiền ăn hậu tẩu’. Cô cứ trốn một góc nào đó ăn trước, ăn cũng ăn hết rồi, thử xem tổng tài ngài làm được gì.

Đường Vũ liếc mắt một cái liền đoán ra suy nghĩ của cô, phàn: “Đúng giờ mà không thấy cô là tôi đi tìm đấy!”

Châu Lộ Lộ: “...”

Hai vai Lục Viễn Phương khó khăn lắm mới dừng được lại có biểu hiện run lên dữ dội.

Lúc này thang máy đến tầng 5, sau khi nhận được cái gật đầu xác định của cô, Đường Vũ hài lòng thả người đi.

Lục Viễn Phương theo Đường Vũ vào phòng tổng tài, không vội báo cáo công việc mà hỏi: “Tổng tài, anh có biết gần đây diễn đàn của công ty có tin gì nổi bật không?”

“Tin gì? Quan trọng lắm sao?”

Lục Viễn Phương suy xét mức độ vấn đề một lát rồi trả lời: “Tương đối quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Muốn ném chút hương vị gia đình

Đường Vũ tỏ vẻ đang nghe.

Lục Viễn Phương nói: “Một là, mọi người đều nói anh có ‘người trong lòng’, hai là Châu Lộ Lộ quyến rũ anh bất thành đang bị tăng tăng lớp lớp trong công ty hợp lực tẩy chay.” Lục Viễn Phương cười thâm trong lòng, cô gái của anh bị người ta ức hiếp kia...

“Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?”

“Một tuần, tôi nghĩ một tuần này, cô ấy chắc cũng không dễ dàng gì.”

Mặt Đường Vũ thoáng lạnh đi.

“Tôi biết rồi, cậu báo cáo đi.”

Lục Viễn Phương hơi ngạc nhiên, chỉ thế thôi à? Anh còn đang chờ xem vị này sẽ làm gì mà, như thế là xong rồi?

Đường Vũ nhướn mày, ý hỏi làm sao, Lục Viễn Phương mới vội vàng báo cáo.

Đúng giờ Châu Lộ Lộ ôm lấy hộp cơm ‘quý giá’ của mình lên tầng trên cùng. Trên mặt đầy vẻ không tình nguyện.

Bản chất của tư bản chính là bóc lột sức lao động của công nhân, bác Lê-nin nói chẳng sai tí nào. Đến miếng ăn vào bụng mà cũng muốn cướp. Vô nhân tính!

Lúc Châu Lộ Lộ đến, Đường Vũ đang ngồi trên sofa xem gì đó, thấy cô đến liền gấp laptop lại, cười cười.

“Cô ngồi đi.”

“Không cần đâu, tôi đem com đến rồi đi luôn.”

Đường Vũ nghiêm mặt: “Tôi nói cô có thể đi sao? Ngồi xuống đây!” thấy nghe Châu Lộ Lộ không nghe lời, Đường Vũ bổ sung: “Đây là lệnh của cấp trên.” Cô không nghe muốn bị trừ lương sao?

Châu Lộ Lộ run lên, ngồi xuống vị trí cách xa Đường Vũ nhất.

Đường Vũ không vui: “Ngồi xa thế làm gì? Lại đây.” Đường Vũ vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình..

Châu Lộ Lộ không tình nguyện xích lại nhưng vẫn cách Đường Vũ đủ để một người ngồi. Đường Vũ tạm chấp nhận.

Lúc này thư kí của Đường Vũ đẩy cửa vào: “Com trưa của ngài đây ạ.”

Đường Vũ gạt đầu, ra hiệu cô ấy để xuống rồi ra ngoài.

Châu Lộ Lộ nhìn cô thư kí bằng ánh mắt nóng bỏng, nếu là nam thư kí nhất định sẽ khiến người nhìn vào nghĩ rằng cô ‘có ý’ với người ta, ngược lại lại có chút kì quái.

Đường Vũ chính là nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, xu hướng giới tính của cô chắc là... không bị ‘lệch’ chứ?

Trong lòng Châu Lộ Lộ lại đang gào thét, cô gái có thể vào phòng tổng tài, lại có thể mang theo hộp com người đó chỉ có thể là... thư kí tổng tài.

Thư kí đó, ánh mắt của cô có thể không nóng bỏng được sao!!!

Thứ nhất, Đường Vũ có thư kí rồi, chắc chắn sẽ không bắt cô tăng ca nữa đâu, thư kí xinh đẹp thế kia cơ mà.

Thứ hai, Cái mà cô thư kí mang đến chính là com hộp đó nha, có lẽ là tổng tài giữa đường đổi ý, không muốn ăn com của cô nữa cho nên cô bảo vệ được hộp com rồi.

Đường Vũ chỉ thấy ánh mắt của cô thay đổi liên tục, nóng bỏng, vui mừng, áy náy, cảm kích, không nhận được hỏi: “Cô sao vậy?”

Châu Lộ Lộ xua tay: “Không sao ạ.”

“Vậy chúng ta ăn com thôi.” Đường Vũ nói rồi tự nhiên đặt hộp com của mình trước mặt cô còn bản thân thì cầm lấy hộp com của cô ăn ngon lành.

Châu Lộ Lộ sững người: “A, tổng tài, đó là com của tôi.”

“Tôi biết, không phải đã nói từ trước rồi sao. Tôi nghĩ để cô nhìn tôi ăn thì không hay nên cố tình gọi một suất com khác cho cô này. Mau ăn đi cho nóng.”

“Tổng tài, anh thật là tốt.” Châu Lộ Lộ cảm động rót nước mát, mặc dù chẳng biết tại sao anh ta phải làm vậy.

“Ừ, đã bảo tôi là ông chủ tốt bụng mà.”

Châu Lộ Lộ: “...” Tổng tài, anh không biết hai chữ khách sáo viết thế nào sao?!

Đường Vũ được ăn no nê, hải lòng ôm bụng no căng của mình, không keo kiệt lời khen: “Cô nấu ăn ngon lắm.”

“Cảm ơn tổng tài.” Người này rõ ràng đang khen mà sao cô lại cảm thấy có dự cảm xấu nhỉ?

Quả nhiên, sau đó Đường Vũ lại nói: “Đã vậy, từ ngày mai, bữa trưa của tôi đành giao cho phụ trách vậy.”

Châu Lộ Lộ bất ngờ: “Sao cơ?”

“Không phải ngày nào cô cũng làm com sao, nhân tiện làm thêm một phần là được. Đây là mệnh lệnh!”

“Nhưng...” Châu Lộ Lộ không hiểu, com của anh ta được ship tới từ nhà nổi tiếng, lúc này cô ăn rất ngon, com của cô sao có thể so sánh được.

Đường Vũ nhìn ra nghi hoặc của cô, hí mắt cười: “Ăn com ngoài lâu chán rồi, muốn ném chút hương vị gia đình.”

Châu Lộ Lộ tròn mắt.

Hương vị gia đình? Đó là cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nhìn tên nhóc kia ghen cũng thú vị lắm

Trở lại với công việc, không ai nhìn thấy Châu Lộ Lộ mà tỏ chút thái độ, hoặc hừ lạnh, hoặc hắt mặt một cái. Biểu cảm đa dạng phong phú khiến cô thần phục không thôi.

Và công việc chất đầy trên bàn.

Cả buổi Châu Lộ Lộ cắm cúi làm việc, bận rộn đến mức có người đứng trước bàn mà cũng không hề hay biết. Cho đến khi người đó lên tiếng:

“Châu Lộ Lộ, cậu gọi nhí!”

Nghe giọng nói quen thuộc của nữ vương, cô giật mình.

“Lai Lai, sao cậu lại tới đây.”

Trương Ngọc Lai hừ lạnh.

“Không lẽ đợi đến khi cậu bị bắt nạt đến nhận không ra thì mới tới à.” Nói rồi cô ấy lừ mắt nhìn một xung quanh, ai nấy đều im bất, cúi đầu chẳng dám ho he.

Châu Lộ Lộ ngạc nhiên há hốc mồm, vẫn biết khí chất Trương Ngọc Lai vốn thuộc loại ‘cường hãn’ tùy tiện nhìn một cái cũng có thể hù dọa người ta, nhưng thế này thì quá dọa người rồi.

Trương Ngọc Lai kéo tay Châu Lộ Lộ: “Nói, ai bắt nạt cậu?”

Châu Lộ Lộ lắc đầu. Đùa à, cô còn phải lăn lộn ở cái phòng này thêm mấy năm nữa đấy. Lúc không có ai ở đây chẳng phải cô sẽ bị hành đến chết à?

“Cậu mà không nói, mình liền nói Tiểu Hăng đuổi hết bọn họ.”

Thấy Trương Ngọc Lai ra sức đòi lại ‘công đạo’ cho mình như thế, Châu Lộ Lộ cũng cảm động lắm những vẫn ra sức kéo Trương Ngọc Lai ra ngoài.

Trương Ngọc Lai bức bối: “Cậu kéo mình làm gì! Con heo ngốc cậu khi nào thì đến phiên bọn học bắt nạt hả?”

Cánh tay đang lôi kéo Trương Ngọc Lai cùng đỡ. Trong đầu văng vẳng hai tiếng heo ngốc...

Châu Lộ Lộ phải dùng sức chính trâu hai hổ mới đưa được Trương Ngọc Lai ra khỏi công ty.

Trương Ngọc Lai vẫn chưa hết tức giận, ngồi trong quán cà phê mà cũng không thèm để ý đến ánh mắt của người khác, hùng hùng hổ hổ giáo huấn:

“Cậu thật là, bị ức hiếp cũng không biết đường phản kháng hả? Phản kháng không được thì không biết đường nhờ A Hăng à, còn sợ anh ấy không trị nổi mấy người đó hay sao?”

Châu Lộ Lộ chờ cho Trương Ngọc Lai phát tiết xong mới nhỏ giọng nói: “Mình biết, nhưng như thế thì sao, trong mắt người khác vẫn là kẻ bắt nạt chỉ biết dựa vào người khác mà thôi.”

Trương Ngọc Lai liền như quả bóng xì hơi.

“Lộ Lộ, hay là mình tìm cho cậu công việc khác nhé!”

Châu Lộ Lộ vẫn lắc đầu: “Không sao, mình quen rồi.” Hơn nữa, so với vị sếp tổng nào đó thì bọn họ cũng chẳng thấm vào đâu. Cô đúng là bị người kia ức hiếp đến quen rồi.

Nhận thức được điều đó, Châu Lộ Lộ bỗng giật mình, cô sao có để người ta ức hiếp đến quen hà trời!

Lúc này, cửa quán bị đẩy ra một lần nữa, Tiểu Hăng tươi cười đi về phía hai người. Vừa ngồi xuống liền thân mật ôm eo Trương Ngọc Lai tiện thể hôn lên má cô một cái, sau đó mới hướng cô cười hỏi lỗi.

“Lộ Lộ, ngại quá, chuyện này gần đây anh mới biết, chi bằng tối nay cùng bọn anh ăn bữa cơm coi như tạ lỗi nhé!”

Châu Lộ Lộ vội vàng xua tay liên tục: “Không cần đâu, anh có lỗi gì đâu chứ, anh giúp em rất nhiều mà.”

Trương Ngọc Lai lườm cô một cái: “Đạo này muốn gặp cậu cũng thật khó đó, đến mời cơm cũng không được luôn phải không?”

“Hôm khác mình nhất định sẽ mời cậu nhưng hôm nay thì không được, mình có hẹn rồi.”

“Cậu có hẹn? Với ai? Sao mình lại không biết?”

Châu Lộ Lộ cười trừ không nói.

Trương Ngọc Lai còn muốn vặn hỏi thì bị Tiêu Hằng ngăn lại.

“Đã vậy thì để bữa khác vậy, Lộ Lộ lên làm việc đi, anh muốn ngồi đây với Lai Lai thêm một lát nữa.”

Châu Lộ Lộ gật đầu, như được đại xá vội vàng chạy biến.

Có đánh chết cô cũng không nói người đó là sếp tổng đại nhân, cái người mà chẳng quan ngày đêm ức hiếp cô, thù phạm kéo thù hận lên đầu cô nha.

Nữ vương mà biết không phải sẽ bắt cô nghỉ việc sao!

Nghĩ đến đây Châu Lộ Lộ lại tự thấy khó hiểu, sao cô lại không muốn nghỉ việc nhỉ, nghỉ rồi thì sẽ không phải gặp tên sếp biến thái khó ưa kia nữa sao???

Sau đó Châu Lộ Lộ lại nghĩ, chắc là vì lương cao, thời buổi kinh tế khó khăn đi đâu tìm được công việc như thế chứ. Tiền là thượng đế, những thứ khác chỉ là mây bay...

Châu Lộ Lộ hài lòng với suy nghĩ của mình, nhanh chóng trở về công ty.

Trương Ngọc Lai nhìn Châu Lộ Lộ đi rồi, không vui nhìn người đàn ông này giờ vẫn ôm eo mình không buông.

“Anh biết người đó là ai đúng không?”

Tiêu Hằng vui vẻ gật đầu: “Là Đường Vũ.”

Trương Ngọc Lai ngạc nhiên: “Đó chẳng phải em họ anh sao? Tên đó hình như đối xử với Lộ Lộ rất tệ, sao anh còn để bọn họ gặp nhau. Không được, em phải bảo Lộ Lộ nghỉ việc, sau này tìm cho cô ấy vài anh chàng ưu tú là được.”

Trương Ngọc Lai vừa đứng lên liền bị Tiêu Hằng ngăn lại: “Em nghe anh nói hết đã, thằng nhóc Đường Vũ đó nhìn trúng Lộ Lộ, muốn theo đuổi người ta, em đừng có nháo, cũng đừng giới thiệu đàn ông cho Lộ Lộ nữa.”

“Nếu là tên đó thì em càng phải nháo, đâu thể để hán để dàng như thế được.”

Tiêu Hằng cười nhẹ, hôn nhẹ lên mũi người yêu một cái: “Được rồi, đều tùy em, Dù sao thì nhìn tên nhóc kia ghen cũng thú vị lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Sau này nhờ cô

Châu Lộ Lộ cấp tốc quay lại vị trí làm việc, chỉ là trong phòng xuất hiện một hiện tượng vô cùng chấn động, vô cùng vi diệu, khiến cho Châu Lộ Lộ nhìn mà thoải mái cả người.

Trong phòng, từ nam đến nữ, từ già đến trẻ, từ độc thân đến không độc thân đều hai má đỏ bừng hẳn rõ dấu bàn tay vô cùng bắt mắt.

Châu Lộ Lộ ngẩn ngơ trước cửa rất lâu mới thốt lên một câu: “Mọi người vừa chơi trò gì sao?”

Hết sức vô tội.

Không hẹn mà mọi ánh mắt oán hận đồng thời bắn lên người cô.

Châu Lộ Lộ không khỏi rụt người lại, nhìn đến chị Trần có cặp má nổi bật nhất, còn sung lên như hai quả táo đỏ, kinh ngạc: “Ai lại mạnh tay với chị Trần thế này?”

Tất nhiên là không ai rảnh rỗi giải đáp thắc mắc này của cô cả. Bọn họ vô cùng bận rộn với công việc của mình. Cô cũng chẳng để ý, sớm đã quen rồi.

Trở lại bàn làm việc, Châu Lộ Lộ nhận ra công việc xếp chồng trên bàn mình đã ‘không cánh mà bay’ đến những bàn khác không còn lấy một mảnh. Châu Lộ Lộ tiếp tục ngạc nhiên.

Thế này mà không nhận ra rằng có người nào đó giúp cô xả hận thì nên đập đầu vào gối từ từ cho rồi. Nhưng mà ai nhĩ, chẳng nhẽ là Tiêu Hằng?

Thật sự là ngoài Tiêu Hằng ra, cô chẳng thể nghĩ ra được ai khác cả.

Châu Lộ Lộ nghĩ nghĩ rồi cũng nhấn tin cảm ơn Tiêu Hằng. Kết quả đối phương khẳng định là anh ấy chưa kịp làm gì cả, có lẽ là do Đường Vũ.

Hả? Anh ta á!

Hai lần trước có thể là cô ngạc nhiên giả, nhưng cô thế lần này là thật một trăm phần trăm luôn. Anh ta mà cũng có lúc tốt bụng thế ư? Sẽ không trừ lương của cô đấy chứ?

Hiển nhiên là bạn học Châu Lộ Lộ vì bị trừ lương quá nhiều mà thành ám ảnh rồi!!!

Vị nào đó mà biết suy nghĩ này của Châu Lộ Lộ không biết sẽ phản ứng thế nào...

Sự thật là khoảng nửa tiếng trước, sau khi Châu Lộ Lộ vừa rời khỏi thì Đường Vũ đến.

Đẹp trai ngời ngời, khí thế bức người hoàn toàn khác xa Đường Vũ khi đứng mặt Châu Lộ Lộ. Đường Vũ ngoài cười mà trong không cười nói: “Chuyện Châu Lộ Lộ quyến rũ tôi thật ra không đúng chút nào.”

“Mà là tôi quyến rũ cô ấy, chỉ là vẫn chưa thành công.”

“Mọi người dọa bà xã tương lai của tôi một trận không nhỏ nên trước hết tự tát mình 30 cái trước đi. Thiếu một cái trừ một tháng lương.”

Lệnh của đại boss ai dám cãi! Cho nên ngay sau đó, trong phòng không ngừng vang lên những tiếng “bôm bốp” ròn rã.

Đường Vũ tiếp lời: “Nếu bà xã tương lai của tôi chạy mất, các vị đây cũng không cần tới nữa.”

Những tiếng “bôm bốp” càng vang hơn lúc này, Đường Vũ hài lòng, gật đầu, sau khi ‘thi án’ sau liền rời đi.

Và sau đó chính là cảnh tượng mà Châu Lộ Lộ nhìn thấy.

Nghe nói ngày hôm sau có hơn nửa nhân viên trong phòng kế hoạch cáo bệnh, lý do đều là sốc nặng. Đương nhiên đây là chuyện của ngày hôm sau.

Hiện tại, Đường Vũ giữ đúng lời mời Châu Lộ Lộ một bữa thịnh soạn.

Phải đến khi yên vị trong nhà hàng, Châu Lộ Lộ mới yên tâm thở phào một cái. Sếp tổng đại nhân hiếm lắm mới giữ đúng lời hứa một lần. Còn hại cô thấp thòm không yên sợ anh giữa đường giờ trò.

Đường Vũ gọi một loạt món ngon, sau đó còn nói với phục vụ: “Tất cả đều không cay.”

Châu Lộ Lộ không hề để ý, chỉ mãi dùng khẩu hình không ngừng nhắc anh: “Bò bít tết.”

Đường Vũ giờ khóc giờ cười nhưng vẫn theo ý cô. Châu Lộ Lộ bây giờ mới hài lòng. Đặc biệt nhấn mạnh: “Anh trả tiền.”

“Biết rồi.”

Thức ăn được đưa lên. Cả hai chăm chú cắt thịt bò.

Đường Vũ đặt một phòng ăn độc lập, trên chiếc bàn dài chỉ có hai người, chỉ có tiếng dao nĩa cọt xát. Đường Vũ dường như đã quen, Châu Lộ Lộ lại thấy không tự nhiên tìm đề tài nói chuyện.

“À, Lady ấy, anh thường xuyên đi công tác, vậy những lúc ấy Lady phải làm sao?”

“Nếu đi một hai ngày thì để sẵn thức ăn đó, cho nó ăn mấy ngày, nếu đi chục ngày nửa tháng thì nhờ thư kí, trợ lý thì thoả đến cho nó ăn một chút.” Nói đến đây Đường Vũ thở dài, “Cô biết đấy, bọn họ bận rộn như vậy đâu rảnh để ý đến con chó, nhớ thì cho ăn chút rồi đi, không nhớ thì cho nó đói luôn. Mỗi lần về đều thấy Lady gầy hẳn đi, cả hơi bản không chịu được.”

Nhìn dáng vẻ sầu muộn này của Đường Vũ, Châu Lộ Lộ cảm thấy anh giống như đang buồn phiền vì không chăm sóc con cái từ tế vậy, bất giác mềm lòng.

“Thế thì đâu có được, tội nó lắm.”

Mắt Đường Vũ sáng lên: “Hay là cô chăm sóc nó dùm tôi nhé.”

Hả? Cô chẳng qua muốn nói hay là anh đưa nó đi cùng, đừng để nó bơ vơ mà tội nghiệp. Sao lại thành thế này rồi?

Đường Vũ cũng không chờ cô đồng ý, chắc nịch nói: “Sau này Lady nhờ vào cô vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chỉ tôi mới được ức hiếp cô

Ăn uống no say, boss đại nhân yêu cầu đi dạo xuôi com, cô đây là chỉ là nhân viên ‘quèn’ đương nhiên phải hết lòng hộ tống.

Cả đoạn đường, Đường Vũ đi trước, Châu Lộ Lộ lẻo đẻo đi sau. Thi thoảng Đường Vũ lại quay đầu nhìn cô, khiến Châu Lộ Lộ không khỏi có cảm giác vui sướng khi ‘dắt chó đi dạo’.

Lần thứ n Đường Vũ quay đầu nhìn thấy chính là vẻ cười ngây ngô của Châu Lộ Lộ.

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

“Dắt chó đi dạo.” Sau khi nhìn thấy Đường Vũ dừng chân và cái nhường mảy của anh, Châu Lộ Lộ mới biết mình đã buột miệng nói ra suy nghĩ trong đầu rồi.

Trước khi Đường Vũ kịp phát ra câu trừ lương, Châu Lộ Lộ đã tiến lên phía trước nói: “Ý tôi là tôi là chó, anh là chủ. Anh dắt tôi đi dạo.”

Đứng trước tiền yêu đầu, thẻ điện chỉ là mây bay...

Đường Vũ nhếch miệng cười ranh mãnh: “Vây là hôm ngày mai tôi phải sắm thêm sợi dây xích. Như vậy cô mới không hơi một chút lại chạy loạn.”

Boss đại nhân, tôi nói anh là vua anh liền tự đội mũ miện đấy à!!!

Đương nhiên đấy chỉ là lời trong lòng thôi, ngoài mặt vẫn tươi cười: “Thế thì không cần đâu, tôi ngoan lắm.”

Lần này Đường Vũ không đáp. Châu Lộ Lộ tưởng cuộc nói chuyện kết thúc tại đây. Rất lâu sau, Đường Vũ đột nhiên nói: “Châu Lộ Lộ, bị bắt nạt cũng không biết đường phản kháng à?” giọng nói pha chút tức giận.

Châu Lộ Lộ chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, mặt ngơ ngác.

“Châu Lộ Lộ, nhớ kỹ, chỉ có tôi mới được ức hiếp cô, những người khác không được. Nếu ai còn dám bắt nạt cô, có thể đâm liền đâm, có thể đá thì đá, tuyệt đối không được không phản kháng. Nếu để tôi biết cô không phản kháng... hừ, cứ đợi bị trừ lương đi!”

Đường Vũ nói rất nhiều, Châu Lộ Lộ không nhớ hết, trong đầu cô chỉ còn một câu nói của anh thôi.

Chỉ có tôi mới có thể ức hiếp cô. Và cứ đợi bị trừ lương đi.

A A A, trời ơi, cái tên chết tiệt này ức hiếp người còn có thể nói ra đường đường chính chính như vậy a... không thể nói ra câu nào ngoài ‘trừ lương’ sao???

Cô đúng là số khổ mà...

Lời của Đường Vũ nếu rơi vào tai người khác hẳn là cảm động lắm. Có điều, Đường Vũ đã quá đề cao chỉ số EQ của ai đó rồi.

Từ sau sự kiện ‘quả táo đỏ’ nhân viên công ty thông minh hẳn ra.

Ai ai cũng hiểu Châu Lộ Lộ ôm được hai bắp đùi lớn nhất ở đây cho nên không thể trêu chọc càng không thể tùy tiện coi thường. Nhưng trong lòng vẫn rất không phục. Cho nên bắt đầu đổi cách thức.

Vừa gặp Châu Lộ Lộ liền tươi cười thân thiết, buổi sáng chúc cô tốt lành, buổi trưa hỏi cô đã ăn chưa, buổi chiều chào tạm biệt... nhưng sau lưng cô thì cá cược xem cô còn được ‘sùng ái’ bao lâu nữa.

Châu Lộ Lộ ở công ty cũng rảnh rỗi hơn hẳn, công việc điều không đến tay, có khi buồn chán đến ngủ gật. Chỉ là thi thoảng sẽ có người ‘vô tình’ đụng phải, đi vệ sinh cũng ‘vô tình’ đụng trúng cửa,...

Người ta ‘vô tình’ mình cũng đâu thể mắng người đứng không. Nhưng mà cô sợ boss đại nhân cho nên lúc nào cũng cố gắng dấu đi ‘vết tích’ chỉ là cố ý bày ra dáng vẻ ‘công việc bề bộn, mệt mỏi vô cùng’ cuối cùng cũng thành công thoát khỏi kiếp tăng ca.

Một ngày nọ, Châu Lộ Lộ khập khiễng đến tầng 17 mang com trưa cho tổng tài đại nhân, không để Đường Vũ kịp lên tiếng, Châu Lộ Lộ đã chặn họng:

“Tổng tài, tôi có một yêu cầu nho nhỏ có thể đáp ứng không?”

“Chân cô làm sao thế kia?”

“Anh phải trả lời câu hỏi của tôi trước.”

Đường Vũ trừng mắt không vui nhưng vẫn thuận theo: “Cái gì?”

“Anh có thể ‘bò ghim’ hai chữ ‘trừ lương’ trên miệng hay không? Nhân viên nhỏ bé tôi đây ‘nhìn thấy’ hai chữ này rất bất an nha.” Dứt lời tỏ vẻ đáng thương.

Đường Vũ thấy cô dờ dờ biết ngay là cô lại ‘vi phạm’ rồi, nhìn vẻ mặt đáng thương của cô suyết chút nữa thì phì cười. Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm túc: “Không được. Nó auto ghim rồi!”

Châu Lộ Lộ suyết nữa thì sắc nước miếng của chính mình, anh đừng có dùng thái độ nghiêm túc chết người để nói câu nói vô si như thế được không?

Vấn đề này liên quan trực tiếp đến quyền lợi của mình, cho nên Châu Lộ Lộ vắt óc suy nghĩ. Bắt đầu trưng ra vẻ nịnh nọt muôn thuở.

“Dù vậy xin anh cố gắng bỏ đi được không? Anh là tổng tài tuổi trẻ tài cao, thông minh tuyệt đỉnh, chút chuyện cón con này sao làm khó được anh đúng không. Hơn nữa, nếu anh chịu bỏ nó đi sẽ thấy được rất nhiều cái lợi nhé. Ví dụ như tôi sẽ tích cực làm việc hơn trước, năng suất tốt hơn, đi làm sớm về muộn cũng không một lời oán thán. Mỗi lúc gặp anh có thể cười tươi hơn gấp ba lần. Anh thấy thế nào? Có phải rất tốt không?”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tính tình anh ấy có chút quái dị

Châu Lộ Lộ nói một hơi thật dài khô cả cổ họng, vội vàng uống một hớp nước nhưng người kia chẳng mấy may có phản ứng.

Châu Lộ Lộ chớp mắt ba cái, ra đòn quyết định: “Quan trọng nhất là, mỗi ngày tôi sẽ cho anh ăn cả thịt gà, thịt bò, đảm bảo đa dạng phong phú không trùng lặp.”

Bữa giờ cô toàn cho ăn thịt heo, nếu có thịt bò thì chính là thịt bò mua ở chợ giá tiền chỉ bằng một phần ba thịt bò cao cấp trong siêu thị.

Đương nhiên cô sẽ không nói cho anh biết đâu!!!

Đường Vũ cuối cùng cũng chịu nhìn cô lại còn cười một cái.

Cười tức là đồng ý rồi đúng không???

Quả nhiên Đường Vũ nói: “Được rồi, sau này cô nhớ tích cực làm việc đấy!”

Thấy chưa, thấy chưa, tổng tài đại nhân quả nhiên là người tham ăn.

Thật ra thì Đường Vũ chỉ lo cho cái chân của cô mà thôi, đúng là oan quá nha...

“Vậy bây giờ nói đi, chân của em bị sao?”

“Ngày hôm qua không cẩn thận bị ngã, đã khám rồi, bác sĩ nói không sao, mấy ngày nữa là khỏi thôi.” Vừa nói vừa chớp chớp đôi mắt.

“Thế à...” Đường Vũ kéo dài dòng, hiển nhiên là không tin.

“Châu Lộ Lộ, cô chuyển lên đây làm thư kí cho tôi đi.”

“Hả?” Châu Lộ Lộ nhất thời không kịp phản ứng. “Tại sao?”

“Chẳng phải lúc trước cô làm rất tốt sao, đưa com cũng tiện, lại không có ai ức hiếp cô.”

Thôi thôi, cho cô xin, khó khăn lắm mới thoát làm sao lại có thể quay lại chứ, còn có tôi thấy ở gần anh mới là đáng sợ nhất đó. Đương nhiên lại phải vất óc tìm lý do từ chối.

Đường Vũ thấy thế thì cũng không ép buộc nữa, lại nể tình cái chân của cô mà đại xá cho về sớm.

Châu Lộ Lộ cực kì vui vẻ.

Thực ra chân cô cũng không đau lắm, chỉ là cách đi không được bình thường lắm mà thôi. Nghĩ đến thức ăn trong nhà không còn nhiều, cô liền ghé qua siêu thị mua chút đồ.

Đang chọn mì thì nghe có người gọi tên cô. Vừa nhìn có chút quen mắt, nhất thời lại không nhận ra người nọ.

Thẩm Tư Hiền thấy cô không nhận ra mình cũng không giận, mỉm cười nhả nhắc nhắc nhở: “Tôi là Thẩm Tư Hiền.”

Châu Lộ Lộ vỗ trán: “Tôi nhớ ra rồi, trí nhớ của tôi thật tệ mà.” Mới hơn một tháng không gặp mà đã quên mất người ta rồi.

“Không sao. Nhà em ở gần đây sao?”

“Đúng vậy, anh cũng vậy sao, trước đây chưa từng thấy anh?”

“Không, tôi chỉ tiện đường ghé vào thôi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đi cùng nhau khá lâu, lúc chia tay, Thẩm Tư Hiền đột nhiên nói: “Lần trước chưa kịp lưu số điện thoại của em, có thể cho tôi lại không?”

Nhắc đến chuyện lần trước, Châu Lộ Lộ có chút ngượng ngùng, liền đọc lên một dãy số.

“Lần trước thực xin lỗi anh, anh cũng đừng hiểu lầm người kia là cấp trên của tôi, tình tình anh ấy có chút quái dị.”

Thẩm Tư Hiền cười khẽ, “Tôi hiểu. Ngày khác tôi lại mời em uống cà phê.”

Châu Lộ Lộ mỉm môi cười: “Được. Tạm biệt.”

Đoạn đường về nhà bỗng nhiên trở nên tươi đẹp hơn bao giờ hết. Túi đồ trên tay một chút cũng không nặng.

Mùa xuân của cô rốt cục cũng quay lại rồi, thần cupid rốt cục cũng nhớ đến cô.

Lại còn là một người đàn ông vừa đẹp trai vừa ôn nhu chính là cực phẩm trong cực phẩm nha. Lần này nhất định sẽ không để người nào đó phá đám nữa.

Tâm tình tốt đẹp, đến nhìn con chó bên đường cũng thấy đáng yêu lạ.

Gần đây Đường Vũ có một điều rất buồn bực, thời gian gặp cô gái của anh rất ít, chỉ có hai tiếng buổi trưa mà cô dường như không chú tâm lắm.

Lúc trước mỗi lần gặp anh đều trung cái vẻ sợ sệt, mà gần đây lúc nào cũng tươi phơi phới, thỉnh thoảng còn tươi cười với cái điện thoại, anh hỏi thì đều nói không có việc gì.

Đường Vũ dám khẳng định có chuyện rất lớn, đe dọa trực tiếp đến con đường theo đuổi vợ yêu của anh. Mà nó bắt đầu từ cái điện thoại đáng ghét kia.

Không tìm rõ nguyên nhân, anh cảm thấy rất không yên tâm.

Thế là một ngày chủ nhật nọ, vị tổng tài đáng kính ôm một bụng âm mưu lôi kéo bạn học Châu Lộ Lộ đến nhà mình.

Vị tổng tài đáng kính nói: “Lady rất nhớ cô!”

Châu Lộ Lộ ngây thơ hỏi: “Tại sao anh biết nó nhớ tôi?” Chó cũng đâu thể nói đúng không?

“Mấy ngày nay nó đều ủ rũ không buồn ăn uống, rất không có tinh thần.”

Châu Lộ Lộ nhìn Lady vui vẻ chà đạp con vị nhựa, im lặng phản đối.

“Đó là vì nó nhìn thấy cô, nhất thời vui vẻ!” vị nào đó trắng trợn nói dối, mặt không đỏ tim không loạn.

Ồ, thì ra là cao hứng à...

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Châu Lộ Lộ tức giận

Châu Lộ Lộ sợ lại xảy ra tình huống như lần trước nên vội vàng ra đòn phủ đầu: “Tổng tài, anh đã hứa với tôi là không nói trù lương rồi.”

“Ừ, không nói.”

“Tôi cũng không làm việc nhà gì đó đâu.”

“Không cần làm, cô chỉ cần chơi với Lady là được.” Đường Vũ cười híp mắt: “Tiện thể nấu vài món ngon, ừm Lady rất nhớ mấy món ăn cô làm đó.”

Châu Lộ Lộ dĩ nhiên không tin, nhưng mà cô cũng thích chơi với Lady nên thôi vậy.

Thế là Đường Vũ bị một người một chỗ bỏ rơi, ngồi ở một bên không ai đếm xỉa.

Mấy lần ho khan cũng không đổi được sự chú ý.

Đường Vũ: “...” anh có thể rút lại lời hứa kia hay không?

Đến tận khi Châu Lộ Lộ bắt tay vào nấu cơm, Đường Vũ cuối cùng cũng đuổi được bóng đèn sáng chói 2000W đi chỗ khác.

Đường Vũ dựa nửa người vào cửa nhìn bóng dáng bận rộn ở trong bếp.

“Tại sao không muốn làm thư kí cho tôi?”

“Không phải anh đã có thư kí rồi sao?”

“Tôi đuổi đi là được!”

Châu Lộ Lộ: “...”

“Tôi cũng chẳng có tài cán gì, với tôi mà nói làm gì cũng là bị coi thường thôi, cho nên cứ như cũ là được rồi.”

Đường Vũ nhủ mi, tức giận: “Bọn họ muốn coi thường liền để cho bọn họ coi thường sao? Chưa từng nghĩ đến việc chứng minh bản thân sao? Cô là con nhím à?” Đường Vũ nói rồi lại cảm thấy không đúng, con nhím còn biết xù lông, còn cô chỉ biết rụt cổ lại thôi so với con rùa còn giống hơn.

“Cô là con rùa à?”

Anh mới là rùa, cả nhà anh đều là rùa!!!

“Tôi chính là không có tiền đồ như thế đấy, tôi sống thế nào anh cũng muốn quản sao?” Châu Lộ Lộ lớn tiếng hét vào mặt Đường Vũ khiến anh sững sờ.

Anh không ngờ được cô sẽ phản ứng mạnh như vậy, những lời nặng lời như thế không phải anh chưa từng nói qua, cũng chưa từng thấy cô tức giận như vậy! Cô khi nào thì có cái gan hét lớn với anh như vậy!!!

Đường Vũ tỉnh táo lại thì đã không còn thấy bóng dáng Châu Lộ Lộ đâu nữa, chỉ còn bữa trưa giang dở.

Cô hôm nay ăn phải thuốc nổ à...

Châu Lộ Lộ hùng hùng hổ hổ ra khỏi nhà Đường Vũ, gấp sỏi đá sỏi, gấp cái gì đá cái nấy, kết quả là đá trúng tảng đá to đau đến hít hà. Thế nhưng vẫn chưa hết tức giận. Cô cực kì tức giận.

Ghét nhất là cái giọng điệu lên mặt dạy đời đó, làm như cô muốn bị coi thường lắm vậy đó. Muốn đâm vào mặt anh ta mấy cái thì có đó!

Bởi vì Châu Lộ Lộ cực kì tức giận, cho nên mấy ngày liền không thèm để người nào đó vào mắt.

Vị tổng tài nào đó vị giận dữ, tâm tình trở nên xấu vô cùng trút giận lên nhân viên, các nhân viên vô cơ chịu tội liền trút giận lên Châu Lộ Lộ. Cuối cùng người trúng đạn nhiều nhất vẫn là Châu Lộ Lộ.

Đương nhiên Châu Lộ Lộ không hề biết chuyện này, một ngày đẹp trời nào đó vui vẻ sửa soạn đi hẹn hò mà đối tượng không ai khác chính là Thẩm Tư Hiền.

Từ ngày gặp lại ở siêu thị, Thẩm Tư Hiền thường xuyên nhắn tin, gọi điện hỏi thăm cô, cũng vài lần mời cô đi ăn đương nhiên là cô sẽ không từ chối. Hôm nay Thẩm Tư Hiền mời Châu Lộ Lộ đi xem phim.

Châu Lộ Lộ không cần suy nghĩ đã chọn phim kinh dị. Trước giờ cô không có sở thích xem phim nhưng mà nam nữ hẹn hò sao có thể thiếu mục này được.

Trong mắt Châu Lộ Lộ mà nói, xem phim chẳng qua là một cơ hội để xích lại gần nhau trên cơ sở tự nguyện từ đôi bên. Nói trắng ra là quán ăn đậu hũ trả hình!!!

Trong bóng tối, có bao nhiêu chuyện xảy ra, Thẩm Tư Hiền sẽ ôm cô sao, hôn cô sao? Sau đó đó nữa liệu có tỏ tình rồi kéo cô ra abcdxyz hay không? Có hay không???

Châu Lộ Lộ tưởng tượng đến mặt đỏ tai hồng mà quên mất rằng, trước đây cô cũng từng xem phim với đại boss nhà mình, sao không thấy người nào đó hưng phấn đến thế nhỉ!

Suy cho cùng tưởng tượng cũng chỉ là trong suy nghĩ, trên thực tế thì hoàn toàn trái ngược.

Châu Lộ Lộ sợ Thẩm Tư Hiền bị dọa cho chạy mất nên nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi ở trên ghế của mình chờ anh chủ động. Nhiều đoạn sợ hãi mà chỉ có thể nhắm tịt mắt lại. Thẩm Tư Hiền bên cạnh từ đầu đến cuối lại vô cùng nghiêm túc, chờ cho đến khi phim kết thúc cũng không hề có hành động nào đó không trong sáng.

Châu Lộ Lộ thất vọng mà không dám biểu lộ ra ngoài, âm thầm lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán.

Có cho tiền cô cũng không xem cái thể loại chết người này nữa đâu, tìm cô sắp bay ra ngoài rồi đây này.

Thẩm Tư Hiền lại nhìn cô cười: “Hiện tại còn sớm, em có muốn đi ăn cái gì đó không?”

Châu Lộ Lộ mỉm cười gật đầu: “Ăn cái gì nhẹ nhàng một chút.” Giọng nói của cô ngọt ngào nhẹ nhàng vô cùng.

Thật ra đến bản thân cô cũng không nhận ra, mỗi khi ở trước mặt Thẩm Tư Hiền, cô luôn luôn dịu dàng hiền thực, cười nhẹ nói khẽ. Khác hẳn hình tượng khi ở trước mặt Đường Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thở Đại Nhân Theo Dấu Vết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thật muốn tìm một cái xích xích cô lại bên người

Thẩm Tư Hiền đưa Châu Lộ Lộ đến trước cửa nhà. Cô vừa chào tạm biệt với Thẩm Tư Hiền, quay lưng liền nhìn thấy Đường Vũ đứng ở trước cổng không khỏi giật mình.

Lúc này trong đầu Châu Lộ Lộ có hai ý nghĩ, một là về mặt ai đó đen như cục than, đứng trong bóng tối không cẩn thận là không thấy luôn! Hai là, xong rồi bị phát hiện rồi!!!

Châu Lộ Lộ dù không muốn, nhưng vẫn đi qua, cố nặn ra một nụ cười: “Tổng tài, muộn rồi sao anh còn ở chỗ này?”

“Cô đây là đang... hẹn hò?”

Không cần nghĩ cũng biết sếp lớn nhà mình đang tức giận, Châu Lộ Lộ liền chẳng dám ho he, khí thế ngút trời mấy hôm trước bay hơi chẳng còn một mống.

“Không... không phải đâu, chúng tôi là anh em họ. Anh ấy chỉ đến thăm tôi một chút.”

“Anh em? Tính loạn luân à?”

“...”

Tổng tài à, anh có thể suy nghĩ theo hướng bình thường hay không? Có được hay không??? Châu Lộ Lộ ở trong lòng gào thét.

Đường Vũ lại hừ lạnh: “Thật là giỏi! Tôi mới không để ý mấy ngày đã đi tìm trai. Thật muốn tìm một cái xích xích cô lại bên người, đỡ phải hơi một chút lại chạy loạn khắp nơi!”

“... Tôi cũng không phải Lady.” Châu Lộ Lộ yếu ớt phản bác.

“Lady cũng không có chạy loạn như cô!”

“...” Châu Lộ Lộ câm nín!

Tôi có phải chó của anh đâu mà nói xích liền xích. Không đúng, không đúng, tôi mới không phải chó đâu!!!

Đường Vũ đương nhiên cũng biết điều này, cho nên thời kì tăng ca đen tối vừa mới qua đi một lần nữa trở lại.

Châu Lộ Lộ ngửa mặt nhìn trời cao: Muốn tìm một người bạn trai sao khó khăn quá! Thật muốn chửi đồng mà...

Chỉ là lần này đối với lần trước có chút khác biệt. Đường Vũ cũng không có cả ngày treo câu trừ lương trên miệng nữa mà thi thoảng sẽ cho cô xem một vài hợp đồng, tài liệu, cũng thuận tiện giải thích một chút. Những ưu điểm nhược điểm đều nói qua một lần sau đó sẽ hỏi cô: “Có chỗ nào không hiểu không?”

Châu Lộ Lộ lắc đầu sau đó lại gật đầu.

“Rốt cuộc là có hay không?”

“Có nhưng không phải trong này mà là chuyện khác.”

Đường Vũ nhấp một ngụm cà phê: “Nói đi.”

“Dạo gần đây anh không uống nhầm thuốc đấy chứ?”

“Phụt...” Đường Vũ nhất thời bị sặc, ho sù sụ, tài liệu trên bàn bắt hạnh ‘nở hoa’.

Đội con ho qua đi, Đường Vũ trừng mắt về phía Châu Lộ Lộ: “Cô mới uống nhầm thuốc, cả nhà cô đều uống nhầm thuốc!”

Châu Lộ Lộ: “... Tôi cảm thấy anh vẫn là nên đi khám đi, uống nhầm thuốc rất nguy hiểm”

Đường Vũ: “...”

Đường Vũ phải cật lực kìm chế mới không xông đến bóp cổ người phụ nữ này.

“Công ty chúng ta vừa nhận được một hạng mục mới, sẽ giao cho cô đảm nhiệm.”

“Tôi? Nhưng mà tôi không...”

Đường Vũ cắt lời: “Không phải nói bị coi thường sao, liên nhân dịp này chứng minh đi để người khác không thể coi thường.”

Châu Lộ Lộ hoảng sợ: “Nhưng mà trình độ của tôi đâu có cao đến mức đó.” Bình thường cô chỉ làm một chút việc vặt thôi, khi nào thì có thể đảm nhiệm dự án, này không phải là muốn mạng của cô à...

“Tôi dạy cô.”

“Nhưng mà...” lỡ như làm hỏng chuyện thì sao, Châu Lộ Lộ biểu tình muốn khóc đến nơi rồi.

Đường Vũ cười gian xảo, đi đến vỗ vai cô: “Yên tâm, có tôi ở đây bọn họ chỉ có thể nhìn cô bằng con mắt khác thôi. Tôi biết cô đang rất cảm động cũng biết tôi rất tốt bụng cho nên chỉ cần cô lấy thân báo đáp là được.” Đường Vũ nhìn Châu Lộ Lộ một lượt từ đầu đến chân, “Tôi rộng lòng miễn cưỡng chấp nhận vậy!”

Châu Lộ Lộ: “... Tổng tài đại nhân, tiểu nhân mạo muội thỉnh giáo ngài một câu.”

Đường Vũ sững sốt một chút: “Cái gì?”

“Xin hỏi hai chữ khách sáo viết như thế nào?”

Đường Vũ: “...” Hay lắm, bây giờ còn dám mắng anh à!

Châu Lộ Lộ vốn nghĩ rằng Đường Vũ chỉ tiện miệng nói đùa trêu chọc cô thôi nên cũng không để trong lòng, chỉ một lát sau liền quên ngay. Vậy mà mấy ngày sau, có thông báo xuống, công ty vừa tiếp nhận một dự án xây dựng khu du lịch, người phụ trách đảm nhiệm, Châu Lộ Lộ.

Châu Lộ Lộ ngỡ người. Những người khác thì trực tiếp sốc đến hóng luôn. Kinh ngạc đến độ có mười con mắt cũng không đủ mà rót...

Châu Lộ Lộ hoài nghi có phải nhân viên trong công ty bị đào hết rồi hay không mà loại chuyện này lại rộ lên đầu cô sung một cục thật lớn.

Đừng có đùa, loại chuyện này làm tốt thì không sao, làm không tốt thì chính là rước họa vào thân, có mười Châu Lộ Lộ cũng không đủ để bán đâu!

Suy đi tính lại vẫn là nên đi hỏi thăm trưởng phòng một chút xem có nhầm lẫn hay không, kết quả là bị đập một đồng hồ lại liệu vào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cô báo đáp tôi đi

Có bao nhiêu người mong muốn được nhận dự án mà không được, kết quả nó lại rót trên người Châu Lộ Lộ khiến bọn họ ghen tị đến đỏ mắt, bình thường đều không dám thể hiện ra tuy nhiên một lần nữa Châu Lộ Lộ thành công trở thành chủ đề bàn tán của cả công ty.

Chính xác hơn là mục tiêu để mắng mỏ, trút giận.

Châu Lộ Lộ lại không có tâm tình để ý nhiều như vậy. Gần ba tháng nay, mỗi ngày cô đều chạy ngược chạy xuôi, thời gian ở trên đường còn nhiều hơn ở công ty, ở công ty thì chỉ có thể là ở phòng tổng tài thôi...

Một dự án lớn là thế lại chỉ có cô và hai người khác làm. Cái gì không biết đều phải hỏi Đường Vũ, kế hoạch, họp đồng gì đầy đủ phải để anh xem trước khi nào anh gật đầu thì mới coi như là ổn.

Mấy hôm trước làm họp đồng họp tác với bên nguyên vật liệu, cô phải sửa đi sửa lại cả một đêm, làm đến mức đầu vàng mắt hoa, sáng hôm sau tiếp tục rong ruổi ngoài đường.

Cũng ba tháng này, Châu Lộ Lộ ngoài ý muốn phát hiện ra tổng tài nhà mình thật ra cũng rất... ôn nhu.

Chính xác, là ôn nhu.

Cô cũng cảm thấy nhất định là mắt của cô có vấn đề rồi mới có thể nhìn thấy anh ta ôn nhu, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh là hai từ ấy cứ hiện ra trong đầu.

Mỗi lần gặp anh đều hỏi cô ăn cơm chưa, có mệt không, mỗi vấn đề cô hỏi đều kiên nhẫn giải thích một lần, hai lần, năm lần. Dù cô không hiểu cũng tuyệt không nổi giận, cô gặp phải rắc rối gì anh đều thay cô giải quyết hết thảy.

Chẳng hạn như lúc này, sếp tổng đại nhân xem bản họp đồng mà cô vừa mới làm xong, cười đến vô cùng ôn nhu: “Đã rất tốt rồi. Mọi việc cơ bản đã hoàn thành rồi, chỉ còn vài ngày nữa là khu vui chơi tiến hành xây dựng rồi đúng không?”

“Vâng, tổng tài.”

“Chờ khu vui chơi bắt đầu xây dựng thì công việc của cô đã hoàn thành rồi. Chúc mừng.”

Châu Lộ Lộ vui vẻ nhận lời chúc mừng này, dù sao cũng là công sức của cô, quan trọng là... nghe nói tiền hoa hồng chạy dự án rất nhiều! Từ nay trở đi, có thể nhìn đời bằng nửa con mắt rồi.

“Châu Lộ Lộ!” Đường Vũ mất tự nhiên nói, “Thật ra tôi không có ý coi thường gì cô, chỉ là thấy cô bị bắt nạt tôi nhìn không nổi nên nhất thời mới nặng lời như vậy.”

Châu Lộ Lộ đơ mắt một lúc mới hiểu Đường Vũ đang nói đến lần trước cô đến nhà anh. Không ngờ qua lâu vậy rồi mà anh còn giải thích với cô, nghĩ đến cũng hơi ngại, cười hi hi xua tay: “Chuyện đó tôi quên lâu rồi.”

Thực ra ngày đó tâm trạng của cô không tốt, ba mẹ ở quê gọi điện đến nói em trai cô ở trường mới giành giải nhất cuộc thi gì đó, nói cô A mới lấy chồng giàu, cô B mới sinh một thằng cu kháu khỉnh, cô C mới thăng chức,...

“Cũng nhờ có anh nên tôi mới được như vậy. Thật sự cảm ơn anh.” Đây là lời cảm ơn thật lòng nhất của cô từ trước đến nay, thật không thể thật hơn được nữa.

“Không cần cảm ơn, cô báo đáp tôi đi.”

Châu Lộ Lộ: “...” Gần đây người ta tốt bụng đột xuất cho nên cô quên mất da mặt người ta cũng rất dày...

“Tôi mời anh ăn cơm.”

“Thế thì không cần, cô làm thư kí cho tôi là được.”

Tại sao anh ta lại có thể có chấp với cái vấn đề này đến như vậy nhỉ?

“Xét về góc độ nào đó cũng có thể gọi là thăng chức, còn có thể tăng lương, đãi ngộ tốt, một năm được đi du lịch đến mấy lần.” Công tác cũng có thể coi như là du lịch đi...

Châu Lộ Lộ do dự, dạo gần đây đại boss cũng tương đối dễ sống chung... những đồng colime màu xanh bay dập dờn...

Đường Vũ thấy cô do dự, trên môi thoáng qua một nụ cười ranh mãnh rồi lập tức thờ dài, vẻ mặt đáng thương.

“Cô nói muốn báo đáp, vậy mà một yêu cầu nhỏ nhoi như thế cũng không đáp ứng. Xem ra tôi làm người quá thất bại rồi, muốn giúp đỡ người mà cũng khó khăn quá.”

Rõ là anh đòi tôi báo đáp có được không?

Châu Lộ Lộ nhìn vẻ biểu cảm thiếu điều ôm ngực của đại boss nhà mình, cơ mặt đều co rút một trận.

“Được rồi, được rồi, tôi làm là được chứ gì.”

Coi như cô tự mình nhảy vào bể khổ đi, khổ lắm quen rồi..

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tôi thật lòng coi anh là bạn

Dự án khu vui chơi thuận lợi hoàn thành, bàn giao cho người khác, ba tháng khổ ải chính thức chấm dứt.

Châu Lộ Lộ ghé qua phòng tài vụ lĩnh tiền hoa hồng, miệng cười tươi như hoa. Nửa ngày còn lại của ngày hôm nay cô được nghỉ liền đi đến ngân hàng gửi chút tiền về nhà và em trai đang học đại học.

Chốc lát sau đã nhận được điện thoại của em trai, Châu Hữu Thiện liên tục nói cảm ơn, Châu Lộ Lộ cũng vui vẻ buồn dưa lê. Điện thoại vừa cúp thì mẹ gọi tới, điện thoại vừa thông, mẹ Châu liền hỏi, giọng nói có phần lo lắng: “Tại sao gửi về nhà nhiều như vậy, con làm sao lại có nhiều tiền như vậy?”

“Mẹ, đó là tiền thưởng của con.”

Mẹ Châu sừng sốt: “Tiền thưởng? Cũng đâu phải cuối năm lấy đâu ra tiền thưởng, con nói thật đi.”

Châu Lộ Lộ khóc không ra nước mắt: “Mẹ, con nói thật mà, mấy tháng nay con làm dự án nên bây giờ được hoa hồng, chẳng lẽ con còn có thể cướp ngân hàng? Nếu không tin thì mẹ có thể gọi điện hỏi cấp trên của con.”

Châu Lộ Lộ tuy thường xuyên nói dối nhưng chưa bao giờ lời cấp trên ra đùa giỡn, rốt cuộc mẹ Châu cũng chịu tin. Lúc này mới vui vẻ cũng khen cô mấy câu.

“Lộ Lộ, lâu rồi con không về nhà, nếu rảnh thì về nhà mấy hôm đi, cha con cứ nhắc mãi.”

“Vâng, con biết rồi.”

Cuối cùng mẹ cũng chịu khen cô, tâm tình lên cao liền hẹn nữ vương và Tiêu Hằng đi ăn một bữa, chúc mừng thành quả đầu tiên của cô. Sau đó lại gọi điện ‘khoe’ chiến công với Thẩm Tư Hiền nói chuyện ngọt ngào ngào ngào một hồi, liếc mắt thấy đã đến giờ hẹn mới chịu nói tạm biệt.

Vốn dĩ đang phân vân có nên mời Đường Vũ hay không thì khi tới nơi đã thấy anh ta ngồi một cục trên bàn ăn nói chuyện Tiêu Hằng, vừa nhìn thấy cô thì mặt xụ một cục, chỉ liếc cô một cái rồi quay đi luôn.

Châu Lộ Lộ: “...”

Bàn bọn họ ngồi kiểu bốn chỗ, Tiêu Hằng và Trương Ngọc Lai đương nhiên ngồi cùng nhau, cô cũng chỉ có thể ngồi bên cạnh Đường Vũ.

Đường Vũ cứ im im, Tiêu Hằng thì cười ha ha: “Xin lỗi Lộ Lộ nhé, thẳng nhãi này nghe được anh nói chuyện điện thoại với em là cứ đòi theo anh bằng được.”

“Không sao, không sao, càng đông người càng vui mà.”

Món vừa được đưa lên, Châu Lộ Lộ gấp liên tục mấy món, cười lấy lòng: “Tổng tài, anh ăn nhiều một chút.”

Đường Vũ hừ một tiếng, mặt vẫn xụ một cục như cũ.

Trương Ngọc La chột lên tiếng: “Sao không thấy cậu gấp cái gì cho mình?”

Châu Lộ Lộ: “Không phải đã có Tiêu Hằng rồi sao?”

Trương Ngọc Lai “Hừ” một tiếng không hài lòng, khí thế nữ vương liền tràn ra: “Cậu bữa nay cũng biết cái lời mình rồi?”

Châu Lộ Lộ rút cổ, cười hi hi: “Không dám, nữ vương cậu cũng ăn đi.” Cô gấp cho Trương Ngọc Lai món mà cô ấy thích nhất cũng tiện tay gấp cho Tiêu Hằng một món cho công bằng.

Tiêu Hằng nói chúc mừng thì phải uống rượu cho nên bọn họ liền uống rượu. Những người khác đều là cao thủ, chỉ có Châu Lộ Lộ vừa uống mấy ly mặt đã ửng đỏ.

Tiệc kết thúc, Tiêu Hằng đưa Trương Ngọc Lai về nhà, còn Đường Vũ lúc đến là đi xe Tiêu Hằng thế nhưng anh lại không chịu lên xe, hai người liền bắt một chiếc taxi.

Châu Lộ Lộ đã ngà ngà say, cảm thấy uống chưa đã, hai người liền tìm một quán rượu tiếp tục uống.

“Tổng tài à, thật ra tôi không phải cố ý bỏ quên anh đây, tôi vốn định mời riêng một bữa thật hoành tráng mà.”

Châu Lộ Lộ say thật rồi, gần như là nằm lên bàn, hai má đỏ bừng, mắt mơ màng, nhìn Đường Vũ cười ngơ nghe.

Đường Vũ thở dài: “Đừng uống nữa, cô say rồi.”

“Anh biết không... hôm nay tôi rất vui, trước giờ chưa từng vui như vậy, tôi có một em trai, em ấy rất xuất sắc rất nổi bật, hơn hẳn người chị ‘đại chúng’ lạc vào đám đông liền không tìm ra này.” Châu Lộ Lộ nắc lên, lại nói bằng cái giọng lèm bèm của người say: “Mẹ tôi lúc nào cũng đem tôi ra so sánh, lúc nào cũng ‘con nhà người ta’. Giờ thì khác rồi, mẹ tôi cũng phải khen tôi, để xem ai còn dám coi thường tôi.”

Dứt lời đập bàn một cái vang dội, âm thanh thu hút ánh nhìn kì quái của những người xung quanh. Châu Lộ Lộ lúc này chẳng hề nhận ra điều đó mà cũng chẳng buồn quan tâm.

“Tôi biết cô rất giỏi, không ai coi thường cô cả. Nào tôi đưa cô về.” Đường Vũ dỗ dành như một đứa trẻ.

Châu Lộ Lộ đẩy anh ra, nằm ườn ra bàn: “Không về, tôi còn muốn uống nữa.”

“Không thể uống nữa. Theo tôi về.” Giọng nói ần ần tức giận, nhưng bây giờ Châu Lộ Lộ đã không biết sợ là gì nữa rồi, tiếp tục nói nhảm.

“Lúc trước tôi cứ nghĩ anh là một tên xấu xa đấy, nhưng hiện tại tôi rất cảm thấy anh rất tốt mặc dù hay làm mặt dữ với tôi nhưng tôi vẫn thật lòng coi anh là bạn, thật đấy.”

Đường Vũ: “...!!!”

“Chỉ là bạn thôi sao?”

“Đúng vậy nha, không làm bạn chẳng lẽ anh muốn làm ông nội tôi?”

Đường Vũ thở dài, thôi bỏ đi, anh không cãi nhau với người say. Bạn bè thì bạn bè, dù sao mọi mối quan hệ không huyết thống trong xã hội này đều bắt nguồn từ hai chữ bạn bè.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Anh là cái máy câu à!

Cuối cùng vẫn là Đường Vũ cưỡng chế đem Châu Lộ Lộ ôm lên taxi, cô say thế này để cô một mình không yên tâm, anh mang cô về nhà.

Châu Lộ Lộ nằm trong lòng anh không yên, quay trái quay phải. Nhiệt độ từ người cô truyền sang người anh, hơi rượu từ miệng cô phả lên mặt anh. Đường Vũ cảm thấy anh cũng muốn say rồi.

Đặt Châu Lộ Lộ lên giường, Đường Vũ rút cuộc cũng có thể thở phào một cái. Không nghĩ tới cô nàng này say rượu lại có thể khiến anh toát mồ hôi một trận.

Châu Lộ Lộ lúc này đã ngủ rồi, cái miệng nhỏ vẫn còn lẩm bẩm: “Tôi thật sự coi anh là bạn mà...”

Đường Vũ nhìn cô, muốn giận mà không được, giúp cô vuốt lại mái tóc rối. Ánh mắt lướt đến bả vai lộ ra ngoài kia, Đường Vũ không tự nhiên ho một tiếng kéo chăn trùm kín người cô đem lực chú ý đặt trên khuôn mặt kia. Ánh mắt dừng lại ở đôi môi đỏ hồng.

Châu Lộ Lộ đang ngủ say bỗng thè lưỡi liếm môi.

Đường Vũ: “!!!” Em câu dẫn tôi, em thế nhưng dám câu dẫn tôi!!

Đường Vũ cúi người đặt môi mình lên đôi môi đỏ mọng nước kia. Nhưng khi gần chạm đến thì chột dừng lại. Thờ dài bất lực.

“Được rồi, tôi là chính nhân quân tử không lợi dụng lúc người ta say mềm”

“Châu Lộ Lộ, mặc kệ là em ngốc thật hay giả ngốc tôi nhất định sẽ đem em bắt về tay!”

Châu Lộ Lộ chào tạm biệt chị trưởng phòng lạnh lùng đáng kính ôm thùng đồ của mình chuyển đến tầng cao nhất. Chính thức trở thành thư kí tổng giám đốc.

Ban đầu bởi vì không quen công việc nên cũng có chút vất vả, lúng túng. Có điều mấy trợ lý của Đường Vũ đều là người hòa đồng, lúc rảnh rỗi sẽ giúp đỡ cô một chút, đặc biệt là Lục Viễn Phương, mỗi lần đi ngang qua đều nhìn cô cười hi hi.

Mỗi lần thấy anh ta cười như thế cô lại không nhịn được mà rung mình mấy cái, cứ cảm thấy anh ta dường như có âm mưu gì đó liên quan đến cô vậy...

Châu Lộ Lộ cũng bắt đầu thấy vui vẻ với công việc mới. Những người không yêu thích cô và những người cô không thích đều cách cô rất xa, bọn họ có nói gì đi nữa thì cô cũng không nghe thấy.

Ở tầng cao thì giá trị con người cũng tăng cũng có thể coi như một dạng thăng chức.

Lương hàng tháng tăng gần gấp đôi trước đây, chỉ riêng điều này thôi đã khiến cô cười đến không thấy tổ quốc rồi.

Thực ra Châu Lộ Lộ không biết, cô là thư kí có mức lương cao nhất trong lịch sử...

Xét đến một góc độ nào đó mà nói thì Đường Vũ là người trực tiếp trả lương cho cô, nên cô quyết định... ừm sẽ đối xử với anh ta tốt một chút. Chỉ là một chút mà thôi...

Nghĩ như vậy nên lúc bùng cà phê vào cho Đường Vũ, nụ cười cũng thêm vài phần chân thật.

Đường Vũ cũng nhìn ra sự khác biệt, hỏi: “Vui vẻ sao? Công việc đã quen chưa?”

Châu Lộ Lộ đặt tách cà phê lên bàn, gật đầu: “Cũng tương đối ổn định rồi.”

“Rất tốt!” Đường Vũ cầm tách nhấp một ngụm, ngạc nhiên: “Em có bỏ đường không mà sao tôi thấy ngọt quá.”

Châu Lộ Lộ mờ mịt lắc đầu: “Không có, vẫn như mọi khi thôi mà.”

Đường Vũ cười lộ ra hàm răng trắng bóc: “Thế thì lạ nhỉ?”

“Tổng tài, anh thích ngọt sao?”

Đường Vũ gật đầu như giả vờ: “Thích, thích chứ.”

Kết quả là ngày hôm sau. Đường Vũ vừa uống một ngụm liền phun ra ngoài, tài liệu trên bàn bắt hạnh nở hoa.

“Sao lại ngọt thế này?”

Châu Lộ Lộ: “Không phải hôm qua anh nói thích uống ngọt sao, tôi cố bỏ rất nhiều đường đấy!”

Đường Vũ: “.....”

Buổi tối có một bữa tiệc xã giao, Đường Vũ nói Châu Lộ Lộ thay lễ phục, sau đó cả hai cùng nhau đến bữa tiệc.

Châu Lộ Lộ ít khi đi giày cao gót, cảm giác chênh vênh không an toàn, cả người cứ lắc la lắc lư. Đường Vũ thấy thế liền đi gần lại, kéo tay cô khoác lên khuỷu tay mình.

“Như thế này sẽ không bị ngã.”

Ban đầu Châu Lộ Lộ hơi ngượng ngùng, nhưng như thế này quả thật vững chãi cho nên liền không khách khí nữa.

Hôm nay là sinh nhật của một vị giám đốc nào đó của công ty nào đó, nghe nói công ty này rất tiếng trong giới kinh doanh nên những người tham gia cũng đều là những doanh nhân thành đạt.

Trước đây Đường Vũ cũng tham gia không ít bữa tiệc như thế này hoặc là có thể lớn hơn nhưng đây là lần đầu Đường Vũ mang theo thư kí của mình tham dự khiến không ít người kinh ngạc.

Chỉ có Châu Lộ Lộ là cái gì cũng không biết vẫn hồn nhiên khoác tay Đường Vũ sóng vai trên tấm thảm đỏ tiến vào hội trường.

Hai người vừa đến, rất nhiều người tiến đến chào hỏi, Châu Lộ Lộ chẳng biết ai vào ai, Đường Vũ chào ai cô liền chào người đó.

Cô đi theo anh được một lát thì cái bụng kháng nghị, cô nói Đường Vũ một tiếng rồi tự mình đi kiếm đồ ăn. Dù sao cô có đi theo thì cũng chỉ làm cảnh thôi, thế mới biết người ta hay chọn cô thư kí xinh đẹp là vậy, mang đi đâu cũng đẹp mặt. Cô tự nhận mình cũng rất có phong thái mỹ nhân nhưng vẫn là bớt làm khổ bản thân thì hơn. Đồ ăn ngon nhiều thế này không ăn thì thật lãng phí!

Châu Lộ Lộ đang ăn đến là vui vẻ thì Đường Vũ cũng đến bên người còn mang theo mấy mỹ nhân trước hờ ngực sau hờ lưng vừa đi vừa che miệng cười khúc khích.

Châu Lộ Lộ: "...” Anh là cái máy câu à!!!

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tôi chỉ muốn làm hoa đào của em, dù là rừng đào hay biển đào, tôi đều không cần

Hôm nay Đường Vũ không tự mình lái xe mà có tài xế riêng.

Châu Lộ Lộ nhớ lại cảnh Đường Vũ bị đám chị em phụ nữ vây đến không thở nổi trong bữa tiệc, đem theo tò mò nhìn chăm chăm Đường Vũ.

Đường Vũ biết cô nhìn, quay lại.

“Sao vậy?”

“Sếp! Thì ra còn dấu một rừng hoa đào.”

Đường Vũ mặt không đổi sắc: “Có thể không có sao, ai bảo tôi lớn lên đẹp trai như vậy!”

Châu Lộ Lộ: “Tôi cảm thấy bản thân tôi lớn lên cũng rất đẹp mắt, như vậy trở về tôi liền tự mình trồng một vườn hoa đào đi.” Nghĩ nghĩ rồi lại bỏ sung, “Không cần số lượng chỉ cần chất lượng.”

Đừng tưởng chỉ mình anh biết tự luyện chứ, tôi đây cũng biết!

“Em dám?” Đường Vũ gần giọng.

Châu Lộ Lộ trước kia thì không nhưng bây giờ thì có.

Châu Lộ Lộ cười chớp mắt: “Anh coi tôi là bạn sao?”

Thật lòng Đường Vũ không muốn nhưng vẫn gật đầu.

“Đã là bạn bè thì sếp, anh không nên đe dọa tôi.” Châu Lộ Lộ nhún vai, thản nhiên nói.

Hôm nay Châu Lộ Lộ mặc một chiếc váy cúp ngực, Đường Vũ nhìn bờ vai trắng nõn của cô cười khê: “Châu Lộ Lộ, lá gan của em ngày càng lớn rồi. Có muốn lớn hơn chút nữa không?”

Châu Lộ Lộ không ngờ anh lại hỏi như vậy, có chút không hiểu.

“Lá gan của em có thể lớn hơn chút nữa, sau đó hãy đặt tôi vào vườn đào nhỏ bé của em.” Đường Vũ nhấn mạnh, “Chỉ một mình tôi là đủ.”

Đường Vũ cười lộ ra má núm đồng tiền.

Tài xế: “!!!” Tôi không nhìn thấy, không nghe thấy gì hết!!!

Trong xe không gian chật hẹp, bây giờ Châu Lộ Lộ mới nhận ra hai người ngồi rất gần, Đường Vũ hơi cúi đầu, khuôn mặt đẹp trai ngay ngắn kia cách cô rất gần. Gần đến mức cô ngửi được mùi hương của anh, cảm nhận được hơi thở của anh và nghe được nhịp tim vội vã... của mình.

Cô chớp mắt rồi lại chớp mắt.

“Vườn của tôi rất nhỏ, không chứa được khu rừng lớn là ngại.”

Đường Vũ nhìn sâu vào mắt cô.

“Tôi chỉ muốn làm hoa đào của em, dù là rừng đào hay biển đào, tôi đều không cần.”

Châu Lộ Lộ sững sốt, chậm rãi đưa một tay che miệng, ngáp một cái to sau đó... lăn ra ngủ.

Cô thừa nhận mình là một con đũa điều thân thì to nhưng đầu thì cực nhỏ. Đối với tổng tài đại nhân gần đây thích thả thính chống đỡ không nổi cho nên chỉ có thể trốn, trốn và trốn mà thôi.

Boss không những biến thái cấp thần mà trình độ thả thính cũng tuyệt đối là max level.

Cô chỉ là một binh lính tân thủ thôn không giáp không vũ khí, không cẩn thận là ‘một chiều tất sát’. Cho nên về sau phải tránh boss càng xa càng tốt.

Đường Vũ không biết trong lòng cô im lặng đem mình trở thành ‘phần tử nguy hiểm’ chỉ đem đầu cô dựa vào vai mình.

“Em thật vẫn chẳng khác xưa là bao.” Cô bé ạ!

Châu Lộ Lộ nghe thấy lời này thì suy nghĩ trở nên mơ hồ, hai người chỉ mới quen biết mấy tháng, có thể khác bao nhiêu???

Đêm nay cô mơ một giấc mơ.

Cô nhìn thấy cô lúc bốn tuổi thất hai cái bím nhỏ tung tăng chạy theo một cậu bé cao hơn cô một cái đầu hái hoa bắt bướm, chơi xích đu...

Cô cười rất tươi, luôn miệng gọi tên cậu bé, nhưng mà cậu bé đó tên là gì cô lại không thể nghe được.

Cảnh vật chợt biến đổi, cô không cười nữa mà khóc rất thương tâm.

“Anh đừng đi mà.”

“Anh ở lại với em đi.”

Cô ra sức kéo áo cậu bé kia nhưng là dù cô có dùng hết sức để níu giữ, có khóc thương tâm hơn nữa thì cậu vẫn rời đi.

Lúc xe khởi động, cậu bé bồng thò đầu ra cửa xe hét lớn: “Lộ Lộ, anh nhất định sẽ quay về tìm em!”

Châu Lộ Lộ giật mình tỉnh dậy.

Đó không chỉ là giấc mơ, mà chính là một đoạn thời gian cô đã trải qua.

Sau khi anh hàng xóm đi rồi, cô đã buồn rất lâu, ba mẹ cô nói gia đình họ định cư ở nước ngoài, sẽ không trở về nữa nhưng mà cô vẫn kiên trì mỗi ngày đều đứng ở trước cửa nhà anh chờ thật lâu.

Cho đến một ngày cổng nhà đó cũng mở ra nhưng không phải là anh trở về mà là một gia đình khác chuyển tới, chính là Trương Ngọc Lai cùng với ba mẹ của cô ấy.

Chuyện về anh hàng xóm dần dần cô cũng quên đi, không hiểu sao hôm nay lại mơ thấy.

Có lẽ là thời gian đã lâu quá rồi, mọi thứ trong giấc mơ đều mờ nhạt chỉ có khuôn mặt cùng giọng nói của cậu bé ấy là rõ ràng.

Châu Lộ Lộ càng nghĩ lại càng cảm thấy hình như có chút giống với Thẩm Tư Hiền?

Bây giờ nhớ lại thì lần đầu gặp anh cũng cảm thấy anh dường như hơi quen mắt?

Chẳng nhẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Làm bạn gái anh được không?

Châu Lộ Lộ càng nghĩ càng cảm thấy khả năng rất lớn, cho nên Thẩm Tư Hiền vừa hẹn gặp mặt, Châu Lộ Lộ lập tức đồng ý luôn, thầm nghĩ hỏi cho rõ ràng anh có phải anh hàng xóm cũ của cô hay không.

Châu Lộ Lộ trong lòng có điều suy nghĩ, cho nên không cảm thấy hôm nay không khí trong công ty hơi khẩn trương so với ngày thường.

Hôm nay người ra vào phòng tổng tài nhiều hơn những ngày khác gấp ba lần. Phải nói là đông như trẩy hội, ngày này ra người khác vào. Thư kí là cô đây bận rộn vô cùng, bận pha nước, bận nghe điện thoại,... đến thời gian để thở cũng không có.

Buổi chiều, có Vương tổng cùng Vương vị tiểu thư tiến tới, Châu Lộ Lộ nhìn cô gái kia nhất thời cảm thấy có chút quen mắt nhưng lại không nhớ ra là ai.

Nhưng mà phải công nhận một điều người ta từ hình dáng đến khí chất đều mang vẻ đại mỹ nhân quyền rũ mê người. Châu Lộ Lộ trước giờ luôn luôn tự tin về ngoại hình của mình cũng cảm thấy tự ti, lúc bụng nước vào không kìm được nhìn thêm mấy lần. Kết quả bị phát hiện, đại mỹ nhân quay lại ném cho nàng một cái lườm xém lông mày...

Hai người họ ở trong phòng tổng tài đặc biệt lâu, đợi khi quay trở ra thì đã là chuyện của hai giờ sau. Đường Vũ đích thân tiễn khách, tươi cười sán lạn thoát nhìn tâm tình không tệ. Châu Lộ Lộ bất lấy cơ hội xin tan ca sớm.

Đường Vũ chuyển mắt đến người nàng, ý cười trong mắt càng sâu.

“Thư kí Châu, có chuyện gì gấp à?”

“Là một chút chuyện cá nhân thôi.”

“Có thể nói cho tôi biết không?”

“Tổng tài, đây là bí mật!” Châu Lộ Lộ chẳng qua là không muốn nói nên ra về bí bí ẩn ẩn, thế nhưng rơi vào trong mắt Đường Vũ lại có nghĩa hoàn toàn khác.

Đường Vũ bật cười: “Được rồi, nhớ quay lại sớm một chút.”

Cô không biết tại sao Đường Vũ lại nói cô quay lại, nhưng cô không hề có ý định đó cho nên chẳng mấy chốc đã đem nó quẳng đến chín tầng mây.

Châu Lộ Lộ đến nơi hẹn, Thẩm Tư Hiền đã sớm chờ.

Thẩm Tư Hiền nhìn thấy cô thì tặng cho cô bó hoa hồng thật lớn đó rực. Cô lớn thế này, vẫn là lần đầu nhận được bó hoa hồng lớn như vậy.

Ngượng ngùng, ngượng ngùng nha...

Châu Lộ Lộ cúi đầu nhìn xung quanh, bây giờ mới phát hiện, ngoài hai người bọn họ ra thì chẳng còn người khách nào khác, vắng vẻ đến kì lạ.

Thẩm Tư Hiền cười khê: “Bạn anh đều nói anh lăng mạn, em không ngại chứ?”

Châu Lộ Lộ lắc nhẹ đầu. Em ngại là việc của em, anh tặng cứ tặng chứ!

Những món ăn đẹp mắt lần lượt được bày lên bàn, hương thơm lan tỏa trong không khí.

Châu Lộ Lộ sớm đã đói đến cồn cào ruột gan, liền không khách khí.

Thi thoảng lại lén nhìn Thẩm Tư Hiền một cái, càng nhìn càng cảm thấy khuôn mặt này so với người trong giấc mơ của cô không khác biệt lắm. Chỉ là một nhỏ một lớn mà thôi. Tuy nhiên để chắc chắn, cô vẫn thận trọng dò hỏi.

“Thẩm Tư Hiền, có phải rất lâu trước đây chúng ta từng quen biết?”

Thẩm Tư Hiền sửng lại: “Em nhớ ra rồi?”

A, thực sự là anh?!

“Cũng đã rất lâu rồi, không nhớ rõ lắm, chỉ cảm thấy anh đặc biệt quen thuộc.”

Thẩm Tư Hiền cười: “Không ngờ trí nhớ của em kém như vậy, đến bây giờ mới nhớ ra anh, ngày đó vừa nhìn thấy em là anh nhận ra ngay.”

Trong lòng Châu Lộ Lộ còn nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại thôi. Người ta cái gì cũng nhớ, còn cô cái gì cũng không. Cho nên tránh cho bản thân lúng túng nên vẫn là thôi đi.

Hai người rơi vào im lặng. Thật lâu sau, Thẩm Tư Hiền bỗng nói: “Chuyện trước đây, em không giận chứ?”

“Đều đã qua lâu rồi, hơn nữa cũng là bất đắc dĩ. Có gì mà giận hay không giận chứ.”

Thẩm Tư Hiền nghe vậy thì nở nụ cười thật tươi, cô cảm thấy đây là nụ cười đẹp nhất từ khi cô gặp anh đến nay.

Anh nói: “Cảm ơn em đã tha thứ cho anh!”

Châu Lộ Lộ đã có thể khẳng định, anh hàng xóm chính là Thẩm Tư Hiền. Khi nói chuyện bỗng cảm giác thân thuộc tự nhiên hơn nhiều.

Hai người nói chuyện vui vẻ bất tri bất giác đã khuya.

“Không còn sớm nữa, em về đây.”

Thẩm Tư Hiền vội vàng giữ tay cô: “Khoan đã, tôi nay, anh còn có chuyện quan trọng muốn nói.”

Châu Lộ Lộ gật đầu: “Anh nói đi.” Có phải nhìn nhầm hay không mà hình như Thẩm Tư Hiền... đỏ mặt?!

Thẩm Tư Hiền không những đỏ mặt, mà hiện tại từng dây thần kinh trên người anh đều căng như dây đàn rồi. Tuy vậy nhưng không thể đối phương biết anh căng thẳng. Cố làm cho mình trấn định, Thẩm Tư Hiền lên tiếng: “Em có thể nhắm mắt lại một lát không?”

Châu Lộ Lộ bỗng thấy hồi hộp.

Một lần nữa mở mắt ra, trước mặt đã xuất hiện một chiếc bánh ga-tô thật lớn. Ánh mạnh mẽ từ đèn điện đã được thay thế bằng ánh yếu ớt mà đẹp đẽ của những ngọn nến.

Thẩm Tư Hiền nắm lấy tay cô, ánh mắt chuyên chú mà chân thành: “Anh biết thế này có hơi đường đột, nhưng mà... anh thích em. Làm bạn gái anh được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thở Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Vậy lấy sắc ra tặng đi!

Lời tỏ tình quá bất ngờ, Châu Lộ Lộ đờ luôn tại chỗ hai rắng đỏ chậm rãi lan rộng trên khuôn mặt trắng trẻo.

Bên này tay trong tay, mắt nhìn mắt, nam thâm tình nữ ngượng ngừng lãng mạn biết bao nhiêu thì ở bên kia đường bóng dáng người đàn ông lặng lẽ đứng trong góc tối cô đơn bấy nhiêu.

Trong công ty không một người nào không biết hôm nay là sinh nhật anh, đoán chắc rằng cô cũng biết, cho dù không biết thì công ty ồn ào như thế cô nên cũng biết mới phải. Anh không tổ chức tiệc tùng, chỉ bởi ngày anh muốn ở bên một mình cô.

Đợi trong phòng mấy tiếng đồng hồ chỉ vì muốn nhận được một món quà từ tay cô.

Mà hiện tại... anh đang nhìn thấy gì đây?

Nói cô ngu ngốc không bằng nói cô chưa từng để tâm đến anh?

Về mặt Thẩm Tư Hiền vẫn duy trì bình tĩnh, thực chất anh đã căng thẳng đến cực điểm rồi lòng bàn tay đã bắt đầu ẩm ướt.

Có trời mới biết mấy ngày nay anh đã lo lắng, hồi hộp đến nhường nào.

Châu Lộ Lộ không phải không biết Thẩm Tư Hiền theo đuổi cô. Nếu như là lúc trước cô chắc chắn sẽ vui vẻ đồng ý. Hợp thì tiếp tục, không hợp thì chia tay đường ai nấy đi giống như những mối tình trước đây. Nhưng mà bây giờ cô đã biết Thẩm Tư Hiền là anh bạn hàng xóm hồi nhỏ, đem theo một đoạn thời gian vui vẻ trước đây cô chợt thấy lưỡng lự.

Giống như biết được trạng thái căng thẳng của hai người, giai điệu nhẹ nhàng của bài ‘Nothings gonna change my love for you’ vang lên.

Ánh mắt Thẩm Tư Hiền theo đó càng trở nên thâm tình chờ đợi câu trả lời của cô.

Nhìn vào đôi mắt ấy, trong đầu cô bất ngờ xuất hiện một đôi mắt khác, đôi mắt ấy khi thì chế diễu, khi lại nhìn cô như kẻ ngốc nhưng lại đẹp đến hút hồn. Cô cũng không biết tại sao lúc này, cô lại nhớ đến đôi mắt ấy.

“Em... em muốn...”

Bỗng tiếng vỗ tay vang lên cắt ngang câu nói.

Quay lại chỉ thấy Đường Vũ một thân tây trang đứng dựa vào cửa.

“Xúc động thật đấy?”

Nhìn thấy người mới đến, lông tơ trên người cô đều dựng đứng cả lên.

Đường Vũ thông dong đi đến bên cạnh cô, ánh mắt nhìn Thẩm Tư Hiền không che dấu địch ý.

Thẩm Tư Hiền lập tức chắn trước Châu Lộ Lộ, hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau không ai chịu thua ai.

“Anh là ai?”

“Anh là ai?”

Hai người đàn ông đồng thời lên tiếng.

Thẩm Tư Hiền: “Tôi là bạn của Lộ Lộ.”

Đường Vũ: “Tôi là ai cũng không cần thiết phải nói với anh.” Nhìn sang Lộ Lộ đang ở sau lưng Thẩm Tư Hiền nhưng mà căn bản là nhìn không thấy.

Bởi nếu anh nhìn sang trái thì tên đó dịch sang trái, anh nhìn sang phải thì tên đó dịch sang phải.

Đường Vũ nổi giận: “Châu Lộ Lộ, cô ra đây cho tôi!”

Châu Lộ Lộ tự nhiên lại có cảm giác bản thân hồng hạnh vượt tường bị bắt gian tại trận vậy.

Nhưng sếp đã gọi cũng thế không đi ra.

Châu Lộ Lộ vừa ra, Đường Vũ lập tức tóm lấy tay cô, ý định kéo cô đi lại bị Thẩm Tư Hiền giữ lại.

Thẩm Tư Hiền: “Anh chỉ là cấp trên thôi, không có quyền can thiệp vào đời sống riêng của Lộ Lộ.”

Đường Vũ nghe vậy thì cười rộ lên như thể nghe được chuyện gì đó rất buồn cười: “Tôi là cấp trên, còn anh tính là gì?”

Hai người đàn ông to xác lại cứ mắt lớn trừng mắt nhỏ cả nửa tiếng đồng hồ, không ai chịu thua ai.

Thẩm Tư Hiền: “Anh buông tay!”

Đường Vũ: “Năm mơ! Thư kí của tôi dễ tin người là vậy, làm sao có thể để cô ấy rơi vào tay sói đâu!”

“Anh...”

Hai tay Châu Lộ Lộ đều bị nắm đến đau dứt ra cũng không được cuối cùng đành đồng ý đi theo Đường Vũ, vấn đề của Thẩm Tư Hiền cô sẽ suy nghĩ rồi trả lời anh.

Ngồi trên xe, Châu Lộ Lộ xoa hai tay đau nhức. Lúc này Đường Vũ đã đậu xe ở một nơi cách khá xa nhà hàng.

Đường Vũ nhìn cổ tay cô bị nắm đỏ ửng một mảng lớn, trong lòng xót xa nhưng ngoài mặt vẫn bức bối hừ lạnh: “Không được đồng ý.”

“Tại sao?”

“Tôi nói không được thì chính là không được.”

Châu Lộ Lộ lặng im, thật lâu sau mới nói: “Đường Vũ, anh thích tôi sao?”

Ngoài lý do này, cô thực sự không thể nghĩ được lý do nào khác.

Nghe tên mình phát ra từ miệng cô, Đường Vũ ngây ngốc, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh. Nhưng mà nghe đến câu sau...

Đường Vũ tròn mắt: “Ai nói tôi thích cô? Tôi mà thích cô à? Không thích. Một, chút, cũng, không!”

“Thật sao?”

“Cô đã nghe câu ‘thò không ăn cỏ gần hang’ chưa?”

“Đã vậy anh không lý do gì ngăn tôi kết giao bạn trai?” Châu Lộ Lộ thở phào một hơi, nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy hơi thất vọng.

Gần đây sao cô lại kì quái thế này!

Đường Vũ cười gian xảo: “Sao lại không? Bạn gái tôi còn chưa tìm được, nhìn cô kết giao tôi rất ngứa mắt. Muốn kết giao? Được thôi, đợi tôi tìm thấy mẹ Lady hãy nói.”

Trình độ biến thái của sếp lại thăng cấp rồi, còn nhớ là mình có bạn gái sao? Nghe Đường Vũ nhắc đến người bạn gái này, cô đột nhiên cảm thấy khó chịu. Nhưng tại sao lại khó chịu thì cô hoàn toàn không biết thành ra biểu tình trên mặt vẫn cứ đơ đơ như cũ.

“Ồ, vậy cô ấy ở đâu?”

“Không biết.”

Châu Lộ Lộ: “...” cô không muốn tiếp tục đề tài này đành nói, “Tôi muốn về nhà.”

“Hôm nay là sinh nhật tôi.” Đường Vũ bỗng nói như thế, “Quà của tôi đâu?”

“... Không có.” Hôm nay là sinh nhật anh ta à. Cô thực sự không biết!

“Không có? Vậy lấy sắc ra tặng đi!”

“Mặc dù sắc trên người cô cũng không có bao nhiêu.”

Châu Lộ Lộ: “...” Có cần phải khinh người quá đáng thế không?

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bạn trai cũ của cô nhiều như vậy!

Dương như để chứng minh rằng Đường Vũ thật sự không thích cô, liên tục mấy ngày liền đều có phụ nữ đến phòng tổng tài. Mỗi lần đến đều ‘trò chuyện’ gần hai tiếng đồng hồ mà ngay cả nước uống cũng không cần.

Mọi người trong công ty bây giờ đã có thú vui mới, mỗi ngày đều sẽ đoán xem hôm nay đến lượt ai, bọn họ ở bên trong làm cái gì...

Mà Châu Lộ Lộ trong miệng bọn họ vĩnh viễn trở thành ‘oán phụ bị ruồng bỏ’ hại cô phải vào nhà vệ sinh soi gương mấy lượt để xem thử bản thân có điểm nào giống oán phụ. Nhưng soi rồi lại soi cũng chỉ thấy một cô gái xinh đẹp như hoa nào có thấy oán phụ nào... Mặc dù mỗi lần họ đến, cô thấy hơi khó chịu.

Cũng tại người nào đó mới đây còn nói mình rất chung tình, muốn làm hoa đào của một mình cô. Vậy mà giờ rừng đào cũng sắp biến thành đại dương đào rồi!

Dần dần người lui tới cũng chỉ còn vị Vương tiểu thư, cô rút cuộc cũng nhớ ra cô đã từng gặp người này trong bữa tiệc sinh nhật nọ bởi vì cô nhận ra bộ ngực cỡ F khủng bố của cô ta.

Vương tiểu thư này mỗi lần đi ngang qua cô đều tặng cho cô một cái lườm cháy mặt. Nếu không phải cô ta là khách cô cũng muốn tặng cho cô ta một cái lườm cháy trụi tóc. Để cô ta đỡ phải vuốt tóc liên tục khiến người ta khó chịu.

Trái ngược với Vương tiểu thư, tần suất cô vào phòng tổng tài ngày càng ít, lúc đầu là vì bản thân cô cứ nhìn thấy Đường Vũ thì lại thấy ngượng ngùng, mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch.

Nguyên nhân đều phải kể đến cái hôm sinh nhật ấy.

Tuy rằng Đường Vũ cũng không có ‘bá vương ngách thượng cung’ như cô nghĩ. Chẳng qua chỉ hôn một cái thôi nhưng là nụ hôn kiểu pháp đúng tiêu chuẩn đấy. Cô lớn như vậy rồi còn không biết thì ra hôn cũng có thể mất hồn như vậy!

Ôi! Chỉ nghĩ thôi cũng nóng mặt rồi.

Châu Lộ Lộ đang bận nhớ về ‘huương vị ngọt ngào’ thì cánh cửa phòng tổng tài bị đẩy ra, Đường Vũ cùng Vương Gia Hi bước ra.

Vương Gia Hi liếc Châu Lộ Lộ một cái rồi ổng ẹo nói: “Vũ, hay anh đổi thư kí nam đi, để cô ta ở đây em không yên tâm chút nào.”

Đường Vũ cười tít mắt: “Không sao đâu, cũng không đẹp bằng em.”

“Anh... đáng ghét quá! Người ta về đây.”

“Ừ, tạm biệt!”

Đường Vũ chờ cho Vương Gia Hi biến mất sau cánh cửa thang máy, mới quay người vào trong, cả quá trình cũng không buồn nhìn cô một cái. Châu Lộ Lộ hướng cánh cửa tổng tài đóng kín trẻ môi chế diễu: “Ngực cũng không lớn bằng em!”

Đúng lúc Lục Viễn Phương đi đến, ánh mắt dừng ở bộ ngực cỡ A của cô, vồ vai ra chiều cảm thông lắm.

Châu Lộ Lộ: “...” Anh zai à, đừng có lù lù xuất hiện thế chứ, dọa chết người đấy!

Điện thoại cô bỗng đổ chuông.

“Xin chào!”

“Là anh.” Là Thẩm Tư Hiền.

“Ồ, anh gọi cho em giờ này, có việc gì sao?”

Thẩm Tư Hiền im lặng một lát mới nói: “Lộ Lộ, em vẫn chưa trả lời anh.”

Châu Lộ Lộ sững lại, cô đã quên... lời tỏ tình của Thẩm Tư Hiền...

Đều tại nụ hôn ‘mất hồn’ đó, hại cô cái gì cũng không nhớ. Nghĩ vậy Châu Lộ Lộ cắn hận trừng mắt với cánh cửa giống như đó là Đường Vũ vậy.

“Lộ Lộ? Không phải anh hồi thức em, nhưng... em có thể trả lời anh sớm một chút không? Anh... anh không chờ được nữa.”

Châu Lộ Lộ hoàn hồn, ngại ngùng nói: “Cho em hai ngày nữa, hai ngày sau em sẽ trả lời anh.”

“Ừ, anh chờ em!”

Hai ngày này, Châu Lộ Lộ suy nghĩ rất nhiều.

Trước đây cô yêu đương nhiều, chia tay cũng nhiều. Trương Ngọc Lai từng nói chờ đến ngày cô làm đám cưới, phải đặt riêng mười bàn cho người yêu cũ. Nghe có vẻ khoa trương nhưng dường như cũng không sai biệt lắm. Nhưng cũng đừng vì vậy mà nghĩ cô lãng nhãng, coi tình yêu như trò đùa. Ngược lại, cô vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến mức một ngày đẹp trời nào đó, cô hăng hái đi hẹn hò còn người ta lại tặng cho cô bốn chữ ‘mình chia tay đi’.

Nguyên nhân chia tay cũng vô cùng đa dạng, phong phú. Nào là mẹ anh không cho yêu sớm, rồi thì tập trung học hành,...

Bất tri bất giác, trong mắt đám bạn hỏi đó cô trở thành kẻ đa tình thay bồ như thay áo tần suất ‘thay áo’ có thể sánh ngang với đàn anh phong lưu nhất trường ngày đó.

Có một lần cô hẹn hò với một đàn anh trên cô một khóa, tên là gì nhỉ? Ừm, cũng không nhớ nữa.

Chịu thôi, bạn trai cũ của cô nhiều như vậy mà!

Người đó theo đuổi cô một tuần, yêu nhau hai tháng thì chia tay. Lí do là: “Anh không cảm nhận được tình yêu của em.”

Cô vẫn luôn không hiểu lời này của anh ta có ý gì,... cho đến bây giờ vẫn không hiểu. Nhưng rất nhanh cô đã có thể hiểu được, thế nào là yêu, thế nào là thất tình!

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cô yêu rồi!

Tối đó, Vương Gia Hi hẹn gặp cô, còn nói cô không gặp sẽ hối hận. Cô không muốn mình phải hối hận cho nên liền gặp.

Rõ ràng hẹn cô tám giờ, vậy mà đúng tám giờ ba mươi phút cô ta mới lác eo đi tới. Nói thật bộ cực cỡ F của cô ta rất chói mắt, mỗi lần gặp cô đều phải dùng hết sức bình sinh mới có thể chuyển rời lực chú ý lên khuôn mặt trang điểm đậm đà kia.

“Để không mất thời gian của nhau, tôi nói thẳng luôn.”

Châu Lộ Lộ tỏ vẻ đang nghe.

“Có thể cô không biết, Vũ là bạn trai của tôi.”

Cô bỗng thấy ngực trái nhói nhói.

Vương Gia Hi khuấy động ly nước trái cây, tiếp tục nói: “Chuyện kết hôn cũng đã tính đến rồi, hay nói cách khác, tôi chính là giám đốc phụ nhân tương lai.” Trong giọng nói không che giấu được vẻ kiêu ngạo cùng khiêu khích.

“Đề một người có ý đồ quyến rũ anh ấy ở ngay bên cạnh thế này tôi không yên tâm một chút nào.” Vương Gia Hi đẩy một cái phong bì dày cộp đến trước mặt cô, “Cho nên cầm lấy nó và... biến mất đi. Số tiền này đủ để cô sống một đời sung túc.”

Cách một tấm chắn mỏng manh hoàn toàn có thể nhìn thấy màu xanh ‘quyến rũ’ bên trong.

Ngực trái càng ngày càng khó chịu, khó chịu đến khó thở.

Hình như... có khả năng... cô yêu rồi!

Cô hình như yêu Đường Vũ mất rồi!

Trước đây từng có người hỏi cô, cảm giác ‘thốn’ nhất là gì. Khi đó cô nói, đau khổ nhất là phát hiện ra một cục tiền nhưng chưa kịp nhặt thì đã bị người khác lấy mất. Hiện tại cô biết có một cảm giác còn đau khổ hơn gấp ngàn lần. Đó là ngay tại thời điểm có một người phụ nữ đập một cục tiền vào mặt cô và nói, hãy xa anh ấy thì cô đồng thời phát hiện cô đã yêu người bạn trai trong miệng cô ta.

Quan trọng hơn là cô rất muốn nhận cái phong bì kia.

Vương Gia Hi ngồi trên ghế không yên, liên tục đổi tư thế, bộ ngực khủng theo đó lắc la lắc lư trước mặt cô.

Cô lưỡng lự.

“Hợp đồng của tôi còn chưa hết hạn.”

“Chuyện đó cô không cần lo, tôi sẽ xử lý. Điều cô cần làm là triệt để rời xa anh ấy.”

Châu Lộ Lộ nhẹ nhàng: “Được.” Cầm lấy phong bì bỏ vào túi xách, cảm nhận sức nặng khiến người ta vui vẻ. Cô rời đi.

Lúc đi ngang qua Vương Gia Hi, Châu Lộ Lộ dừng lại: “Vương tiểu thư, tôi vẫn có một câu muốn hỏi cô.”

“Cái gì?”

“Mỗi ngày đều vác theo hai ‘quả dưa’ lớn như vậy, cô không mệt sao?”

Mặt Vương Gia Hi đỏ ửng. Không phải vì xấu hổ mà tức giận. Thứ cô ta luôn tự hào lại bị người ta chế nhạo, có thể không tức giận sao? Nhưng là Châu Lộ Lộ đã sớm rời khỏi rồi, cô ta chỉ có thể đập bàn một cái để trút giận.

Trong vòng mười phút ngắn ngủi, cô vừa tìm ra tình yêu thì cũng là lúc cô thất tình.

Thật sự thất tình.

Thật sự đau lòng.

Trước đây chưa từng có cảm giác khổ sở này, bỗng muốn uống rượu đến say sưa. Châu Lộ Lộ chui vào một quán rượu rồi gọi điện cho Trương Ngọc Lai.

Lúc Trương Ngọc Lai đến, đập vào mắt là Châu Lộ Lộ đang ở một góc, một tay chống cằm, một tay nâng ly rượu lắc lắc về mặt mơ hồ.

“Yêu... là như vậy sao?”

Khóe mắt Trương Ngọc Lai giật giật. Con nhóc này lại ăn nhầm cái gì rồi!

Thấy người đến, Châu Lộ Lộ nhiệt tình kéo cô ngồi xuống, rót một ly dâng đến trước mặt nữ vương.

“Cậu uống đi hôm nay mình mời!”

Bỗng nhiên nhiệt tình không mượn tiền cũng nhờ vả! Cái kiểu lấy lòng này cô còn lạ gì.

“Có chuyện gì nói nhanh đi, chị đây còn rất bận nhiều việc.”

“Không có chuyện gì thì không thể gặp sao, chúng ta rất lâu mới ngồi với nhau mà.”

Trương Ngọc Lai nhướng mày châm chọc: “Ồ, thì ra cậu còn nhớ à.”

Châu Lộ Lộ ngượng ngừng gãi tai, uống một ly rượu vội chuyển đề tài: “Lai Lai, tại sao cậu lại yêu Tiêu Hằng?”

“Chuyện người lớn, có nói cậu cũng không hiểu đâu.”

Châu Lộ Lộ trề môi. Gì chứ, cô còn sinh trước nữ vương 10 tháng đấy nhé.

Trương Ngọc Lai bật cười. Chồng cảm về mặt giống như nhớ lại chuyện xưa hiếm khi lại trở nên dịu dàng như nước.

“Mình cũng biết, có thể là vì anh ấy chấp nhận bản tính nữ vương của mình, cũng có thể là vì anh ấy ở bên mình lúc khó khăn, giúp đỡ, động viên mình. Trải qua rất nhiều chuyện bất tri bất giác đã yêu rồi.”

Bất tri bất giác đã yêu rồi? Châu Lộ Lộ thở hắt một hơi, thứ này thật nguy hiểm. Tấn công trong âm thầm lặng lẽ lại yếu ớt nhất.

“Vậy... thế nào là yêu?”

“Hử? Sao hôm nay cậu lại hỏi những chuyện này?”

“Không được à, người ta chỉ tò mò thôi mà.”

“Thật là tò mò thôi à? Nghe nói gần đây Thẩm Tư Hiền rất đề ý tới cậu đó.”

Châu Lộ Lộ lập tức ịu xui: “Đừng nhắc đến anh ấy nữa. Cậu trả lời trước đi mình sẽ nói cho cậu nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tha cho kẻ thất tình này

Được rồi. Khi cậu gặp người ấy tim sẽ đập thình thịch, đỏ mặt, ngượng ngừng nhưng lại không kìm được mà nhìn nhiều hơn mấy cái. Người ấy vui cậu sẽ vui, người ấy buồn cậu cũng buồn theo. Thấy người ấy đi cười với cô gái khác cậu sẽ khó chịu, ghen tị. Mà quan trọng nhất là...” Trương Ngọc Lai kéo dài giọng.

Châu Lộ Lộ nín thở chờ đợi.

“Quan trọng nhất là, cậu sẽ không nhận được mà nghĩ đến cảm giác khi người ấy hôn cậu!”

Thôi, xong...!

Cô gọi Lai Lai đến đây là vẫn ôm ấp chút hi vọng, hi vọng cô chỉ nhầm lẫn mà thôi. Nhưng mà theo như Lai Lai nói thì xong thật rồi.

Mấy ngày trước cô còn nhớ đến lúc Đường Vũ hôn cô trong ô tô đến đỏ mặt nữa.

“Lai Lai, hình như mình yêu Đường Vũ rồi.”

Trương Ngọc Lai chết sững. Đầu óc lúc nào cũng linh hoạt bỗng chốc đình chỉ hoạt động.

“Cậu vừa mới nói gì?”

“Mình nghĩ mình dường như có chút yêu thích Đường Vũ rồi!”

Châu Lộ Lộ không đề ý đến vẻ mặt chưa kịp tiêu hóa của Trương Ngọc Lai, tiếp tục ném ra một quả bom.

Cô lưu loát kể lại quá trình Vương Gia Hi ném cho cô một cục tiền, kết luận: “Anh ta có bạn gái rồi.”

Trương Ngọc Lai theo phản xạ hỏi lại: “Cho nên...?”

“Cho nên mình thất tình rồi.” Nói xong thì uống liên tục mấy ly rượu.

Lộ Lộ nói là cô ấy yêu Đường Vũ rồi, nhưng hẳn có bạn gái rồi, cho nên hiện tại chính là thất tình rồi?

Đây là chuyện gì?

Trương Ngọc Lai đỡ lấy cái cảm muốn rớt ra đến nơi của mình, hình tượng nữ vương lạnh lùng cao quý đã bay mất không còn một mảnh.

Đừng hỏi tại sao cô lại ngạc nhiên đến vậy.

Cô bạn thân này của cô dù ba năm cấp ba hay là bốn năm đại học, thứ dư thừa nhất chính là bạn trai cũ. Tùy tiện đi một vòng trong trường cũng có thể đụng 3,4 cái bạn trai cũ. Bản thân từng có bao nhiêu bạn trai cũng không biết. Cách một khoảng thời gian không gặp, người ta có đứng trước mặt sợ cô ấy cũng không nhớ người ta là ai...

Người khác đều nói Lộ Lộ thay bồ như thay áo, chỉ có cô mới biết mỗi một lần đều là cô bạn nhà cô bị người ta đá. Bị đá đến một mảnh tôn nghiêm cũng không còn.

Thế nhưng từ trước đến nay chưa từng có dáng vẻ nên có của một người thất tình. Không phải vì cô ấy vô cảm, không phải vì cô ấy không thật lòng, càng không phải vì cô ấy giả bộ mạnh mẽ mà Châu Lộ Lộ căn bản chẳng hiểu được thế nào là yêu!

Chờ Trương Ngọc Lai tiêu hóa được lượng thông tin kia thì Châu Lộ Lộ đã uống được năm, mười ly rồi. Hai má ửng đỏ, chứng tỏ cô đã bắt đầu say rồi.

Trương Ngọc Lai trầm kêu không tốt nhưng đã không kịp nữa.

Trong lòng mắng người nào đó ba nghìn lần. Giỏi lắm, dám để cho cô bạn khó khăn lắm biết yêu của cô thất tình. Cô không chính hân một trận thì cô sẽ mang họ Tiêu!

Châu Lộ Lộ say rượu vừa bướng bỉnh vừa nói nhiều, Trương Ngọc Lai phải gọi Tiêu Hằng đến mới có thể đưa được cô nàng về.

Trên xe còn lăm bầm đủ thứ, nào là bị đập cục tiền vào mặt, nào là tên hại nước chết tiết thả thính xong rồi không thèm quan tâm. Cô nghe mà hiểu được đại khái chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Châu Lộ Lộ phát hiện mình đã ngủ ở nhà Trương Ngọc Lai một đêm, nữ vương vô lương tâm vứt cô trên sofa không quan tâm hại cô vừa đau đầu lại đau lưng.

“Bây giờ cậu tính thế nào?” lúc ăn sáng, nữ vương hỏi.

Tiêu Hằng ở bên chăm chú ăn, nhưng tai thì dựng đứng lên rồi. Tối qua vợ yêu cũng đã kể lại cho anh nghe mọi chuyện. Anh cũng biết cái cô Vương Gia Hi kia chẳng qua là chiêu trò nhằm kích thích Châu Lộ Lộ mà thôi. Chiều nay xem ra hiệu quả không tệ. Cái gì anh cũng biết cơ mà muốn anh giúp cái tên trời đánh đó hả, mơ đi nhá!

Có kịch hay để xem, anh đây không ngại thêm chút cùi đầu!

“Tớ sẽ thôi việc, về thăm cha mẹ một thời gian rồi lại tính tiếp.”

Trương Ngọc Lai gật đầu.

“Phải rồi, anh Tiêu Hằng đừng nói với sếp em nhé.”

Tiêu Hằng lập tức đáp ứng: “Anh đảm bảo, tên đó có nhét phụ nữ cho anh anh cũng không bao giờ đầu.”

Trương Ngọc Lai ném sang một ánh mắt ‘anh dám!’

Tiêu Hằng mặt không đổi sắc nói: “Anh chỉ cần vợ yêu của anh thôi!”

Châu Lộ Lộ: “...” Sến súa không chịu nổi!

“Hai người làm ơn tha cho kẻ thất tình em đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Cho tim đi rồi có đòi được không?

Châu Lộ Lộ thấy thời gian cũng không còn sớm, nghĩ nghĩ một lát cầm điện thoại gọi cho đại boss xin đến muộn một giờ. Cô phải trở về nhà làm đẹp một chuyến. Dù gì cũng là ngày cuối làm việc, vẫn nên để lại ấn tượng đẹp để cho boss đại nhân chứ!

Đúng một tiếng sau, Châu Lộ Lộ bung một ly cà phê vào phòng tổng tài.

Đường Vũ vẫn như mọi ngày, một thân tây trang nghiêm chỉnh ngồi sau bàn làm việc mặt cũng không ngẩng lên.

“Đề đấy đi.”

Trước đây cũng không cảm thấy gì, hiện tại cô biết bản thân thích người ta thì chỉ cảm thấy cái đáng về làm việc này của anh thật là đẹp đến chết người. Trái tim đã sớm đập loạn xạ trong lồng ngực.

Châu Lộ Lộ không đi ngay vẫn đứng trước mặt Đường Vũ, hai tay vịn vào tà áo.

Đường Vũ cũng nhận ra rằng cô chưa đi, nghi hoặc ngẩng đầu: “Còn chuyện gì nữa sao?”

“À, không có... chỉ là cảm thấy hôm nay sếp đẹp trai quá!”

Đường Vũ ngẩn người, khóe môi giật giật: “Không có việc gì thì ra ngoài đi.”

“Được rồi!”

Cánh cửa vừa khép lại, Đường Vũ không kìm được mà cong cong thành nụ cười.

“Cuối cùng em cũng phát hiện ra vẻ đẹp của tôi rồi sao!”

Thời gian như trôi đi, đồng hồ cứ như được lên dây cót mà chạy vù vù, chưa bao giờ hi vọng thời gian ngừng lại như bây giờ.

Ngày hôm nay, cô đã kiểm bao nhiêu cái có để tiến vào phòng tổng tài, thế mà người ta chẳng buồn nhìn cô một cái.

Mất thấy kim giờ ngày càng gần số 5, Châu Lộ Lộ thờ dài nghe mà náo nức.

Đúng 5 giờ, ai nấy đều lục tục ra về, thoáng cái mà cả tầng trống trơn. Ngay cả người cuồng tăng ca như Đường Vũ mà cũng vội vàng rời đi, xem ra là muốn hẹn hò với người đẹp ‘ngực lớn’ rồi.

“Thư kí Châu chưa về sao?”

“Vâng, tôi còn một chút việc cần hoàn thành.”

“Ừ, vậy tôi đi trước.”

Châu Lộ Lộ nhìn người ‘dứt áo ra đi’ mà ‘lòng đau như cắt’.

Sao anh không nghe thấy tiếng lòng em đang gào thét nói anh đừng đi?

Ngoài kia bao nhiêu người theo đuổi mà sao em vẫn thích anh.

Trang điểm thật xinh, vậy anh chẳng buồn nhìn thêm một lần.

Mọi người đều nói anh đa tình, em không tin.

Nhưng mà..., tôi tin rồi. Tin thật rồi! Hừ... tên đàn ông chiết tiết mấy ngày trước còn tha thính nhiệt tình, thả xong cũng không quan tâm người ta có đón hay không thấy người đẹp ‘ngực lớn’ là chạy theo ngay. Đến mẹ Lady cũng không buồn tìm

Chẳng biết Châu Lộ Lộ lấy đâu ra một cái gương, soi hết một lượt từ đầu đến chân, lại soi từ chân lên đầu, kết luận: “Châu Lộ Lộ tôi cũng là mỹ nhân đó chứ, vòng 1 khiêm tốn, gọn nhẹ thế mà còn chê.”

Châu Lộ Lộ hung hăng mắng cái người nào đó.

Đúng là đồ hại nước hại dân.

Mà cô lại yêu cái tên hại nước hại dân ấy mới đáng làm sao.

Không lẽ bây giờ lại ‘bắc thang lên hỏi ông trời, cho tìm đi rồi có đòi được không?’ à!

Châu Lộ Lộ lại thờ dài một hồi, chậm rì rì đi vào phòng tổng tài, đặt đơn xin thôi việc ở nơi dễ thấy trên bàn rồi ra về.

Ở đây đã không còn việc của cô nữa rồi.

Đơn giản xếp ít đồ vào vali sau đó bắt taxi đi thẳng ra bến xe.

Đến khi ngồi yên vị trên xe lửa, cô mới lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn tạm biệt cho nữ vương, lại gửi một tin xin lỗi đến ‘anh hàng xóm’ Thẩm Tư

Hiện rồi tắt nguồn điện thoại.

Cô sợ Đường Vũ hỏi cô tại sao, cũng sợ Thẩm Tư Hiền hỏi cô tại sao. Một người cô không thể nói, một người cô không biết phải nói thế nào. Đã vậy thì dứt khoát ‘biến mất’ luôn là tốt nhất.

Thành phố A.

Sáng sớm, ba mẹ Châu đang chuẩn bị ra ngoài tập thể dục chợt nhìn thấy cô con gái đã lâu không về đứng chênh lỉnh một đồng trước cửa thì suýt nữa bị dọa cho hết cả hồn.

Châu Lộ Lộ ôm chầm lấy mẹ Châu, làm nũng: “Mẹ, con nhớ lắm lắm luôn.”

“Cái con nhỏ này, sao tự nhiên lại về? Có phải lại bị đuổi việc không hả?”

Ôi, sao mẹ Châu lại liệu việc như thần thế này, có điều không phải bị đuổi mà là cô xin thôi việc. Nói chung là đều thất nghiệp.

Đã thất tình còn thất nghiệp!

“Đâu có, là con làm việc tốt quá cho nên cấp trên cho con nghỉ phép đó mẹ.” Châu Lộ Lộ nhà ta làm gì có gan nói thật, vội vàng chuyển đề tài: “Con đi xe cả đêm đói quá à, mẹ nấu gì cho con ăn đi.”

Ba Châu ở bên cũng phụ họa: “Đứng đứng, chúng ta mau vào nhà đi. Con gái lâu lâu mới về hôm nay không cần tập thể dục nữa.”

Rất nhanh một bàn thức ăn thơm phức đã xuất hiện. Lúc này, một chàng trai bỗng xuất hiện ở cửa bếp.

Chàng trai có mái tóc bạch kim, da trắng môi đỏ, không cần nói cũng biết đây là một chàng trai khôi ngô tuấn tú, là soái ca trong mắt các cô gái.

Cậu mặc quần sóc áo phong đơn giản, một tay vuốt mái tóc rối tung của mình, mắt nhắm mắt mở đi đến ngồi bên cạnh cô bộ dáng rõ ràng là vừa mới rời giường.

Bạn đang đọc truyện *Thở Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đời không như mơ

“Ba mẹ sáng sớm không đi tập thể dục lại ‘đầu độc’ con bằng mùi thức ăn thơm phức thế này. Con còn chưa ngủ đã mà.”

“Còn không phải chị con về à.”

“Chị về thì làm sao... Há? Chị con về á, thế chị đâu rồi?”

Châu Mạnh Trường vẫn là bộ dạng ngơ ngác. Cô chị mình ngồi lù lù bên cạnh cũng không thấy.

Châu Lộ Lộ: “...”

Ba Châu, mẹ Châu đồng thời giờ ngón trỏ chỉ vào bên cạnh Châu Mạnh Trường.

Lúc này Châu Mạnh Trường mới nhìn thấy chị mình, kinh ngạc không thốt nên lời: “Chị, sao cứ lù lù xuất hiện mà không nói tiếng nào thế, may là ban ngày chứ là ban đêm thì không phải là dọa em hết hồn à.”

Châu Lộ Lộ: “Yên tâm, chị có xuất hiện vào ban đêm thì em cũng không thấy được đâu.”

Ngủ say như chết thì thấy thế nào được!

Ăn sáng xong mọi người cùng ngồi xem ti vi, Châu Mạnh Trường mặt giầy ngửa tay đòi quà.

“Chị này, quà của em đâu?”

“Không có.”

Châu Mạnh Trường lập tức nhảy bật lên: “Ba, mẹ xem cô con gái quý hóa của hai người này, lâu lắm mới về nhà một lần mà một chút quà cũng không có. Thật bất hiếu!”

Châu Lộ Lộ lao đến bịt miệng em trai nhà mình nhưng không kịp.

Ba Châu: “Không phải ba mẹ đòi hỏi gì nhưng mà em con là sinh viên mà còn biết mua quà cho ba mẹ đấy, con là chị như thế thì làm sao được đâu.”

Mẹ Châu: “Sau này, ba mẹ sao dám gả con đi đây hả Lộ Lộ.”

Rồi rồi, cái lưng bắt đầu.

“Phải rồi, sao không thấy con dẫn bạn trai về? Đừng nói với mẹ là đến bây giờ vẫn Fa đấy nhé.”

Mẹ Châu là người ‘teen hóa’ không gì không biết, còn không ít lần chế diễu cô Fa đâu.

Châu Lộ Lộ cay đắng gật đầu. Đây là mẹ không biết con gái mẹ vừa thất tình đấy thôi.

Mẹ Châu vỗ đùi cái đét: “Tao biết ngay mà, nhìn mặt cũng đâu đến nỗi mà sao kiếm thằng chồng khó thế hả con. Con gái của đi út mày cũng có bầu đứa thứ hai rồi đấy. Đến bao giờ tao mới được ôm cháu ngoại đây hả trời!”

Ba Châu ngồi bên cạnh ôm mẹ Châu vào lòng an ủi: “Bà bình tĩnh đi, bà làm nó sợ nó lần sau sao nó dám về.”

“Nhưng mà tôi tức. Con gái con nửa 26 tuổi đầu rồi mà ế chồng ế chơ ra đấy thì làm sao.”

“Tiểu Triệu đẹp trai nhất thôn lần hỏi thăm Lộ Lộ nhà mình kia kia, cùng lắm thì gả cho nó. Ế là ế thế nào.”

“Ừ, hay là kêu nó qua dặm ngõ luôn đi ông.”

Tiểu Triệu đẹp trai trong miệng ba mẹ Châu là anh chàng phải nói là ‘đẹp’ toàn diện, cao hơn cây sào, đen hơn da trâu, tóc quăn hơn cả lò xo, cười hở mười cái răng. 30 tuổi mà vẫn tồn sùng chủ nghĩa ‘độc thân muôn năm’.

Châu Lộ Lộ: “...”

Châu Mạnh Trường: “!!!” một giây sau, Châu Mạnh Trường ôm bụng người nghiêng ngả. “Ba mẹ nhanh đi đi chứ không người ta khuôn mặt thì chị con ế đến già... Ui da, sao đánh em?”

“Em thử nói thêm một câu nữa xem chị có đánh em không?”

“Dạ, em không dám.”

Dù sao cũng là con ruột nên ba mẹ Châu cũng không đến mức ‘đuối’ cô sang nhà anh đẹp trai nhất thôn. Thế nhưng tình trạng cũng không khác bao nhiêu. Mẹ Châu làm việc hiệu suất cao, chỉ hai ngày sau đã tìm được đối tượng xem mắt cho cô.

Châu Lộ Lộ dù không tình nguyện cũng phải ngoan ngoãn mà đi. Theo lời mẹ yêu cầu của cô thì người này là một bác sĩ, 29 tuổi, đẹp trai ngồi ngồi tiền đồ sáng lạng, vân vân và mây mây, nói nhiều đến mức cô nhớ không nổi luôn.

Mà,... đòi thì thường không như mơ.

Anh ta quả thật rất đẹp trai, chẳng qua là mắt hơi nhỏ một tí. Người cũng rất cao, chẳng qua là hơi đầy đà một tí. Tiền đó có sáng lạng hay không thì cô không biết nhưng cứ nghĩ đến lúc anh ta mặc áo blouse trắng thì hình tượng thiên thần áo trắng trong cô... tan vỡ, cõi lòng cô... tan nát...

Thực ra ngoài ngoại hình hơi đầy đặn ra thì đối tượng xem mắt của cô cũng không tệ. Lúc anh ta cười lên trông rất có duyên, Châu Lộ Lộ bỗng nhớ đến người nào đó, nụ cười rất đa dạng, khi thì cười nửa miệng, khi cười gian manh, khi lại cười dịu dàng... chỉ cần hơi cười một chút, má núm đồng tiền bên trái lại ần ần hiện. Cái thứ con gái đó ở trên mặt anh ta lại cực kì cực kì điển trai.

Không biết khi anh ta nhìn thấy cái đơn xin thôi việc của cô sẽ như thế nào nhỉ? Đến bây giờ cô còn chưa bật điện thoại lên một lần nào.

Ôi ôi ôi, làm sao lại nhớ đến anh ta rồi!

Anh ta thích thế nào thì mặc xác anh ta liên quan gì đến cô.

Châu Lộ Lộ không dám nhìn thẳng đôi phương nữa, sợ nhìn rồi lại không nhìn được mà so sánh với Đường Vũ. Cả buổi chỉ cầm cúi ăn, ăn đến mực bụng căng tròn người ta nói gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Thở Đại Nhân Theo Đuối Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Con rùa ngốc nghếch

Đi xem mắt mà còn căng thẳng hơn cả đánh trận.

Cuối cùng cũng có thể về nhà len lén thở phào một hơi, Châu Lộ Lộ không phải là chưa bao giờ gặp đối tượng xem mắt như vậy.

Con người luôn luôn yêu thích cái đẹp, nhưng trong việc lựa chọn bạn đời, đó chỉ là yếu tố phụ của phụ mà thôi. Cô vốn dĩ không quá coi trọng vẻ ngoài.

Nhưng cô sẽ không nhận được mà so sánh anh ta với Đường Vũ. Dù biết trên đời này, có lẽ cô không thể gặp được ai khác tốt hơn cả anh.

Trong lúc Châu Lộ Lộ ‘chiến đấu’ với đối tượng xem mắt, ba người ở nhà vui vẻ xem phim truyền hình 8 giờ.

Trên chiếc màn hình chiếu đến cảnh một cô gái ngồi trước mặt một người phụ nữ, bà ấy ném vào người cô gái một cái phong bì dày cộp và nói bằng giọng khinh bỉ: “Không phải cô muốn tiền sao, cầm đi và biến khỏi con trai tôi.”

Cô gái nước mắt dàn dụa cầu xin: “Cháu không nhận đâu, cháu yêu anh ấy thật lòng mà.”

Xem đến đây, mẹ Châu rúc trong lòng ba Châu cũng thút thít theo ba Châu vỗ lưng bà an ủi.

Châu Mạnh Trường cũng có vẻ thương cảm: “Ôi cô gái đáng thương.”

Châu Lộ Lộ vừa về tới nhà, phán một câu xanh rờn “Người đâu mà ngốc vậy!”

Vừa ngắt lời, ba người nhà họ Châu lập tức nhìn cô bằng ánh mắt nhìn sinh vật lạ.

“Con nói gì sai à?” Châu Lộ Lộ không hề nhận thấy được nguy hiểm, tiếp tục nói: “Cho dù bây giờ không nhận thì sớm muộn gì cũng bị ép đến phải bỏ đi thôi, chi bằng bây giờ nhận tiền, vừa có tiền tiêu lại bớt đi một phần đau khổ.”

Mẹ Châu nghĩ nghĩ cảm thấy con gái mình nói cũng có lý. Châu Mạnh Trường thì trở mắt nhìn Châu Lộ Lộ: “Chị, chị nói cứ như là người từng trải ý.”

Đúng là thế mà, độ dày của cái phong bì cũng không thua cái trong tí vi là bao đâu.

Châu Lộ Lộ chột dạ, đang định chuồn lên phòng thì bị mẹ Châu kéo lại.

“Con với anh chàng kia thế nào rồi? Người ta có thích con không? Có cần mẹ giúp con hỏi người ta không?”

Mẹ Châu vừa nói đã lôi điện thoại ra định gọi thật.

Châu Lộ Lộ vội vàng ngăn cản.

“Mẹ, con đang làm ở thành phố A, anh ta lại làm bác sĩ ở đây, hình như không tiện lắm. Hơn nữa con cũng thấy... bọn con không hợp.” Châu Lộ Lộ sợ mẹ Châu nổi giận, vội vàng tránh ra xa mấy bước, không ngờ mẹ Châu nghe xong, giọng điệu lại dịu dàng đến bất ngờ.

“Ừ cũng đúng, vậy để mẹ tìm người khác cho con.”

Châu Lộ Lộ: “...”

Chỉ một câu nói đơn giản của mẹ Châu mà hai tuần ở nhà ngẩn ngui như hai năm đằng đẳng.

Tốc độ tìm đối tượng so với công ty mai mối còn nhanh hơn gấp vạn lần.

Mỗi đối tượng đều được mẹ Châu khen lên tận trời nhưng lại chẳng tài nào lọt vào đôi mắt cô.

Quen Đường Vũ lâu ngày, mắt cô đã bị làm cho kén chọn rồi!

Châu Lộ Lộ chịu đựng hai tuần, rốt cuộc cũng không thể chịu được nữa mà xách vali trở lại thành phố A ngay lập tức.

Bỏ lại những anh chàng có tiền đồ sáng chói.

Đường Vũ biết cái trò khích bác này quá lỗi thời cũng quá là ấu trĩ đi.

Thế nhưng anh đã thể hiện rõ ràng như thế tại sao cô gái ngốc nghếch kia mãi mà vẫn chưa chịu nhận ra?

Đúng thật là một con rùa ngốc nghếch!

Có lẽ anh phải nghĩ cách khác, anh sắp chịu hết nổi cô Vương Gia Hi kia rồi.

Anh vụn vụn lần cũng không thể ngờ được, cái con người thà chịu bị ức hiếp cũng quyết không nghỉ việc, yêu tiền đến nghiệm kia lại có thể xin thôi việc.

Anh rất rất muốn đánh vào mông cô một trận mà quát: Ai cho cô cái gan đó hả?

Nhưng là người ta căn bản chẳng hề cho anh cái cơ hội đó.

Nộp đơn xong liền biến mất, điện thoại cũng không liên lạc được.

Cả một ngày không thể liên lạc, phòng trọ cũng không thêm trở về.

Đường Vũ tức đến đỏ mắt. Không quản lúc nửa đêm rầm rầm đập cửa nhà Tiêu Hằng.

Vừa nhìn thấy người liền hỏi thẳng: “Cô ấy ở đâu?”

Tiêu Hằng biết thừa người Đường Vũ hỏi là ai nhưng vẫn giả vờ ‘ta đây cái gì cũng không biết’: “Ai?”

“Châu Lộ Lộ.”

“Châu Lộ Lộ? Giờ này cô ấy không ở nhà sao?”

Đường Vũ hiện tại đã tức giận đến cực điểm rồi, đẩy Tiêu Hằng ra xông thẳng vào trong nhà lớn giọng gọi: “Châu Lộ Lộ!”

“Châu Lộ Lộ, cô lăn ra đây cho tôi.”

Châu Lộ Lộ thì không gọi ra được, lại gọi ra được người khác.

Trương Ngọc Lai khoác một cái áo lười biếng dựa lưng vào khung cửa.

Tiêu Hằng thấy thế thì lập tức chạy tới: “Kìa bà xã sao lại ra đây. Em mau vào nghỉ đi.”

Trương Ngọc Lai đẩy Tiêu Hằng ra, lạnh lùng nhìn Đường Vũ: “Cậu nửa đêm chạy tới nhà tôi làm loạn là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Con rùa ham tiền, em đợi đấy!

Đường Vũ cười khẩy: “Cô có nhầm không vậy, đây rõ ràng là nhà Tiêu Hằng.”

“Nhà A Hằng cũng chính là nhà của tôi.”

“Cô gả cho anh tôi lúc nào vậy, tôi thân là em trai lại không biết?”

Trương Ngọc Lai ghen hòng.

Tiêu Hằng cũng không nói được lời nào, bọn họ vẫn mới ở giai đoạn sống chung trước hôn nhân..

Xem ra anh phải mau chóng rước bà xã đại nhân về mới được, tránh cho tên nhãi này coi thường vợ yêu của anh.

Cuối cùng Đường Vũ vẫn không thể tìm được Châu Lộ Lộ. Dù anh có làm cách nào thì Trương Ngọc Lai vẫn không chịu nói cho anh biết cô đang ở đâu.

Anh canh tròng trước cửa nhà cô bốn ngày liền mà cô không một lần về nhà.

Những lời đe dọa khiến cô sợ mất mặt mà xuất hiện ngay lập tức chỉ vì điện thoại không gọi được mà cũng không có cơ hội mà nói ra.

Gần đây nhân viên của Lộ Vũ gần đây rất căng thẳng, tổng tài thân thiện phóng khoáng của bọn họ cứ như là ăn phải mìn, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh băng, bất cứ người nào lọt vào mắt anh cũng có thể bị anh mắng cho một trận lên bờ xuống ruộng.

Hôm trước có một nữ nhân viên bị anh mắg đến phát khóc hôm sau vừa nhìn thấy anh đã bỏ chạy nhanh như gió.

Cho nên bất kể là ai cũng tận lực làm cho sự tồn tại của mình giảm xuống con số không. Chẳng may bị anh để ý thì chỉ có thể ước gì trên đất bỗng xuất hiện một cái lỗ mà chui xuống.

Đương nhiên ngoại trừ một số người như trợ lý tổng tài Lục Viễn Phương lại như ‘phu nhân tổng tài tương lai’ Vương Giai Hi.

Vừa nhắc đến, tào tháo lập tức xuất hiện.

Hôm nay Vương Giai Hi mặc một bộ sườn sấm màu đỏ rực rỡ bước xuống từ một chiếc BMW cũng rực rỡ chẳng kém.

Không khí căng thẳng ở công ty dường như chẳng ảnh hưởng chút nào đến cô ta, giống như chốn không người mà đi thẳng về phía thang máy lên phòng tổng tài.

Nếu là bình thường thì chắc chắn bọn họ sẽ bàn tán đôi ba câu nhưng bởi vì gần đây đại boss quá đáng sợ cho nên một câu cũng không dám nói.

Đường Vũ ngồi trong phòng làm việc, khuôn mặt tiêu tụy vì mấy ngày nghỉ ngơi không đàng hoàng.

Anh hận nhất là cái cảm giác không thể tìm được cô, không biết cô ở đâu như thế nào như lúc này.

Nó khiến anh bất lực nhưng lại chỉ có thể để mặc nó xâm chiếm con tim mình.

Không cách nào không chế...

Theo hiểu biết của anh, Châu Lộ Lộ không có quá nhiều bạn bè, nếu như cô không ở nhà, cũng không ở nhà Trương Ngọc Lai vậy thì...

Đường Vũ chợt đứng phất dậy.

Anh chợt nhớ đến cha mẹ cô ở thành phố C rất có thể cô đã về đó rồi.

Anh phải tìm cô, cho dù cô không thích anh đi chăng nữa, cũng phải nói cho cô biết, anh thích cô... rất nhiều.

Đường Vũ hạ quyết tâm, cầm áo chuẩn bị ra ngoài bỗng ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa có tiết tấu. Sau đó là cánh cửa bị đẩy ra, dáng người quyền rũ xuất hiện trong tầm mắt.

“Vũ, anh định đi đâu vậy?”

“Liên quan gì đến cô?”

Vương Giai Hi đi đến ôm lấy cánh tay Đường Vũ, nũng nịu nói: “Anh đi chơi với em được không, mấy ngày chẳng thèm liên lạc gì với người ta nhớ anh chết đi được.”

Đường Vũ im lặng rút tay ra.

“Vương tiểu thư, tôi không nghĩ quan hệ của chúng ta thân thiết đến vậy.”

“Không thân thiết với em chẳng lẽ lại thân thiết với cô thư kí tham tiền kia à.” Vương Giai Hi cười nhạt. “Nói cho anh biết, cô ta chẳng yêu thương gì anh đâu, có tiền là cao chạy xa bay rồi.”

Mắt Đường Vũ lóe lên: “Có ý gì?”

Trên đời này có một số người lúc nào cũng tự cho mình thông minh. Mà Vương Giai Hi hiển nhiên chính là loại người này, tưởng rằng kế hoạch của mình đã thành công rồi cho nên thoải mái nói hết: “Em cho cô ta ít tiền để cô ta nghỉ việc, thế là cô ta nhận luôn, còn chẳng cần suy nghĩ nữa cô. Đúng là hạng người trong mắt chỉ có tiền. Sao anh có thể để cô ta ở bên cạnh được chứ, mỗi lần nhìn thấy là cả người không thoải mái.”

“Vương Tiểu thư, có lẽ cô không biết, mỗi lần nhìn thấy cô tôi cũng rất không thoải mái, sau này phiền cô không cần đến tìm tôi nữa.” Đường Vũ lạnh nhạt nói, dứt lời liền xách Vương Giai Hi ném ra ngoài.

Cô gái chết tiệt này, được lắm, giới lắm.

Theo đuổi cô lâu như vậy cứ nghĩ rằng cho dù cô chưa thích anh nhưng ít nhất cũng có chút tình cảm với anh.

Hóa ra lâu nay đều là anh tự mình đa tình!

Anh còn chẳng bằng chút tiền còn con ấ!

Thật muốn đè cô ra mà dạy dỗ một trận.

Con rửa ham tiền này, em đợi đấy cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nhà em có sao không ở

Gần đây Lộ Vũ có một tin đồn mới, hình như đại boss và cô Vương tiểu thư kia chia tay rồi. Chính vì vậy nên gần đây boss mới dọa người như vậy.

Mấy cái vụ làm ăn có liên quan đến công ty của ba cô ta đều bị boss hủy hết. Ban cả lệnh cấm cô ta bước vào Lộ Vũ nửa bước nữa.

Nhưng có vẻ như boss rất nặng tình, giận thế mà vẫn muốn đi tìm người ta, sáng trưa chiều tối đều có thể thấy anh phi như bay từ tầng trên cùng đi đến đại sảnh, sau đó lại bất ngờ quay lại.

Chỉ cần là fan nữ của anh thì chắc chắn sẽ tìm một chỗ kín đáo mà trộm ngấm.

“Ông trời ơi tại sao đại boss lại có thể đẹp đến như vậy, con tim của tôi lại lệch nhịp rồi!”

“Người đàn ông hoàn mỹ, tại sao lại có thể yêu một người đáng ghét như Vương Giai Hi cơ chứ, yêu tôi thì có phải tốt không, tôi nhất định sẽ yêu anh yêu anh yêu anh hơn bất cứ ai trên đời này!”

“...”

“Đại boss thật đáng thương, nhưng mà số lần tôi nhìn thấy anh ấy gần đây còn nhiều gấp mấy lần so với lúc vào công ty tới giờ đó.”

“...”

Đó chính là suy nghĩ của các fan nữ.

Nếu như Đường Vũ biết được nhất định là sẽ hét lên: Ai thêm yêu cái cô nàng đông đánh đó chứ, mắt tôi có mù đâu!!!

Sự thật là anh không biết gì cả.

Còn cái màn mà toàn nhân viên Lộ Vũ nhìn thấy thật là có nguyên nhân.

Ban đầu Đường Vũ muốn đến thành phố C, tìm cô trở về, vô cùng khí thế đi từ tầng cao nhất của Lộ Vũ xuống tầng 1, nhưng lại giận cô chẳng cho anh một chút trọng lượng nào cho nên lại thôi.

Đàn ông phải có tôn nghiêm, đầu thế cứ đi theo người ta mãi được.

Mỗi ngày đều kìm nén xúc động muốn bay đến nơi cô, mỗi ngày một ít để lâu hóa nhiều.

Cuối cùng vẫn là không nhịn được mà đi tìm.

Một chiếc Bentley mang theo Đường Vũ đến thành phố C, một chiếc tàu ngầm mang Châu Lộ Lộ trở lại thành phố A.

Có thể, trong một khoảnh khắc nào đó, họ đã lướt qua nhau...

Cuối cùng có thể thoát khỏi giai cấp chuyên quyền mama đại nhân rồi.

Có điều hiện tại cô thất nghiệp rồi, có nhà mà không dám về.

Nghĩ một lát, cô quyết định ở nhờ nhà nữ vương vậy. Nữ vương thương cô như vậy chắc không nỡ đuổi cô ra đường đâu.

Đúng là nữ vương không nỡ, nhưng Tiêu Hằng lại rất rất nỡ đấy.

Cứ nhìn ánh mắt oán hận của anh ta thì biết.

Nhân lúc Trương Ngọc Lai ra ngoài, Tiêu Hằng lập tức kéo Châu Lộ Lộ ra ban công: “Nhà em có sao không ở, lại chạy đến nhà anh.”

“Anh cũng biết em không dám về nhà mà.”

“Em tưởng em ở đây thì cậu ta không tìm ra chắc.”

“Chẳng qua là anh không muốn cho em ở nhờ thôi đúng không, anh thật là nhỏ nhen.”

Tiêu Hằng bị mắg trúng tim đen, ngại ngùng sờ mũi.

“Không phải, tại vì anh và nữ vương nhà em có chuyện quan trọng, em ở đây... không tiện.”

Châu Lộ Lộ “À” một tiếng sáng tỏ, “Em cam đoan không làm phiền đến hai người, anh cứ coi em như không khí đi, cho dù nửa đêm có nghe thấy tiếng động lạ cũng quyết làm như không nghe thấy.”

Tiêu Hằng nhăn mặt, nói như hát ấy, người lớn sờ sờ ra đó, bảo anh coi như không thấy được à, cho dù anh được nhưng nữ vương chắc chắn không chịu.

“Em sẽ nói tốt cho anh trước mặt nữ vương chịu không?”

“Em cứ ở đây đến khi nào em muốn. Nhớ khen anh nhiều vào nha.”

“Đương nhiên phải vậy rồi.”

Vấn đề chỗ ở đã được giải quyết nhưng còn việc làm, Châu Lộ Lộ một lần nữa lại nhờ bạn tốt giúp đỡ.

Trương Ngọc Lai thoải mái nói: “Đúng lúc trợ lý của mình vừa xin nghỉ, hay là cậu làm trợ lý cho mình đi?”

Châu Lộ Lộ mắt sáng lên: “Mình có thể làm sao?”

“Đương nhiên là được, có gì mà không thể chứ!”

Thực ra thì Trương Ngọc Lai chính là một đại tiểu thư hàng thật giá thật, ba cô ấy là ông chủ củ một công ty lớn, cha mẹ cô ấy vẫn luôn hi vọng cô ấy kế nghiệp cha mình nhưng cô ấy lại là người cứng đầu, quyết tâm dấn thân vào con đường nghệ thuật trở thành một diễn viên.

Sau lưng Trương Ngọc Lai có hậu thuẫn, đương nhiên chuyện cô ấy nổi tiếng lại càng không có bất ngờ. Đi theo nữ vương chắc chắn không sợ không có cơm ăn. Quan trọng là trai xinh gái đẹp ở mọi nơi, ngắm thôi là no mắt rồi.

Ôi ôi ôi! Cô nên bám lấy nữ vương từ sớm mới phải.

Dường như Châu Lộ Lộ đã quên mất một người, quên mất còn có một người thích cô, mỗi ngày đều kiên trì gọi vào số điện thoại không liên lạc được của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cậu rút cuộc cũng đá trai được một lần

Trên đời có một thứ gọi là duyên phận, một số người càng không muốn gặp gỡ thì lại càng dễ dàng gặp được.

Giả dụ như con người đã bị Châu Lộ Lộ lãng quên, Thẩm Tư Hiền.

Ngày thứ ba cô theo chân nữ vương đến công ty đại diện của cô nàng đã gặp ngay phải anh ở thang máy.

Phải công nhận cô có duyên với mấy vụ gặp gỡ bất ngờ ở thang máy ghê gớm. Lần thứ trước là Đường Vũ, lần này là Thẩm Tư Hiền.

Thẩm Tư Hiền nhìn thấy cô cũng rất ngạc nhiên: “Sao em lại ở đây?”

“Cô ấy bây giờ là trợ lý của tôi, anh Thẩm có hứng thú sao?” Trương Ngọc Lai khoác tay lên vai Châu Lộ Lộ, trả lời.

Thẩm Tư Hiền cười nhẹ: “Thì ra là vậy, nói là hứng thú thì không đúng lắm, tôi là bị cô ấy cự tuyệt.”

Trương Ngọc Lai lại được một phen ngạc nhiên.

“Lúc nào đó chúng ta nói chuyện một chút được chứ, điện thoại của em có phải bị hư không mà anh vẫn không gọi được.”

Châu Lộ Lộ ngượng ngùng: “Điện thoại của em hết pin.”

Đây quả thực là một lời nói dối nhiều sơ hở, hết pin mà có thể hết tận hai tuần sao, dù vậy, Thẩm Tư Hiền cũng không vạch trần chỉ nói: “Buổi trưa anh tìm em.”

Đợi Thẩm Tư Hiền đi xa rồi, Trương Ngọc Lai mới vỗ vai Châu Lộ Lộ khen ngợi.

“Cậu giỏi lắm, cuộc đời này của cậu rồi cuộc cũng đã trải được một lần. Rất có dũng khí.”

Châu Lộ Lộ: “...”

Có những chuyện không thể cứ trốn tránh mãi được, cho nên khi Thẩm Tư Hiền tìm đến, Châu Lộ Lộ ngoan ngoãn đi theo.

“Có thể cho anh biết lý do em cự tuyệt anh không? Tại vì anh chưa đủ tốt sao?”

“Không phải đâu.” Châu Lộ Lộ vội vàng lắc đầu, “Là do em có người trong lòng rồi. Thật sự xin lỗi anh.”

“Thì ra là vậy, anh đã nghĩ nhất định phải gặp em sớm hơn những người khác, cuối cùng vẫn là chậm một bước.”

Châu Lộ Lộ không biết nói gì hơn, ngoài ba từ thực xin lỗi.

“Em không cần cảm thấy áy náy, tình cảm con người đâu phải là thứ có thể điều khiển được. Anh chỉ cần em vui vẻ thôi, chúng ta vẫn có thể làm bạn chứ.”

“Tất nhiên là được.”

Bữa cơm thật ăn cũng thật không dễ dàng, tuy rằng Thẩm Tư Hiền từ đầu đến cuối vẫn luôn tươi cười nhưng mà cô luôn có cảm giác rằng anh đang rất bị thương, có cảm giác như một đóa hoa xinh đẹp bị cô vùi dập một cách tàn nhẫn.

Hơn nữa người đó còn là anh hàng xóm thuở nhỏ của cô, thật sự là quá... ba chấm.

Nhưng lời của Thẩm Tư Hiền cũng không sai, nếu có thể điều khiển tình cảm của mình thì đã chẳng thể gọi là yêu nữa rồi.

Giống như việc chẳng ai nghĩ cô sẽ có ngày yêu thương Đường Vũ vậy.

Nói đến thì hình như đã rất lâu rồi cô không gặp anh, không biết anh có tìm cô hay không?

Đã lâu vậy rồi, chắc là không đâu nhỉ?

Lại nói trước lúc tách ra, Thẩm Tư Hiền cố tình đưa cho cô hai cục pin dự phòng loại lớn, dặn cô sau này không được để ‘hết pin’.

Cho nên cô có thể làm gì khác ngoài bật máy đâu.

Không bật thì không sao, vừa bật thì điện thoại lập tức đổ chuông.

Châu Lộ Lộ giống như bị mắc cảm với tiếng chuông, thiếu chút nữa thì quăng luôn cả cái điện thoại.

Vừa kết nối, cái giọng nói không lẫn đi đâu được của em trai cô Châu Mạnh Trường vang lên như sấm liên thanh.

“Chị, đồ chị biết mấy ngày trước em gặp ai đó.”

“Em gặp ai làm sao chị biết được.”

“Chị còn nhớ anh hàng xóm lúc trước ở bên cạnh nhà mình chứ. Ba ngày trước anh ấy đến nhà mình chơi, đúng cái hôm mà chị đi đấy, tiếc ghê chưa. Chị mà gặp thế nào chẳng mê ngay ấy, bây giờ người ta vừa giàu có vừa đẹp trai lái con xe thể thao limit gì đó đứng trước cửa nhà mình. Oách không chịu được, mấy cô hàng xóm cứ trước cửa nhà mình mãi. Còn tưởng là chị lấy được ông chồng giàu có đấy.”

Châu Lộ Lộ cảm thấy kì quái, khoa trương như vậy có phần không giống phong cách của Thẩm Tư Hiền?

Cũng không thấy anh ấy nhắc gì với cô.

Nhưng nếu là anh hàng xóm thì đúng là anh ấy rồi.

“Anh ấy có hỏi gì chị không?”

“Có, anh ấy hỏi chị đâu, ba mẹ nói chị đang ở thành phố A thì anh ấy không nói gì nữa. Phải rồi, anh ấy còn mua cho em rất nhiều đồ nhé, chị không có phần đâu, không cho phép tranh giành với em.”

Xi! Cô mới thềm đấy.

Anh mua nhiều đồ cho ba mẹ và em trai cô như vậy, đáng lý ra nên cảm ơn anh mới phải, chỉ là cách đâu không lâu còn cự tuyệt người ta tự nhiên có chút ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cô gái vô lương tâm

Ngày hôm sau, Châu Lộ Lộ như thường ngày cùng Trương Ngọc Lai đến trường quay. Đang lễ độ đi theo sau ‘phiếu com’ thì bỗng hét lên một tiếng.

Mặc dù cô đã nhanh chóng bịt miệng chính mình những vẫn khiến mọi người xung quanh chú ý.

Nhưng Châu Lộ Lộ chẳng có tâm trí nào mà để ý, trong mắt cô chỉ còn chàng trai không xa phía trước.

Trang phục cổ trang màu đen với những con rồng mạnh mẽ, mái tóc dài đen lấy tùy ý xõa trên vai... cổ áo hơi mở, xương quai xanh thấp thoáng...

Châu Lộ Lộ không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Ông trời ơi, đây là yêu nghiệt phương nào!!!

Gần đây đang tham gia diễn trong một bộ phim cổ trang, nhân vật của cô ấy là nữ chính, một hoàng hậu thông minh sắc sảo, cao cao tại thượng vô cùng phù hợp với hình tượng ngoài đời của nữ vương.

Nhưng từ lúc cô tới đây vẫn chưa gặp được nam chính lần nào, nghe nói anh ta sức khỏe không tốt nên nghỉ ngơi mấy ngày.

Mấy ngày này vẫn nghe đồn rằng nam chính siêu cấp soái ca, có ai mà ngờ được chính là thần tượng của cô cơ chứ!

Hình như cô muốn ‘đi tình biệt luyện’ rồi!!!

Chẳng dễ dàng gì mới có thể nhìn thần tượng ở khoảng cách gần như vậy, trong một tư thế quá mức quyến rũ câu người như vậy, Châu Lộ Lộ cứ thế ngấm đến quên trời đất. Cho đến khi...

Một bàn tay rộng lớn che khuất tầm mắt của cô, cùng lúc đó giọng nói trầm thấp vang lên ngay bên tai cô: “Em trốn thật là giỏi!”

Đường Vũ?!

Đầu Châu Lộ Lộ lập tức nổ ầm, theo phản xạ nhấc chân bỏ chạy nhưng ý định ấy đã bị Đường Vũ nhận ra.

Một tay tóm chặt tay Châu Lộ Lộ, một tay khác ôm eo, vác cô lên vai bỏ qua tiếng la hét của cô rồi cứ như chốn không người mà mang người đi.

Người duy nhất có khả năng ngăn cản, lại đang ở trong phòng hóa trang mất rồi.

Châu Lộ Lộ bị anh một đường vác đến bãi đậu xe, ném vào trong xe. Không kịp để cô phản kháng, anh đã nhào tới, dùng thân thể chính mình chặn lại mọi hành động của cô. Dùng môi mình áp lên môi cô.

Ban đầu là một nụ hôn thô bạo như sự trừng phạt, sau đó lại trở nên dầy dụa quyến luyến và đầy nhớ nhung.

Châu Lộ Lộ bị nụ hôn cuồng nhiệt bá đạo của anh đánh úp bất ngờ đến mưòi phản lý trí đều bay mất, ngay cả bản thân đã ôm lấy cổ anh nhiệt tình đáp trả lúc nào cũng không hay.

Đường Vũ ôm chặt eo nhỏ của người trong lòng, chôn đầu vào vai cô ổn định hơi thở.

Giọng nói nam tính thường hay hô to gọi nhỏ lúc này giống như thủ thi, lại như giận dỗi.

“Có biết em ác lắm không? Anh nhớ em muốn phát điên rồi!”

Tuy nhiên đại não Châu Lộ Lộ vẫn đang trong quá trình đình công, gần như không được lời anh nói, phải một lát sau cô mới ‘hồi hồn’, hỏi: “Anh hôn tôi làm gì?”

Đường Vũ sững sờ.

Hôn còn cần lý do à.

“Châu Lộ Lộ, em không nhận thấy rằng tôi đang theo đuổi em à?”

“Có sao?”

Đường Vũ hoàn toàn câm nín.

Cô gái ngốc vô lương tâm này! Anh theo đuổi cô lâu như vậy mà trong mắt cô là cái gì?

Đường Vũ muốn phát hỏa, nhưng lại không cách nào phát ra được chỉ có thể trừng cô, rồi yên lặng thờ dài.

“Được rồi, anh chịu thua em rồi. Anh vẫn biết rằng em rất ngốc, nhưng không ngờ đại tri độn đến mức anh thích em lâu như vậy cũng phát hiện ra.”

“Châu Lộ Lộ, những lời anh chỉ nói một lần thôi nên em hãy lắng tai mà nghe rõ ràng cho anh.”

“Anh thích em, làm bạn gái anh đi.”

Châu Lộ Lộ nhú mày, không tin nhìn Đường Vũ.

“Có thể ngồi dậy nói chuyện không, thật là nặng.”

Cái tên này đang tỏ tình hay là mắng cô thế hả?

Đường Vũ đen mặt ngồi dậy nhưng tay vẫn ôm eo cô không buông, Châu Lộ Lộ thử kéo ra mấy lần đều không được đành bỏ cuộc.

“Anh thích tôi?”

Đường Vũ gật đầu chắc nịch: “Nếu không thì em nghĩ tại sao anh hôn em, để em khi dễ anh, ăn cơm em nấu, hàng tháng trả lương cho em cao gấp 2 lần những người khác, còn thả nhiều thính như vậy.”

“Không phải anh có bạn gái rồi à, cái cô Vương Giai Hi ấy.” Châu Lộ Lộ nói rồi bĩu môi một cái, “chuyện kết hôn cũng tính luôn rồi, bây giờ lại nói thích tôi là thế nào.” Dứt lời lập tức nhận được một cái cốc đầu đau điếng.

“Cô ta nói gì em cũng tin à, không biết xác minh vấn đề à.”

“Nhưng mà...”

“Không cho phép từ chối.” sao cô lăm vấn đề thế, Đường Vũ trừng mắt. “Còn nói nữa anh lập tức hôn em.”

Châu Lộ Lộ che miệng lặng thinh.

Đường Vũ hài lòng gật đầu.

“Không nói chính là đồng ý. Anh rộng lượng chấp nhận thu nhận em vậy!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bạn trai em

Châu Lộ Lộ cứ thế bị ép buộc làm bạn gái của Đường Vũ.

Được rồi, thật ra thì cô cũng có phần tự nguyện, nhưng anh có thể đừng bá đạo như vậy, đến lời đồng ý cũng không cho người ta nói có được hay không?

Ép buộc cô làm bạn gái, rồi lại ép buộc cô trở về làm thư kí cho anh. Lần này thì cô nhất quyết không khuất phục.

Đường Vũ tức giận trừng mắt: "Tại sao không thể, em ở đó ngắm trai thì có thể sao?"

Châu Lộ Lộ cũng trừng mắt, anh cứ nói như cô mê trai lắm đó: "Em đã nhận lời Vương Giai Hi không làm nữa thì không thể làm nữa, con người quan trọng nhất là giữ lời."

Đường Vũ tức quá hoá cười: "Em nể mặt cô ta hay nể tiền của cô ta."

Châu Lộ Lộ lập tức không nói được gì nữa."

"Cô ta cho em bao nhiêu?"

Châu Lộ Lộ nêu một con số. Đường Vũ lại nói: "Hừ, vậy được rồi, anh cho em gấp 3 lần, em về làm thư kí cho anh."

Sao cô cảm thấy anh lúc này dường như có chút... Trẻ con?

"Thì ra anh nghĩ em ham tiền như vậy à."

"Còn không phải sao? Vì chút tiền còn con ấy mà bỏ anh."

Châu Lộ Lộ: "...". Chẳng phải tại anh suốt ngày mờ mờ ám ám với người ta hại cô hiểu lầm à. Giờ còn đổ tội cho cô.

"Sau này không được như thế nữa."

"Em có anh là em đã giàu nhất thế giới rồi. Biết chưa?"

Trời ơi, ai đến nói cho cô biết sao trên đời lại có người đặc biệt tự tin như vậy chứ. Bất quá cô thích!

Gần một tháng không tới công ty, lần này trở lại cô bỗng thấy hơi hoài niệm.

Châu Lộ Lộ ngồi ở bàn của mình xuyên qua cửa kính nhìn người đàn ông đang chăm chú làm việc, khoẻ mỗi hơi cong.

Đúng thật là càng nhìn càng thấy đẹp trai.

Vừa đẹp trai, lại có tiền thế nhưng là bạn trai của cô đấy. Ông trời thật đúng là có mắt mà.

Đường Vũ dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng rơi trên người mình, vừa ngẩng đầu lập tức bắt gặp cái nhìn của Châu Lộ Lộ, cười tủm tỉm.

"Lộ Lộ, em qua đây."

Châu Lộ Lộ ngoan ngoãn đi qua.

"Đẹp không?"

"Rất đẹp."

"So với hần thì ai đẹp hơn?"

"Ai?"

"Chính là người hôm trước ở phim trường."

Châu Lộ Lộ hiểu ra "Ồ" một tiếng. Nói nửa ngày thì ra vẫn đề bụng chuyện mình không đẹp bằng người ta.

"Anh đang ghen đấy à?"

"Nói bậy, ai ghen chứ!"

Châu Lộ Lộ cười hi hi lấy lòng: "Đương nhiên là bạn trai em đẹp hơn rồi!"

Tuy rằng trên mặt cô viết rõ ràng "Không phải như vậy" nhưng Đường Vũ vẫn không nhận được mà cười. Danh xưng "bạn trai em" thật làm người ta mát dạ. Đưa tay kéo cô lại hôn chụt một phát.

"Tha cho em lần này thôi đấy!"

Việc yêu đương của hai người không công khai nhưng cũng chẳng che giấu, tuy nhiên hai người lúc nào cũng kè kè rồi thì "liếc mắt đưa tình" lọt vào con mắt của quần chúng nhân dân thì lại hoàn toàn khác.

Mặc dù ghen tị nhưng chứng kiến đại boss như ăn phải mìn bỗng chốc hoá thành cầu vồng sau mưa thì khó nói là ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Thành ra biết ơn còn nhiều hơn là ghen tị.

Châu Lộ Lộ lại không hề biết những chuyện này. Cô chỉ cảm thấy gần đây đại boss thay đổi quá. Vừa trẻ con lại đặc biệt dính người.

Tỉ như lúc ôm cứ bám riết lấy cô không rời, hờ một chút lại kêu đau.

"Lộ Lộ, anh đau đầu."

"Uống thuốc rồi một lát sẽ hết."

"Không thích, em mau lại đây cho anh ôm một cái."

"Không hết nhưng sẽ không thấy đau nữa."

Hay là...

"Lộ Lộ, bụng anh đau."

"Đã bảo anh đừng ăn no quá rồi!"

"Ai bảo em nấu ngon như vậy chứ, nào, hôn anh một cái anh sẽ không đau nữa."

Châu Lộ Lộ: "..."

Tại sao lúc trước cô không thấy anh đáng yêu như thế nhỉ!

Trưa nay đang ăn cơm với bạn trai đại nhân, thì điện thoại Châu Lộ Lộ chọt reo, chỉ mới nhìn lướt qua cái tên hiển thị trên màn hình, mặt Đường Vũ đã "nổi dông".

Thẩm Tư Hiền, lại là cái tên chết tiệt này!!!

Châu Lộ Lộ nhìn vẻ mặt này của anh đang do dự không biết có nên nghe hay không thì anh trực tiếp nhấn nút nhận cuộc gọi, mở loa, giọng nói Thẩm Tư Hiền lập tức vang lên.

Thẩm Tư Hiền cũng chỉ hỏi tại sao cô nghỉ việc và bây giờ đang làm ở đâu thôi nhưng khi nghe cô về lại chỗ cũ thì giọng có vẻ không vui.

"Sếp của xấu tính như vậy sao còn làm cho anh ta? Anh cũng đang thiếu một thư kí chỉ bằng qua làm cho anh đi, đảm bảo đãi ngộ cực tốt!"

Châu Lộ Lộ: "...". Anh dai, anh cũng thật biết cách đào góc tường!

Còn về mặt Đường Vũ khỏi nói cũng biết là sấm chớp giạt đúng đúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bữa tiệc giấm

Bữa cơm lãng mạn không ánh nến bỗng chốc hoá thành tiệc giấm chua, so với xoài nhúng giấm còn muốn chua hơn.

Châu Lộ Lộ đau đầu không thôi nhìn Đường Vũ lại nhìn Lady đang vui vẻ gặm xương ở bên cạnh.

"Lady, còn không mau an ủi ba ba mày đi."

Lady ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái rồi trực tiếp quay người, lưu lại cho cô một cặp móng đầy lông như muốn nói: liên quan gì đến tôi...

Trán Châu Lộ Lộ chảy đầy hắc tuyến.

Đến Lady cũng không coi lời nói của cô ra gì.

Được lắm, để xem về nhà tao xử mày thế nào!

Cô còn đang bận trừng mắt với cặp móng trắng như tuyết nào đó, thì một giọng nói nhõng nhẽo có phần quen tai vang lên.

"Vũ, sao gần đây không thấy anh đến tìm em, người ta nhớ anh chết đi được."

Thùng giấm Đường Vũ nhìn cũng không buồn nhìn, phán một câu xanh rờn: "Tôi thân với cô lắm à?"

Về mặt Vương Giai Hi cứng lại trong chốc lát rồi lập tức tươi cười, cơ thể cứ như người không xương dựa cả vào người Đường Vũ.

"Anh vẫn còn giận em à, dù vậy cũng không cần hạ mình qua lại với cô ta để chọc tức em chứ. Người ta ghen chết đi được."

Châu Lộ Lộ nhìn chăm chăm vào cánh tay bị ôm chặt ních của Đường Vũ.

Đường Vũ đen mặt vội vàng muốn rút tay ra, nhưng càng rút thì càng bị ôm chặt hơn.

Anh tức giận: "Vương tiểu thư, phiền cô buông ra."

"Không buông, người anh yêu là em cơ mà, tại sao em phải buông?"

"Muốn biết?" không đợi Vương Giai Hi trả lời, Đường Vũ đã nở nụ cười châm chọc liếc ngực cô ta: "Nó làm tôi thực chứng mất."

Vương Giai Hi: "..."

Châu Lộ Lộ: "!!!"

Nhìn hai lần, vẫn không tìm được mà phì cười.

Không phải anh nên đợi cho cô với "tình yêu đích thực" của anh cãi nhau một trận khói lửa mới đứng ra nói, xin lỗi Châu Lộ Lộ mới là người tôi yêu à.

Nhưng cũng phải công nhận lời anh nói thật quá chính xác đi!

Vương Giai Hi bị cô cười nhạo, giận tím mặt.

"Còn cô, không phải đã cầm tiền của tôi rồi à, sao không biến mất luôn đi quay về làm gì, hay là chê ít?"

Châu Lộ Lộ đang định lên tiếng phản bác đã nghe Đường Vũ ung dung nói: "Là tôi trả tiền để cô ấy quay lại, cảm ơn Vương tiểu thư đã quan tâm, về sau cảm phiền cô không cần lại xen vào chuyện của tôi. Đi trước một bước." Từ đầu đến cuối vẫn là một bộ hoà nhã lịch sự, một câu Vương tiểu thư, hai câu Vương tiểu thư, nhưng chẳng khó nhận ra anh đang tức giận. Nói rồi kéo Châu Lộ Lộ đi một mạch không quay đầu.

Vương Giai Hi ở phía sau nói vọng theo: "Vũ, Cô ta chẳng qua chỉ nhìn trúng tiền của anh thôi, sao anh có thể để cho hạng người như vậy ở bên cạnh được cơ chứ?"

Đường Vũ hơi dừng bước: "Không sao, chút tiền đó tôi cũng không để vào mắt."

"Còn nữa, lần sau xin gọi tôi Đường tiên sinh."

"Anh...!"

Ra đến xe, Đường Vũ vẫn nắm chặt tay cô không buông, Châu Lộ Lộ choc chọc mu bàn tay anh.

"Anh làm thế không sao chứ?" Cô bỗng công ty đang có một dự án hợp tác với công ty của cha Vương Giai Hi, Đường Vũ lại làm lớn như thế, có khi nào bọn họ huỷ hợp đồng hay không?

"Không cần bọn họ huỷ, anh sẽ huỷ ngay lập tức." Đường Vũ nói là làm, hùng hổ gọi một cuộc điện thoại, sau đó vẻ mặt lập tức trở nên uỷ khuất.

"Đều tại em, có phải em nên bồi thường cho anh hay không?"

Châu Lộ Lộ: "...". Cô không nên thương hại tên đàn ông không có khí tiết này mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Dõi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ra mắt

Thế nào là không có vô sỉ nhất chỉ có vô sỉ hơn, Đường Vũ chính là một minh chứng tốt nhất và Châu Lộ Lộ cô đã thấm thía điều này sau một thời gian yêu đương không dài cũng chẳng ngắn.

Trước khi một mùa xuân tươi xanh mon morn tới thì chính là một mùa đông rét buốt.

Cô không quá thích mùa đông nếu không muốn nói là ghét, nhưng cái đông năm nay dường như cũng không quá tệ. Chỉ vì có thêm một người bên cạnh, mùa đông buốt giá cũng trở nên ấm áp lạ thường.

Đêm liên hoan cuối năm, sau khi mọi người đều lục tục ra về, Đường Vũ kéo Châu Lộ Lộ lại, dồn cả sức nặng của cơ thể mình lên người cô.

Châu Lộ Lộ nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì say của anh, thờ dài. Ông trời thật là thiên vị mà, say cũng có thể đẹp trai đến thế là sao chứ.

Đường Vũ hơi ngẩng đầu, đôi mắt mơ màng cong thành hình trăng khuyết, giọng nói mang theo cái đặc trưng của người say nhưng vẫn chẳng kém phần quyến rũ: “Có phải anh rất đẹp trai không?”

Châu Lộ Lộ: “...” Anh biết thuật đọc tâm đấy à?!

“Không, hề!”

Đường Vũ cười to: “Vậy có phải em đang nghĩ, phải mau chóng lấy anh về nhà hay không? Nhân dịp năm mới dắt anh về nhà đi em, chỉ cần em gật đầu thôi, anh sẵn sàng dâng hiến thân này vì em!” nói rồi còn không quên làm vài động tác quyến rũ.

“Không được.” Châu Lộ Lộ phản đối.

Nụ cười trên môi Đường Vũ cứng lại, tỉnh rượu đến vài phần: “Tại sao?”

“Mới quen nhau mấy tháng thôi mà, vội như vậy sao.”

“Không vội, nhưng anh muốn thấy đáng về em làm cô dâu của anh.”

Châu Lộ Lộ: “!!!”

“Cô dâu của anh chắc chắn sẽ rất xinh đẹp. Có thể chứ?”

Châu Lộ Lộ nhìn Đường Vũ, chớp mắt, rồi lại chớp mắt.

Đường Vũ: “Sao vậy, cảm động không nói nên lời rồi, hử?”

“Em đang suy nghĩ...”

“Nghĩ gì?”

“Anh vừa có ngoại hình, có tiền lại biết cách dỗ dành con gái vui vẻ thế này, lỡ ai đó vừa mắt anh, bắt anh đi thì sao?”

Đường Vũ kinh ngạc đưa tay ôm ngực: “Ôn trời, cuối cùng em cũng nhận ra ưu điểm của anh rồi!” lập tức bị cô lườm cho một cái xém lông mày.

Đường Vũ ngại ngùng vuốt mũi.

“Tuy rằng anh hay có rất nhiều điểm tốt, nhưng toàn bộ chúng đều chỉ dành cho em mà thôi. Vậy nên mau mau trói anh lại bằng hôn nhân. Anh chẳng chạy mất đâu nhưng có gì đó giữ lại thì vẫn yên tâm hơn mà.”

“Nếu ngày nào đó anh chán em thì sao?”

“Sẽ không, cho dù là 5 năm, 10 năm hay 20 năm nữa. Ngốc ạ, có phải nói chán là chán được ngay đâu!” Đường Vũ ôm lấy Châu Lộ Lộ, dụi đầu vào hõm cổ cô thì thầm. “Lộ Lộ! Anh thật là đáng thương.”

Châu Lộ Lộ thâm thờ dài bất lực, lén xác mà sao cứ ra vẻ đáng thương mãi thế này. Đã biết cô hay mềm lòng mà còn...

“Được rồi.”

“Em đồng ý rồi?”

“Có thể không đồng ý sao?”

“Dĩ nhiên là không. Tuy rằng yêu đương bí mật rất kích thích, nhưng rất không an toàn nha, anh sợ bị những cô gái khác ngắm tới lắm!”

Châu Lộ Lộ: “...!!!”

Thế là lần về quê ăn tết này, hành lý của cô đã nhiều thêm một người đàn ông và... một con chó.

Cô chỉ nói với cha mẹ, tết này sẽ cho họ một cái kinh hi, dùng một cái dắt theo một anh giai về nhà thế này liệu có bị cô chọc tức đến mức đuổi ra khỏi nhà không nhỉ?

Haizzz, ăn tết ngoài đường thì không vui lắm đâu.

Châu Lộ Lộ đang miên man suy nghĩ, nên không để ý, Đường Vũ lẻo đẻo đi theo sau đó, hay tay xách một đồng hồ, đáng về y như cô vợ nhỏ theo chồng về nhà vậy!

Nhưng mà mây may chẳng hề có chút lo lắng mà hoàn toàn là thông dong như về nhà mình vậy.

Bình thường Châu Lộ Lộ luôn cảm thấy con hẻm tới nhà mình quá xa, xa khiến người ta phát hờn, vậy mà lần này lại thấy nó ngắn đến lạ thường, mới đó mà đã trước cửa nhà rồi.

Cô giờ tay gõ cửa, nhưng bàn tay chậm chậm không gõ xuống.

Đường Vũ ở phía sau lẩm bẩm: “Có phải lạnh quá nên cứng tay rồi không, ừm, để đẩy anh gõ cho.” Nói rồi đưa tay gõ thật nhanh ba tiếng trước khi Châu Lộ Lộ kịp phản ứng.

Trong nhà lập tức truyền ra giọng nói của mẹ Châu ngày càng gần: “Tới đây, tới đây!”

Gi, gi, gi, cô còn chưa chuẩn bị xong tâm lý mà!

Cánh cửa mở ra, không chỉ mẹ Châu mà cả ba Châu và Châu Mạnh Trường cũng có mặt.

Ba người nhìn Châu Lộ Lộ vẫn đang trong tư thế gõ cửa, lại nhìn người đàn ông sau lưng cô, mười mắt nhìn nhau. Sáu con mắt đầy kinh ngạc.

Mẹ Châu là người phản ứng nhanh nhất, chớp lấy cây chổi ở góc nhà, quát đến kinh thiên động địa: “Châu! Lộ! Lộ!”

Bạn đang đọc truyện *Thở Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Lấy chồng ngay lập tức

Hai chân Châu Lộ Lộ như phản xạ có điều kiện, nhấc chân chuẩn bị chạy với tốc độ tên lửa, nhưng mẹ Châu còn nhanh hơn, nháy mắt đã tóm được cổ áo cô mà lôi lại.

“Mày định chạy đi đâu?”

“Đâu có, con chỉ là đang xem... xem xem có quên thứ gì không thôi mà.”

“Con với chả cái, không biết giống ai mà vừa nhìn thấy ba mẹ là bỏ chạy.”

“Con đã bảo là không phải mà.”

Châu Mạnh Trường ở một bên xem kịch, cười đến không dùng được: “Mẹ cầm cây chổi như thế, chị ấy sợ thế cũng phải thôi. Mọi người đừng làm rộn nữa, để con mời Đường ca vào nhà nào!”

Mẹ Châu nghe thế, vội vàng bỏ cây chổi trên tay xuống, thần thiết cười: “Đúng rồi, tiểu Đường à, đừng đứng đó nữa, mau vào nhà ngồi đi, nào nào nào.” Chợt quay sang Châu Lộ Lộ: “Cái con bé này, còn không mau xách đồ cho tiểu Đường, thật là...”

Đường Vũ cười nhẹ, theo mẹ Châu vào nhà: “Được rồi Cô Châu, con tự xách được mà.”

“Không sao, đưa Cô xách cho, nặng thế này cơ mà.”

Ba Châu và Châu Mạnh Trường cũng theo vào, Châu Mạnh Trường vui vẻ lôi kéo anh: “Anh Tiểu Vũ, có quà cho em không, có không, có không???”

Chỉ có Châu Lộ Lộ một mình đứng ngoài cửa như bị đóng băng.

Có phải cô đi nhầm nhà hay không? Tại sao ba mẹ cô, em trai cô, không ai quan tâm cô thế này!!!

Còn nữa, tại sao họ biết Đường Vũ, mà còn rất thân thiết nữa là đằng khác.

Được rồi, thật ra đây cũng không phải là lần đầu bị hất hủi, lâu dần thành quen.

Cho nên Châu Lộ Lộ tự động thoát khỏi chế độ đóng băng, tự mình vào nhà.

“Mọi người biết... Đường Vũ?”

Mẹ Châu lập tức đáp lời: “Vớ vẩn, Tiểu Đường mà lại còn không biết được mà.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, mau mau vào bếp nấu com, để mẹ nói chuyện với Tiểu Đường.”

Châu Lộ Lộ ngậm ngùi đi vào bếp.

“Ngại quá, con gái cô nó trẻ người non dạ chưa hiểu chuyện. Mấy đứa trẻ tầm tuổi nó đều lấy chồng sinh con, quản lý nhà cửa đâu ra đấy rồi, con bé này thì... không biết bao giờ mới lấy được chồng... haizz.”

Đường Vũ mỉm cười: “Cô muốn Lộ Lộ lấy chồng đến vậy sao?”

“Tất nhiên rồi, cô chỉ ước có ai đến rước nó đi giùm cô. Càng sớm càng tốt, mặt mũi của cô đều sắp bị nó làm mất sạch rồi!”

“À phải rồi, con có mua ít đồ, cô chú xem thử có thích hay không, cả Mạnh Trường nữa.”

Mẹ Châu cười tít mắt: “Đứa nhỏ này, đến chơi là tốt rồi, còn quà làm gì.”

“Chỉ là chút quà nhỏ thôi, không có vấn đề gì hết.” Đường Vũ không biết nghĩ đến cái gì, chợt ngồi thẳng dậy, chỉnh đốn trang phục: “Cả nhà thấy cháu cháu trở thành rể nhà họ Châu thì thế nào.”

Ba Châu giật mình: “Cháu nói cái gì?” vừa nói xong bị mẹ Châu đập một cái vào đầu không thương tiếc: “Ông giật mình cái gì, tiểu Đường chỉ nói đùa thôi. Người như Tiểu Đường đây làm sao lại để ý đến đứa con gái chẳng nên nhà mình được. Mà nếu có thì á, chỉ cần cháu nói một tiếng thôi, Cô lập tức gói gém nó đem đến nhà cháu, muốn cũng phải đi, không muốn cũng phải đi! Có đứa con rể vừa đẹp trai vừa tài giỏi thế này, có năm mơ Cô cũng phải cười thành tiếng.”

Đường Vũ cười tủm tỉm, đôi mắt cong cong thành hình lưỡi liềm: “Đây là Cô tự mình nói đấy nhé, sau này không được chê bai cháu đâu đấy.”

“Đứa nhỏ này, cháu còn có chỗ nào để chê à... khoan, nói thế nghĩa là...”

Đường Vũ gật đầu: “Nhưng mà hình như cô ấy, không muốn!”

“Tổ tiên hiển linh, tâm nguyện của rớt cuộc cũng hoàn thành rồi... Cháu yên tâm, chuyện này giao cho cô.”

Đúng lúc này, Châu Lộ Lộ từ trong bếp đi ra, mặc dù cách âm không tốt nhưng được cái phòng bếp cách phòng khách đủ xa, thành ra cô chỉ nghe thấy tiếng ồn ào mà không hề hay biết họ đã nói những gì.

Nếu cô biết được mình vừa bị chính mẹ đẻ đem bán, nhất định khóc đến cạn nước mắt.

“Lộ Lộ!” Đường Vũ cầm tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. “Chẳng phải em có chuyện muốn nói hay sao, nào, nói đi.”

“Em...!” Dưới ánh mắt mong chờ của bốn người, Châu Lộ Lộ chậm rãi nói: “Thực ra con và Đường Vũ, đang... hẹn hò.”

Trái ngược với dự đoán của cô, không ai tỏ ra bất ngờ.

Mẹ Châu thân nhiên: “Thế à, bao lâu rồi?” vừa nói vừa với tay cầm lấy cái chổi.

Không hề to tiếng hay nóng giận, nhưng Châu Lộ Lộ lại sợ đến rụt cổ: “Nửa... nửa năm.”

“Thế bao giờ định cưới?”

“Sao ạ?”

“Mẹ hỏi, mày định bao giờ thì cưới? Định đợi đến ba mươi tuổi à?”

“Đâu có.”

“Chát!” tiếng cán chổi đập lên bàn nghe chói tai.

“Có người yêu mà không báo, đây là tội thứ nhất, khiến cả nhà lo lắng tìm đối tượng cho mày là tội thứ hai, có người yêu còn không chịu cưới là tội thứ ba. Mày còn nói đâu có? Ôi dời ời, con với chả cái, động một cái là cãi nhem nhem nhem nhem. Có phải con tôi không hả trời.”

Bây giờ mà có cái lỗ trên đất, cô thề là cô chui xuống và không bao giờ ngoi lên nữa.

“Chị, sao chị lại như thế chứ, lúc nào cũng khiến mẹ buồn và lo cho chị thôi. Haizz” Thanh niên chỉ sợ thế giới không đủ loạn lên tiếng đồ thêm dầu vào lửa.

“Gia môn bất hạnh, đúng là gia môn bất hạnh mà.”

“Mẹ... con không có mà.”

“Thế giờ mày có nghe lời mẹ mày không?”

“Có mà.”

“Được, thế thì nghe cho rõ đây. Lấy chồng, ngay, lập, tức!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Đại Nhân Theo Đuổi Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.